COLECTIA ROMANTIC

Christina Dodd

613

CU PLETELE FLUTURÂND

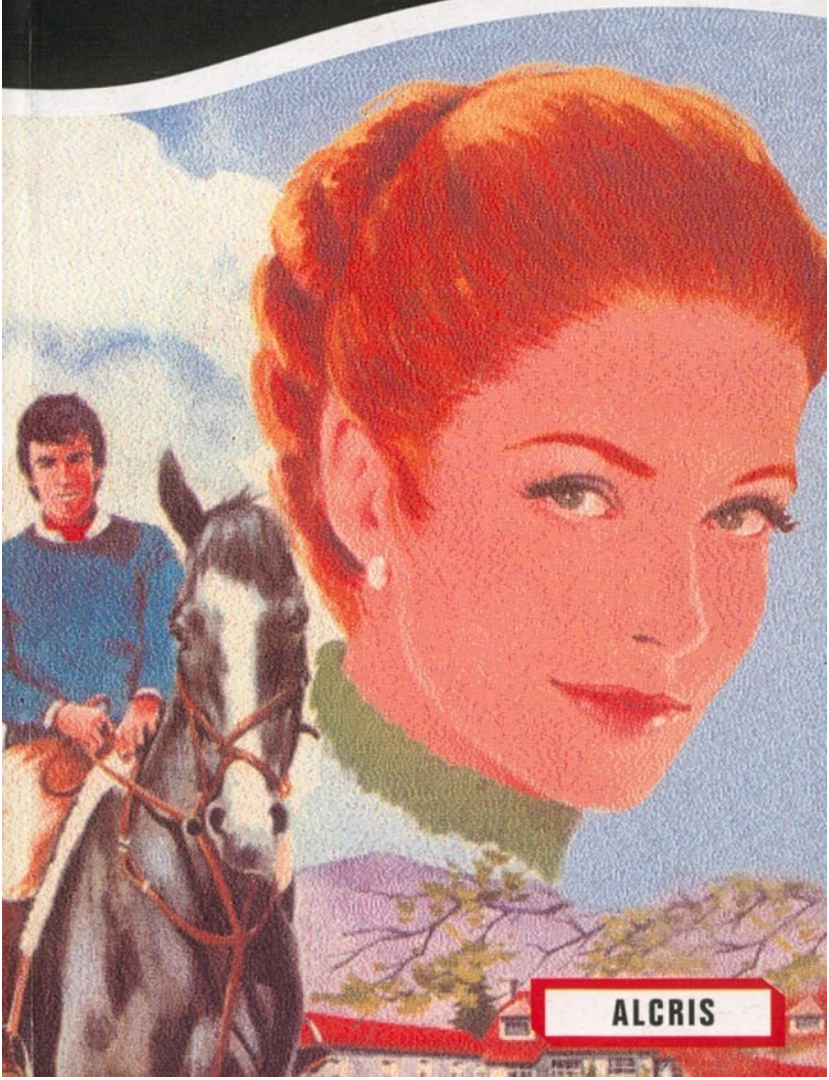

ALCRIS

CHRISTINA DODD

Cu pletele fluturând

Jeanne Brown se simţea condusă de o forţă irezistibilă, căreia nu i se putea opune. În accidentul ei de maşină, nu trebuia să vadă oare un semn al destinului? Fără acest concurs de împrejurări, nu s-ar fi găsit niciodată în această regiune sălbatică de la extremitatea comitatului Northumberland... Dar să-şi înveţe viitoarea meserie... în secret, supunându-se unui patron ca Charles Grierson nu este un lucru uşor. Dar nu se putea împotrivi destinului.

Capitolul 1

Anunţul era redactat astfel: „Căutăm tânără stagiară pentru munci diverse pe o mare proprietate. Să ştie să conducă şi să călărească un cal. Candidatele care n-au cu adevărat nevoie să lucreze sau care se tem de treburi dificile, să se abţină”.

Jeanne nu-şi putea desprinde privirea de la acest text a cărui francheţe brutală o fascina. Era ca o provocare lansată de destin.

Formă încet numărul de telefon în cabina hotelului unde se afla.

Îi răspunse o voce fermă de femeie.

— Alo, aici „High Linton”, biroul administratorului.

— Bună ziua, doamnă.

Vocea Jeannei era nesigură. Dintr-odată, mintea îi era goală.

Tot micul ei discurs pregătit cu grijă, îi zburase din minte. Reuşi în cele din urmă să spună:

— În legătură cu anunţul apărut în dimineaţa asta… Aş putea să vorbesc cu administratorul? Numele meu este Jeanne Brown.

Persoana de la celălalt capăt al firului rămase un timp fără să răspundă înainte de a declara cu oarecare

reţinere:

— Nici administratorul, nici menajera, doamna Tate, nu sunt prezenţi astăzi. Dar domnul Grierson trebuie să fie la curent.

Cel mai bine ar fi, fără îndoială, să veniţi să vă prezentaţi dumnealui.

Femeia nu considerase necesar să-şi spună numele. Jeanne se temu brusc să nu-i închidă telefonul.

— Şi puteţi să-mi spuneţi unde trebuie să merg? se grăbi ea să adauge.

— Să mergeţi…? Ah, da, este adevărat, uitam să vă dau adresa noastră. Sper că aveţi ceva de scris la îndemână, deoarece nu este uşor de găsit…

„Bine spus”, îşi zise Jeanne câtva timp mai târziu, privind dispărând autobuzul care o lăsase la marginea unui mic drum pustiu. Trebuise să ia trenul, de la Newcastle la Haydon, pentru a aştepta după aceea legătura cu un autobuz care înainta greu, evident puţin grăbit să ajungă la destinaţie. Drumul i se păruse interminabil. Iar peisajul înconjurător nu era de natură s-o încurajeze: sălbatic şi pustiu, nu se zărea nicio casă pe o rază de câţiva kilometri!

Totuşi, şoferul autobuzului fusese explicit: oprirea pentru „High Linton” era aici. Oftând, tânăra hotărî să-i urmeze explicaţiile şi se angajă pe micul drum.

Ideea de a fi primită de proprietarul domeniului în persoană n-o încânta deloc. Cu cineva mai tânăr, ar fi avut mai multe şanse de a fi acceptată…

Dar acest domn Grierson trebuia să fie un bătrân plicticos, ostil tineretului, ca majoritatea celor de vârsta lui.

Ca de obicei, se arătase prea impulsivă! Cu toate că-i era foarte greu să recunoască, era cel mai mare defect al ei. Tatăl ei i-o reproşa adeseori! Nu pentru că fusese el însuşi inamicul riscului: averea lui era un exemplu strălucit. Dar el pretindea că nu era acelaşi lucru.

„Cu atât mai rău”, îşi spuse Jeanne, hotărâtă să-şi ducă tentativa până la capăt. Se simţea împinsă parcă de o forţă irezistibilă care o depăşea. Accidentul de maşină din ajun, în momentul când să părăsească Newcastle spre Edinburgh… hotelul unde fusese constrânsă să-şi petreacă noaptea… nu trebuia oare să vadă în asta un semn al destinului?

Fără acest concurs de împrejurări, n-ar fi avut ocazia să citească ziarul local. Văzându-l zăcând pe una din mesele salonului, îl luase cu ea ca să-l citească în timp ce-şi lua micul dejun. Cineva îl lăsase deschis la pagina anunţurilor. Îşi aruncase maşinal privirea peste ea.

Atenţia îi fusese atrasă imediat. O slujbă în regiune!

Visul ei dintotdeauna… La terminarea studiilor, îşi exprimase dorinţa de a pune bazele unui club de echitaţie, cu păşuni pentru cai. Dar tatăl ei, Eustache Brown, se opusese categoric. Deşi proprietar al mai multor uzine, refuza să finanţeze o asemenea iniţiativă, sortită după părerea lui eşecului.

— Nu mi-am risipit niciodată banii, Jeanne, îi declarase el cu rigurosul simţ al economiei care-l caracteriza pe bărbatul acesta din Yorkshire. Şi n-o să încep acum!

Trei ani mai târziu, tânăra încă îşi amintea decepţia amară pe care o încercase. Dar în pofida celor optsprezece ani ai ei, nu îndrăznise să nesocotească voinţa tatălui ei. Domnul Brown nu era omul care să admită discuţii.

Şi anii nu-i schimbaseră atitudinea. Rămăsese inflexibil.

Dacă făcuse mari cheltuieli pentru educaţia fiicei lui, nu era ca s-o vadă irosindu-şi viaţa. Era ambiţioasă? Fie, una din uzilele tatălui ei era gata s-o primească.

Jeanne era surprinsă. Cunoştea de mult viitorul pe care i-l rezerva tatăl ei. El care ar fi vrut să aibă o duzină de fii care să-l secundeze la conducerea „imperiului” său, nu avea decât unul.

De aceea, n-o iertase cu adevărat niciodată că era

fată.

Fratele Jeannei, Georges, cu zece ani mai mare, avusese deja timp să-şi dovedească aptitudinile. Absolut firesc, Eustache se aştepta să-şi vadă fiica făcând la fel. Cu moartea în suflet, aceasta trebuise să renunţe deocamdată la planul ei, hotărâtă să-i dovedească tatălui că nu era tânăra aiurită care şi-o imagina el.

Datorită unui curs intensiv de secretariat şi a unei munci îndârjite, devenise asistenta unuia dintre directorii concernului. Dar dacă remarcabilele capacităţi de care dăduse dovadă îl încântaseră pe tatăl ei, ea era dispusă să nu prindă gust într-o zi pentru o muncă atât de departe de aspiraţiile ei. Şi pe deasupra, ar fi avut şansa să trăiască în aer liber!… Dar nu, părinţii ei n-ar fi părăsit pentru nimic în lume luxoasa locuinţă pe care o ocupau în centrul oraşului.

Cu cât trecea timpul, cu atât se afirma mai mult personalitatea ei, cu atât suferea Jeanne mai mult din cauza situaţiei ei.

Spre deosebire de mama şi de fratele ei, care se adaptaseră foarte firesc modului de viaţă adoptat de domnul Brown, rutina acestei vieţi familiale şi moderne o apăsa. În ciuda dorinţei ei de a rămâne în raporturi bune cu ai ei, revolta ei sporea. Aspira din tot sufletul la altceva!

Din acest motiv renunţase deliberat să-şi însoţească părinţii în Canada, pentru vacanţă.

Gândindu-se la furtuna stârnită de hotărârea ei, făcu o pauză înainte de a-şi relua drumul. Eustache fierbea literalmente de indignare: iată cât îl costa că-şi răsfăţase prea mult copiii! Nu mai făceau decât după capul lor! Un tată energic, capabil să-i dea o bună corecţie de fiecare dată când o merita, iată tot ce-şi dorea…

În unele circumstanţe, temperamentul necioplit al domnului Brown avea din nou întâietate.

Jeanne respinse şuviţa de păr căzută pe frunte. Nu-i plăcea să-şi amintească această scenă în cursul căreia tatăl ei se arătase atât de nedrept. Ea care-şi îngrijea mama cu devotament şi se străduia să ţină casa în ordine, s-ar fi putut aştepta la o aparenţă de recunoştinţă. În loc de asta, tatăl ei îi vorbise din nou despre acea căsătorie a cărei simplă idee o făcea să se înfioare!

Felix Brown era un văr îndepărtat pe care domnul Brown socotise de cuviinţă să-l facă să intre în concern. După părerea ei.

Jeanne îl considera incapabil. Era un motiv în plus să evadeze din cercul familial: altfel, într-o bună zi, se va trezi logodită cu Felix fără să ştie cum.

În acest climat încărcat de furtuni îşi condusese

părinţii la aeroportul Heathrow. Plecau într-o călătorie de două luni în care Eustache intenţiona să viziteze eventuali clienţi şi să reia vechi legături. Spre deosebire de soţul ei, doamna Brown era la fel de agitată ca o liceană, în momentul plecării şi se sinchisea evident foarte puţin de hotărârea Jeannei de a nu-i însoţi. „Este fără îndoială încântată să-şi aibă în sfârşit soţul numai al ei!” concluzionă tânăra văzând enormul Boeing dispărând în nori.

Îşi simţea brusc inima mai uşoară.

Întoarsă acasă, se hotărâse brusc să plece în Scoţia. O prietenă o invitase la Saint Tropez, unde părinţii ei aveau o vilă; alta, al cărei frate avea nevoie de mână de lucru pe velierul lui, o încurajase insistent să li se alăture. Dar, în ciuda dragostei ei pentru Franţa şi pentru sportul cu vele, refuzase. De ce? N-ar fi ştiut să spună…

De aceea, nu se putea împiedica să vadă mâna destinului în evenimentele din aceste ultime două zile. Un ciudat concurs de împrejurări o condusese aici, în această regiune sălbatică, la hotarele Northumberlandului.

— Cred că m-am rătăcit!

Vorbise cu voce tare fără să-şi dea seama. Sunetul propriei sale voci fu aproape o îmbărbătare. Câmpia înconjurătoare i se părea brusc ostilă. Exact în momentul

când începea să dispere şi să blesteme şoferul autobuzului care o indusese în eroare, zări o casă.

O casă şi câteva dependinţe pe jumătate ascunse în spatele unei perdele de copaci. Apropiindu-se, descoperi o clădire mare din piatră retrasă de la drum. Fără nicio îndoială, o fermă. Pe stâlpul care marca intrarea era înscris numele proprietăţii: „High Linton”.

În sfârşit! Scoase un oftat de uşurare şi, părăsind aleea maiestuoasă care trebuia să ducă la reşedinţa principală, se îndreptă direct spre clădirea fermei şi bătu la uşă.

Paşi apăsaţi răsunară înăuntru şi o femeie opulentă apăru în prag. Jeanne fu imediat convinsă că are în faţa ei persoana care-i răspunsese la telefon.

— Scuzaţi-mă dacă v-am făcut să aşteptaţi, începu aceasta din urmă gâfâind, dar astăzi sunt singură. Menajera este plecată.

Doriţi fără îndoială să vorbiţi cu doamna Tate?

O măsura pe tânăra cu un aer circumspect. Aceasta se grăbi s-o liniştească.

— Vă amintiţi de mine? Am telefonat dimineaţă în legătură cu anunţul apărut în ziar. Mi-aţi cerut să vin, am luat primul tren şi iată-mă. Numele meu este Jeanne Brown.

— Ah, da…

Departe de a părea liniştită, femeia se posomorî.

— Într-adevăr, eu v-am răspuns. Sunt doamna Dick, soţia paznicului. Dar nu vă pot spune nimic referitor la anunţ. Şi, cum v-am explicat, doamna Tate este plecată.

Descumpănită, Jeanne se forţă totuşi să-şi păstreze zâmbetul.

— Mi-aţi vorbit despre un anume domn Grierson. Poate ar putea să mă primească? Dacă nu se poate, pot foarte bine să aştept întoarcerea doamnei Tate sau a administratorului.

Doamna Dick nu se despărţi de aerul ei îngrijorat.

— Sper cel puţin să vă convină, spuse ea evitând cu grijă privirea tinerei. Domnului Grierson nu-i place ca cineva să-l facă să-şi piardă timpul.

Oare ce voia să spună această femeie? Jeanne luptă împotriva unui violent sentiment de indignare. Îşi închipuia că era dintre acele tinere care n-au nicio nevoie să muncească? Astăzi era o necesitate pentru toată lumea! După ce judeca? După înfăţişarea ei?

Blugii şi vesta ei n-aveau nimic deosebit de luxos. Bineînţeles, nu era conştientă de aerul de distincţie naturală care se degaja din toată persoana ei… şi care era în parte răspunzătoare de reticenţele doamnei Dick.

— Îmi pare rău, zise ea în sfârşit mascându-şi cu mare greutate iritarea, dar dacă aveam intenţia să-l fac pe domnul Grierson să-şi piardă timpul, n-aş fi aici!

Figura doamnei Dick se lumină într-un zâmbet!

— Într-adevăr, trebuie să recunosc că nu semănaţi deloc cu tânăra persoană arogantă pe care am avut-o ultima dată. Numai că, înţelegeţi, mă simt puţin răspunzătoare… şi n-aş vrea să-mi atrag mânia domnului Grierson! Dacă vreţi să aşteptaţi, mă duc să văd dacă-l pot găsi la grajduri. Altfel, va trebui să mergeţi până la casa mare.

„Acest domn Grierson trebuie să fie un adevărat tiran!” se gândi tânăra urmând-o pe doamna Dick în interiorul casei. O străbătu un fior de teamă. Soţia paznicului o părăsi după ce o introdusese într-un mic birou, căruia îi închise uşa cu grijă.

Contrastul cu faţada rigidă a clădirii era frapantă. În ciuda căldurii acestui început de septembrie, un foc bun ardea în încăpere, invitând vizitatorii să ia loc în confortabilele fotolii de piele, dispuse lângă şemineu. Un birou, cu registre şi documente impecabil aranjate, ocupau un colţ al încăperii. Jeanne se lăsă să cadă într-un fotoliu, oftând. Dacă această casă era a administratorului, el trebuia să-i aprecieze confortul.

Fereastra îi atrase privirea. Câmpiile se întindeau cât vedea cu ochii în lumina clară a acestui sfârşit de vară. Pâlcuri de copaci rupeau monotonia păşunilor pe care păşteau animalele.

Acest peisaj era caracteristic regiunii Tynedale. Şi totuşi pe drumul spre „High Linton”, i se păruse că întrevede un alt spectacol: linia neagră a colinelor se profila pe un cer ameninţător. Fără să ştie de ce, avu deodată convingerea că această a doua impresie era cea bună. Şi iată regiunea unde alesese să muncească.

Cântărind avantajele, era un loc ideal pentru a scăpa de influenţa tatălui ei. Dacă ar putea obţine această slujbă, va şti să-i demonstreze care era adevărata ei reacţie!

Căldura binefăcătoare a focului şi oboseala adunată în cursul zilei, o moleşiră curând. Era pe punctul să aţipească atunci când auzi în spatele ei un „bună ziua” răsunător rostit de o voce aspră.

Jeanne sări în picioare şi descoperi doi ochi cenuşii cu reflexe metalice care o fixau insistent. Hipnotizată, contemplă faţa bronzată cu trăsături hotărâte încoronată de sprâncene negre, dese. Înalt şi zvelt, bărbatul avea o statură impozantă. La prima vedere, trebuia să aibă între treizeci şi patruzeci de ani.

Nimic comun cu bătrânul plicticos la care se aştepta.

Paralizată de surprinză, căzu din nou în fotoliu, copleşită de emoţie. Încerca disperată să-şi revină în fire. De ce naiba era atât de tulburată? Întâlnise deja bărbaţi ca el la uzină. Atunci?

Stăpânul locului nu-i lăsă timp să reflecteze.

— Când vă veţi fi trezit complet, aruncă el pe un ton sarcastic, poate veţi putea să vă scoateţi boneta aceasta ridicolă şi să-mi spuneţi ce v-a adus. Sunt proprietarul acestei ferme. Numele meu este Charles Grierson. După spuse Hildei, căutaţi de lucru?

Jeanne îşi stăpâni cu mare greutate indignarea. Nimeni, niciodată – cu excepţia poate a tatălui ei – nu-i vorbise pe tonul acesta! Instinctiv, îşi duse mâna la cap. Boneta ei preferată, la care ţinea cel mai mult! O potrivi repede pentru a-şi ascunde bogatul păr castaniu-roşcat strâns cuminte sub ea. Simţea în mod confuz că, cu cât înfăţişarea ei era mai discretă, cu atât va avea mai multe şanse de succes. Ceea ce ignora, în schimb, era că farmecul impresionant care emana din toată fiinţa ei îi încânta pe toţi cei care o vedeau.

Fixându-l curajos cu ochii ei verzi, replică:

— Dacă nu vă deranjează, aş prefera s-o păstrez.

— Cum doriţi, făcu bărbatul ridicând din umeri. Mă voi mulţumi aşadar să pun întrebări unei tinere persoane

căreia nu-i văd decât o jumătate a feţei.

După ce îşi scoase haina de tweed, el se aşeză la biroul administratorului său. I se ghiceau muşchii sub cămaşa de pânză.

Ghemuită în fotoliul ei, Jeanne îl văzu consultând nişte note aflate pe birou. Lumina venind de la fereastră reliefa şi mai mult caracterul mândru şi neînduplecat al trăsăturilor lui. Era figura unui bărbat obişnuit să comande şi să fie ascultat. Un bărbat în faţa căruia toată lumea trebuia să se încline. Un fel de „mare şef", ca tatăl ei… Îşi simţi tot corpul încordându-se sub ameninţare.

Sărise oare din lac în puţ? Crezând că scapă de tatăl ei, făcuse tot acest drum pentru ca, în cele din urmă, să se afle în faţa unui al doilea domn Brown? Destinul se dovedea uneori atât de sarcastic.

Charles Grierson păru să se hotărască în sfârşit să-i acorde un minut din preţiosul tău timp.

— Dacă înţeleg bine, zise el tăios, aţi citit anunţul meu în ziar şi doriţi să lucraţi aici?

Această întrebare directă o făcu pe tânără să îngaime:

— Da, am telefonat dimineaţă şi… doamna Dick m-a sfătuit… să vin să mă prezint…

N-avea nevoie să-l privească pentru a ghici că pe

buzele interlocutorului ei apăruse un zâmbet sarcastic.

— Intraţi în subiect. De obicei, nu-i plac deloc oamenii care mă fac să-mi pierd timpul.

— Atunci, vă rog să nu faceţi excepţie cu mine.

Replica sarcastică ieşise brusc de pe buzele tinerei fără s-o poată reţine. Încurcată, adăugă foarte repede:

— Dacă aveţi ceva de făcut, pot foarte bine să aştept întoarcerea administratorului dumneavoastră. Presupun că problemele personalului nu vă interesează în mod deosebit.

— Vă înşelaţi, miss… hm… Jeanne Brown. Dimpotrivă, mă interesează de foarte aproape de aceste probleme.

O fixă insistent, obligând-o să-şi plece ochii.

— Conduc această fermă în strânsă colaborare cu administratorul meu, şi ţin să ştiu pe cine angajăm. Cu sutele de hectare pe care le numără această fermă, veţi înţelege cu uşurinţă că trebuie să mă bazez pe fiecare membru al personalului.

Cât de sigur părea el! Jeanne nu se putea împiedica să-l invidieze. Încercând să-l imite, lansă cu falsă dezinvoltură:

— Dacă înţeleg bine, n-am nicio şansă să fiu potrivită pentru acest post?

El păstră o expresie impenetrabilă.

— N-am spus asta… nu încă!

— Dar nu vă fac o bună impresie…

— De ce trageţi concluzii atât de repede?

La privirea pe care i-o aruncă, ea se simţi complet ridicolă.

— Dacă încetaţi să faceţi pe defetista, reluă el cu blândeţe, am putea să reluăm discuţia de la început?

Stăpânindu-şi puternica dorinţă de a părăsi încăperea, tânăra se înfundă mai adânc în fotoliu. Ca şi cum îi ghicise dorinţa, bărbatul o privi ironic.

— Presupun că nu sunteţi din regiune. Nu-mi amintesc să vă fi întâlnit vreodată.

— Nu.

Genele lungi ale Jeannei clipiră slab deasupra obrajilor deveniţi deja palizi. Cum putea să fie atât de proastă încât să creadă că ar putea evita genul acesta de întrebări? Concentrându-şi toată atenţia asupra covorului, răspunse:

— Locuiesc în apropiere de Bradford. Tocmai am sosit în regiune, unde intenţionam să-mi petrec vacanţa.

Regăsindu-şi siguranţa, îşi ridică mândră bărbia, hotărâtă să înfrunte privirea scrutătoare a interlocutorului ei.

— Şi v-a cuprins brusc dorinţa să lucraţi aici?

O privea dintr-odată mai atent.

— În timp ce nu cunoaşteţi regiunea… Ştiţi cel puţin ce este o fermă? Mă îndoiesc.

Abia regăsită, frumoasa siguranţă a Jeannei slăbi. Convinsă că se îndreaptă spre dezastru, răspunse evaziv:

— Îmi plac caii şi câmpia. Sunt sigură că pot să mă adaptez.

— Cum să nu! ironiză el. Necazul este că multe tinere, în aceste ultime luni, au dat dovadă de acelaşi entuziasm… şi s-a soldat din nefericire cu un eşec!

— Poate…

El n-o lăsă să continue.

— Vreţi să vă spun de ce? Este vorba de tinere de familie bună, crescute în puf, care nici nu ştiu măcar ce înseamnă cuvântul „muncă”! De aceea, am hotărât să mă arăt mai prudent pe viitor. Pot să te întreb cu ce se ocupă tatăl dumitale?

Cu gâtul uscat, tânăra înghiţi în sec. Era prea târziu pentru a se preface că nu înţelesese. Privirea scrutătoare nu-i lăsa nicio scăpare. Şi când te gândeşti că toată reuşita planului ei depindea de acest răspuns! Nu era nicio îndoială, bărbatul din faţa ei se aştepta ca viitoarea lui angajată să fie de origine modestă…

Fără să ştie cum va interpreta el tremurul vocii ei, murmură:

— Tatăl meu lucrează într-o uzină.

Într-un fel, nu minţea.

Celălalt îşi stăpâni un gest de iritare.

— Nu lua aerul ăsta vinovat! Nu este nicio ruşine în asta…

Astăzi, toată lumea are nevoie să muncească. Ceea ce mă interesează îndeosebi, sunt capacităţile dumitale. Ce făceai înainte de a veni aici?

Copleşită, tânăra avu impresia că trece peste o succesiune de obstacole. Îl trecuse pe primul cu succes, dar cum va fi cu celelalte?

Din fericire, el se grăbise să concluzioneze că tatăl ei era muncitor şi nu vrusese s-o stânjenească mai mult. Dar pentru restul?

— Lucram într-un birou, răspunse ea, adăugând foarte repede: …Dar nu-mi plăcea. Ador să călăresc şi să ţin o casă nu mă sperie.

Pe timpul bolii mamei, m-am ocupat de toate.

— Şi acum că s-a vindecat, doreşti să faci altceva, nu-i aşa?

Privirea bărbatului se îmblânzise brusc.

— Unde ai învăţat să călăreşti? adăugă el privind-o

atent, ca şi cum acorda o importanţă deosebită acestei chestiuni.

Jeanne se simţi prinsă în cursă. Cum să-i vorbească despre Linda, cea mai bună prietenă a ei din liceu, la care îşi petrecuse toate vacanţele. Tatăl ei, John Grant, era unul dintre cei mai celebri proprietari de cai de curse din Anglia! Se gândise să-i ceară o slujbă la grajdurile lui, dar până la urmă renunţase: nu voia să facă apel la un prieten al părinţilor ei. Să facă astăzi aluzie la această situaţie, ar fi însemnat să-şi distrugă toate şansele… De aceea, se mulţumi să răspundă evaziv:

— Am învăţat singură. Poate aţi vrea să mă vedeţi călărind?

— Imediat.

O privea cu un aer gânditor.

— Asupra acestui punct, cel puţin, pari sigură de dumneata.

Dar în ceea ce priveşte munca într-o fermă, presupun că experienţa dumitale este nulă.

— Mi-ar fi greu să afirm contrariul… dar asta nu înseamnă că nu m-aş putea obişnui foarte repede.

Adăugă ultimele cuvinte cu un aer provocator pe care celălalt nu păru să-l aprecieze.

— Aş fi preferat pe cineva mai experimentat,

remarcă el pe un ton tăios.

Jeanne îşi plecă ochii pentru a-şi ascunde disperarea.

Cum putuse să creadă că va fi capabilă să-l impresioneze pe bărbatul acesta? Şi totuşi, poate că nu era pierdută orice speranţă: prezentându-se drept o fată săracă, având neapărată nevoie să muncească, mai avea o şansă să-l înduioşeze.

Ridicând privirea, surprinse în ochii lui Charles Grierson o licărire cinică.

— Poate eşti o călăreaţă eminentă, spuse el, dar prefer să mă asigur eu însumi. După cele care te-au precedat, am învăţat să n-am încredere. Între timp, Hilda îţi va pregăti o ceaşcă de ceai. Vei avea probabil nevoie…

Cu inima bătându-i repede, îl urmă în exteriorul casei.

— Vă mulţumesc, domnule Grierson, murmură ea în spatele lui.

Nu veţi fi decepţionat, v-o promit!

— Nu voi întârzia să aflu, replică el fără să-şi încetinească paşii.

Îi reproşă în sinea ei duritatea. Aproape trebuia să alerge ca să-l poată urma. Se întuneca. Nori mari anunţau căderea nopţii.

Deja! îşi zise ea privindu-şi ceasul. Era trecut de ora

şapte şi realiză că nu observase cum trecuse timpul. Cum se va întoarce oare în oraş? Ultimul autobuz trebuia să fi trecut de mult! Aş, nu era decât un amănunt pe lângă această întrevedere atât de importantă pentru ea… Cu un optimism sporit, grăbii paşii.

Ajunseră în cele din urmă la un lung şir de boxe vopsite în alb.

Toate erau de o curăţenie ireproşabilă.

Jeanne îl văzu dispărând în şelărie, de unde reveni cu o şa şi un căpăstru.

— Închide uşa după mine, îi spuse el măsurând-o cu privirea.

Ea se execută, reprimându-şi cu mare greutate antipatia faţă de acest bărbat căruia părea că nu-i scapă nimic.

Pe păşunea din spatele grajdurilor păşteau doi cai în compania unei iepe tinere. Aceasta, simţind o prezenţă, începu să tropăie cu coama în vânt, cu urechile îndreptate în direcţia de unde venea zgomotul. Fu urmată imediat de cei doi însoţitori ai ei.

Cucerită, Jeanne contempla încântătorul tablou în lumina aurie a apusului de soare.

Charles Grierson o scoase din reverie. El chemă iapa cu o voce blândă şi aceasta se apropie imediat scuturându-

şi capul în semn de prietenie. Învăluită în auriul crepusculului, cu ochii ei mari candizi, era de o frumuseţe uimitoare. Îşi frecă încet capul de mâneca stăpânului în căutarea unei bucăţi de zahăr pe care acesta o scoase imediat din buzunar.

— Este foarte docilă, vei vedea! îi spuse el Jeannei. O vom înşeua şi vom vedea ce ştii să faci.

Evident, iapa nu era temătoare şi-şi adora stăpânul. Jeanne zâmbi pentru prima dată de la începutul întrevederii. Era în sfârşit pe un teren familiar! Mângâie cu blândeţe gâtul animalului, vorbindu-i încet, ca să n-o sperie. John Grant spunea întotdeauna că un cal trebuie tratat cu multă atenţie şi să nu fie niciodată bruscat.

— Se numeşte Guenever, spuse Charles Grierson chiar în momentul când voia să-l întrebe.

— Guenever! Ca pe soţia regelui Arthur? exclamă ea vesel.

Atunci, are sânge regal în vine?

— Este posibil, dar nu ştiu nimic despre asta. Când am cumpărat-o, acum un an, purta deja acest nume. Mi-ar fi greu să-ţi spun de ce.

Vorbind, o înşeuase şi întinse căpăstrul Jeannei. Câteva clipe mai târziu, aceasta se avânta în galop pe pajişte, cu bustul foarte drept.

— Încet! îi strigă el.

Dar tânăra nu-l mai auzea. Încântată, cu faţa în vânt, se abandonă cu totul fericirii de a se consacra din nou sportului ei preferat. După îmbolnăvirea mamei, nu mai avuse ocazia să călărească şi suferise mult. Uită imediat privirile lui Charles Grierson. Zgomotul cadenţat al copitelor Gueneverei răsuna în urechile ei ca o muzică.

— Eşti frumoasă! şopti ea la urechea iepei, care fremătă la compliment.

Călăreaţa şi animalul erau acum în cealaltă parte a pajiştii când apăru o succesiune de garduri vii. Se ridicară amândouă peste obstacole, într-un acord perfect. După care se îndreptară la pas spre stăpânul locurilor, care le aştepta lângă gard.

Capitolul 2

Cu cât se apropia Jeanne de Charles Grierson, cu atât creştea teama ei. De departe, i se păruse că făcuse impresie bună, dar dacă se înşelase?

Surpriza pe care o citi pe faţa de obicei impasibilă a stăpânului Gueneverei îi risipi ultimele îndoieli. Se lăsa să alunece din şa când îl auzi spunând pe un ton aspru:

— Cred că vei corespunde. Dacă te vei achita la fel de bine de sarcinile dumitale, nu voi avea să mă plâng.

Tonul avea o notă de ironie. Neîndrăznind încă să creadă în fericirea ei, tânăra consideră necesar să-l facă să-şi precizeze gândul:

— Trebuie să înţeleg că… sunt angajată? murmură ea abia auzit.

— Cu alte cuvinte, da.

Jeanne bâigui mulţumiri, încercând de bine de rău să-şi potrivească boneta care-i alunecase în timpul cursei călare.

Pe alocuri, de sub ea scăpau bucle roşcate care-i puneau şi mai mult în evidenţă verdele limpede al ochilor.

— Eu… vă mulţumesc mult! repetă ea cu stângăcie.

— Să uităm asta…

Evident, eforturile de deferenţă ale tinerei îl amuzau

în cel mai înalt grad.

— Poate că într-o zi îmi vei da ocazia să-mi regret decizia.

Era oare o ameninţare? Reproşându-şi că-i tremurau picioarele, se întoarseră la grajduri. Sub ochiul atent al noului ei patron, scoase şaua de pe iapă şi o fricţionă viguros cu şomoioage de paie.

Tăcerea stăpânului Gueneverei era în fond o aprobare.

Când îşi termină treaba cu o palmă amicală, el preciză scurt:

— În afara celorlalţi doi cai pe care i-ai văzut pe pajişte, am şi un armăsar, Hammond. Orice s-ar întâmpla, îţi interzic să-l călăreşti.

Este un ordin.

Jeanne se înfioră. Tonul cu care rostise ultimele cuvinte ar fi fost de-ajuns să-i descurajeze şi pe cei mai îndrăzneţi.

Dar el relua deja:

— Va trebui de asemenea s-o ajuţi din când în când pe doamna Tate, la fermă. Este o treabă pe care stagiarele care te-au precedat aveau supărătoarea tendinţă s-o neglijeze.

Tânăra roşi sub privirea lui ironică: ghicise cât de

plictisitoare găsea şi ea sarcinile menajere.

— Marie Tate se ocupă de administratorul meu, Marc Fenwick.

În casă trăiesc de asemenea un tânăr rândaş şi doi studenţi.

Trebuie să te aştepţi să fii chemată atât înăuntru cât şi afară, de fiecare dată când vor avea nevoie de dumneata. E mai bine să-ţi spun că nu vei avea timp să hoinăreşti, nu-ţi ascund asta. Dar dacă, aşa cum am crezut că înţeleg, ai neapărată nevoie să munceşti, vei putea rămâne atâta timp cât o să-ţi placă… după luna de probă obişnuită, fireşte.

Hotărât lucru, nu se încurca în amabilităţi inutile! se gândi tânăra mai târziu, îndreptându-se spre hotel. Era un om care mergea drept la ţintă. O părăsise brusc, dându-i întâlnire lunea următoare, adică peste două zile. Înainte de a fi condusă la gară de soţul ei, doamna Dick insistase cu ardoare să ia ceaiul şi sandvişurile pregătite special pentru ea. Ordinul stăpânului!

Spusese ea. Şi Jeanne nu se putea împiedica să se mire de această atenţie neaşteptată.

Aşezată lângă John Dick în maşina care o conducea la gară, încă se mai gândea la asta. Pierdută în contemplarea peisajului luminat de ultimele raze ale

soarelui, observă deodată un porumbel al cărui zbor solitar deasupra câmpiei avea ceva sinistru. O cuprinse brusc un presentiment şi se înfioră la ideea încercărilor care o aşteptau.

Poate ar fi făcut mai bine să nu vină? Impresia era atât de puternică încât doar cu mare greutate scăpă de ea.

Indiscutabil, întâlnise un bărbat de care avea toate motivele să fie speriată. Bucuria de a fi obţinut postul atât de râvnit era din acest motiv puţin întunecată. Dacă Charles Grierson descoperea că-l înşelase ascunzându-i averea tatălui ei, nu-i va da nici cinci minute să-şi facă bagajele.

Abia când ajunse în camera de hotel începu să-şi recapete încrederea. De ce să se frământe? Era acceptată pentru acest post, asta era esenţial! îi rămânea să facă o baie bună şi să-i telefoneze lui Georges – deoarece în absenţa tatălui lor, el preluase conducerea afacerilor. Îi va cere să-i găsească o înlocuitoare, fără să-i dezvăluie locul unde se găsea şi nici care erau intenţiile ei. Oricum, nimic din ce ar putea spune n-o va face să-şi schimbe hotărârea.

După cum se aştepta, fratele ei primi vestea cu cea mai vie indignare. Fu obligată să îndepărteze receptorul de ureche aşteptând să se calmeze.

— Înţelege-mă, Georges, îi spuse ea în sfârşit. Nu mi-

a plăcut niciodată uzina, ştii bine. Visez să plec de când am ieşit din colegiu.

— Atunci de ce ai aşteptat atâta timp?

— Am încercat, crede-mă! Dar ce poate face o fată de şaptesprezece ani împotriva unui om ca tata?

— Aşadar, nici după trei ani, n-ai renunţat la visul tău ridicol cu clubul de echitaţie?

Aparent, se străduia să fie calm.

— Haide, încetează să te porţi ca o puştoaică şi întoarce-te acasă.

Dacă te căsătoreşti cu Felix…

— Nici nu se pune problema să mă căsătoresc cu Felix! Nici cu altul, de altfel.

Era rândul Jeannei să fiarbă de indignare.

— Eşti nebună! explodă fratele ei! Complet nebună! Nu crezi că am destule de făcut aici şi fără să mă mai sâcâi şi tu cu poveştile tale? Şi ce-i voi spune tatii, când se va întoarce? Dacă îţi imaginezi că va ceda şi te vei instala comod în afurisitul tău club de echitaţie, te înşeli!

— Nu mă bazez pe asta! repetă tânăra, respingând şuviţa de păr care-i cădea pe frunte.

— Dar atunci, unde vei găsi banii?

— Uiţi moştenirea bunicii Brown. În ziua când voi împlini douăzeci şi unu de ani, va fi a mea. Desigur, suma

nu este enormă… dar va fi suficientă pentru început.

— Atunci, pentru Dumnezeu, de ce nu aştepţi să împlineşti douăzeci şi unu de ani. Mai sunt doar câteva luni!

Uitase cât de convingător se putea arăta fratele ei când voia.

Între el şi tatăl ei, se simţise întotdeauna neputincioasă să le ţină piept. Dar astăzi era hotărâtă să nu le lase nicio şansă.

Afişând o nepăsare pe care era departe s-o încerce, izbucni în râs.

— Linişteşte-te, dragul meu Georges, m-am gândit bine!

Pentru a nu risipi aceşti bani care îmi vor reveni la majorat, este indispensabil să-mi fac o idee exactă despre treaba care va fi a mea.

Îmi rămân câteva luni; le voi folosi pentru a mă obişnui cu noua mea viaţă, lucrul la câmp, întreţinerea cailor şi tot ce implică administrarea unui club ecvestru.

— Ei bine, în cazul ăsta…

Făcu o mică pauză.

— Poate ai dreptate, la urma urmei, recunoscu el, brusc îmblânzit.

Dar Jeanne nu se lăsă înşelată. Fratele ei nu era

omul care să capituleze atât de repede. Hotărâse doar să n-o bruscheze deocamdată. Va fi întotdeauna timp să reia discuţia când entuziasmul ei se va atenua… Nu-i dădea multe zile înainte s-o vadă întoarsă acasă. De aceea, nu fu surprinsă să-l audă spunând:

— Nu-i nevoie să grăbim lucrurile pentru a-ţi găsi o înlocuitoare.

Ai dreptul la o lună de concediu. Vom vedea după aceea hotărârile potrivite de adoptat. Dă-mi doar adresa ta, ca să ştiu unde te găsesc, în caz de urgenţă.

„Oh, nu! mai ales asta nu!” îşi zise ea. Cu voce tare, spuse foarte repede:

— Sunt undeva la frontiera scoţiană… nu ştiu exact. Dar nu te nelinişti, sunt foarte bine aici.

— Adresa, dragă soră! Nu încerca să mă amăgeşti cu detalii.

Am nevoie să ştiu unde eşti. Dacă n-ar fi decât pentru Felix…

Va dori cu siguranţă să-ţi scrie.

Îl aruncase în joc pe Felix, ca să-i smulgă adresa! În realitate, era vorba despre el. Reflectă înainte de a răspunde. Un lucru era sigur: Georges nu trebuia să ştie nimic. Altfel, Rolssul familial va da curând năvală pe domeniul „Hingh Linton”.

— Prefer să nu spun încă nimic, răspunse ea în sfârşit. Dar dacă asta te poate linişti, dragul meu Georges, să ştii că noul meu patron este cât se poate de respectabil şi n-are nimic de invidiat, tatii şi ţie, pe planul exigenţei în muncă.

Astea fiind spuse, închise fără să mai asculte protestele fratelui ei.

Puţin după aceea, o cuprinse remuşcarea. Dar era şi vina lui Georges. De ce o trata ca pe o copilă? La vârsta ei, ştia foarte bine ce avea de făcut. Nu se arătase întotdeauna docilă şi conciliantă faţă de ai săi? Era acum timpul să-şi urmeze propriul drum. Cât despre a se căsători cu Felix… niciodată!

Dintr-un impuls subit, se aşeză la măsuţa de toaletă şi se examină minuţios în oglindă. Fără să ştie de ce, avea nevoie să se liniştească în privinţa înfăţişării ei.

În momentul acela, o altă figură se suprapuse peste a ei.

Un profil de bărbat ai cărui ochi cenuşii o fixau ironic. Roşie de jenă, întoarse capul. Abia îl cunoştea, şi nu-i arătase decât o indiferenţă rece. Atunci, de ce doar gândul la Charles Grierson o tulbura atât?

Ridicând din umeri, îşi desfăcu părul care-i căzu în cascadă pe umeri. Trecând cu peria prin el, fu frapată de

asemănarea ei cu un manechin francez a cărei fotografie o văzuse într-o revistă.

Până acum, nu acordase decât puţină atenţie fizicului ei, şi descoperirea avu efectul unei revelaţii.

„Am moştenit asta fără îndoială de la bunicii mei materni”, se gândi ea. Căsătorindu-se cu o franţuzoaică în timpul celui de-al doilea război mondial, tatăl ei comisese singurul act iraţional din viaţa lui. El, victima unei dragoste la prima vedere, era ceva greu de imaginat! Şi totuşi, se întâmplase. Cei doi tineri se căsătoriseră foarte repede. Dar, din păcate, Jeanne nu avusese fericirea să-şi cunoască bunicii, ucişi într-un bombardament. Nu-i mai rămăseseră în Franţa decât câţiva veri îndepărtaţi care nu dăduseră niciodată vreun semn de viaţă.

Tânăra oftă. Cum putuse o persoană atât de veselă şi de feminină ca mama ei să fi fost atrasă de un bărbat atât de rece şi de materialist ca tatăl ei. Misterul era total.

Fără niciun motiv, se pare, gândurile ei reveniră la Charles Grierson. Îi acordase măcar o privire? Era puţin probabil.

Nu-l interesa fizicul angajaţilor săi, numai eficacitatea lor. Ea avea tot interesul să se îmbrace cât mai simplu, dacă voia să-şi păstreze slujba.

Din fericire, gusturile ei n-o duseseră niciodată spre

extravaganţe.

Spre marea surpriză a Jeannei, weekendul trecu foarte repede.

Între altele, trebuise să găsească o parcare pentru maşina ei, care ar fi deranjat-o în noua ei situaţie. De aceea, se ferise să-i vorbească despre ea lui Charles Grierson. Din fericire pentru ea, exista un garaj în apropierea hotelului, al cărui proprietar acceptă să-i închirieze un loc contra unui avans pe câteva săptămâni. Trebui de asemenea să facă unele cumpărături de ultimă clipă: doi blugi, cămăşi şi bluze de schimb. Plata hotelului adăugându-se acestor cumpărături neprevăzute, weekendul se dovedi în cele din urmă foarte costisitor!

Duminică seara, coborând din tren, avu neplăcuta surpriză să afle că, autobuzele fiind mai rare în ziua aceea, ultimul tocmai plecase. Auzind-o cerând un taxi, funcţionarul zâmbi.

— Îmi pare rău, miss, dar n-avem. Înţelegeţi, satul nu este destul de important. Ar lipsi cererile.

— Asta nu se împacă deloc cu treburile mele! exclamă ea foarte contrariată. Domnul Grierson nu m-a prevenit când m-a sfătuit să iau acest tren.

În timp ce celălalt schiţa un gest de neputinţă, ea se îndreptă spre ieşire, blestemându-l în sinea ei pe bărbatul

acesta care avea atât de puţină consideraţie pentru angajaţii săi. Voia să-i pună rezistenţa la încercare? Ei bine, va avea ce auzi…

Ieşind din sat, Jeanne se înfioră sub vântul rece care venea dinspre coline. Se opri o clipă pentru a-şi închide hanoracul.

Pe câmp păşteau oi, singurele fiinţe vii în mijlocul acestui peisaj arid şi pustiu. Norii negri care se profilau la orizont nu anunţau nimic bun. „Ar fi bine să mă grăbesc, dacă nu vreau să ajung udată de ploaie”, se gândi ea cu nelinişte. Văzând o stea aprinzându-se pe cer, avu un gând pentru părinţii ei din Canada. Ar fi făcut mai bine să-i însoţească! Asta ar fi scutit-o să se afle singură în mijlocul câmpiei, în plină noapte. În mânia ei, uitase că nu era decât ora nouă…

Un scrâşnet de pneuri, urmat de un scurt claxon, o făcu să tresară. Întorcându-se, zări o maşină la marginea drumului.

— Pot să vă las undeva?

Vocea masculină era tânără şi mai curând simpatică.

Pentru Jeanne, era ca o binecuvântare a cerului. Desigur, era contrar tuturor uzanţelor să urce în maşina unui necunoscut, pe un drum pustiu. Dar, date fiind împrejurările, nu avu nicio ezitare.

Mulţumind cu recunoştinţă, luă loc lângă şofer.

— Mergeţi departe? o întrebă necunoscutul.

În întuneric, distinse albeaţa unui zâmbet.

— Nu ştiu dacă dumneavoastră cunoaşteţi… Merg la „High Linton”.

— Dacă o cunosc? Şi încă bine.

Se întoarse spre ea atât de brusc, încât maşina se clătină.

— Întâmplarea face să lucrez acolo în calitate de administrator. Mă întorc după o săptămână de concediu. Dar poate şi dumneavoastră sunteţi în vacanţă?

— Nu, nu tocmai.

Jeannei îi fu foarte greu să-şi ascundă tulburarea stârnită de dezvăluirea necunoscutului. Desigur, doamna Dick şi Charles Grierson nu-i ascunseseră existenţa unui administrator, dar să-l întâlnească aici… în aceste împrejurări! Avea de ce să fie derutată…

Cu atât mai mult cu cât îşi promisese să facă o bună impresie asupra lui.

— L-am văzut pe domnul Grierson vineri, şi a acceptat să mă ia de probă pentru o lună.

— Înţeleg!

Apăsă apoi furios pedala de acceleraţie. Evident, vestea nu-i plăcea. Tânăra îi aruncă o privire uimită. Cu o

cută amară în colţul buzelor, el spuse:

— Ar fi trebuit să ştiu că Charles va lua totul în mână în timpul absenţei mele.

Aceste cuvinte, rostite pe un ton caustic, o făcură pe Jeanne să se simtă prost. N-avea nicio dorinţă să fie cauza unui conflict între cei doi bărbaţi.

— Trebuia să văd pe cineva, murmură ea în speranţa de a aplana lucrurile. Domnul Grierson n-avea altă alternativă decât să mă primească.

Celălalt râse dispreţuitor.

— Nu veţi întârzia să aflaţi că Charles are întotdeauna o alternativă în rezervă.

Maşina făcu un brusc derapaj ieşind dintr-un viraj.

— Îmi amintesc foarte bine că, înainte de a pleca, i-am spus că ţineam să angajez personal noua stagiară. Dar, ca de obicei, n-a făcut decât după capul lui.

Stânjeneala Jeannei se accentuă. Devenea evident că Charles Grierson şi administratorul lui nu era în cele mai bune raporturi.

De ce? Curiozitatea el fu mai puternică. Aruncă, pe un ton fals nepăsător:

— Nu înţeleg de ce discutăm astfel despre domnul Grierson.

La urma urmei, este patronul nostru.

Departe de a-l supăra remarca, bărbatul adopta la rândul lui un ton indiferent.

— Liniştiţi-vă, nu-mi voi permite să trădez un secret. La mine, discreţia este a doua natură. Dar sunt lipsit de maniere. Nici măcar nu ne-am prezentat. Numele meu este Marc. Marc Fenwick.

Tânărul bărbat îşi regăsise cu surprinzătoare rapiditate buna dispoziţie. Deşi puţin derutată, Jeanne zâmbi la rândul ei.

— Şi eu Jeanne Brown, murmură ea la privirea lui întrebătoare.

— Mi-ar plăcea să ştiu ce vrea să facă aici o tânără ca dumneavoastră.

Cu inima bătând repede, ea încercă să păstreze acelaşi ton vesel.

— Chiar şi tinerele fete au nevoie să muncească pentru a trăi.

— Este o explicaţie, într-adevăr.

Părea puţin convins şi o uimi cu intensitatea privirii.

— În privinţa asta, continuă el, „High Linton” nu vă va decepţiona. Se munceşte din greu acolo, foarte greu! Charles este renumit pentru modul cum îşi conduce oamenii cu o mână de fier.

După o scurtă acalmie, amărăciunea revenise în

vocea interlocutorului ei. Oricum ar fi stat lucrurile, îl găsea mai curând simpatic. Ce vârstă putea să aibă? Douăzeci şi cinci, douăzeci şi şase de ani cel mult. Evident, suporta greu personalitatea autoritară a lui Charles Grierson. Dar poate avea doar nevoie să se afirme, să-şi regăsească încrederea în el. Poate putea să-l ajute.

— Nu mă sperie să muncesc din greu, să ştiţi, spuse ea.

De altfel, ce altceva aş putea face aici?

În jurul lor, o ceaţă deasă acoperea acum câmpia, sporind impresia de izolare.

— Şi discotecile? Dacă aveţi nevoie de un cavaler atent, puteţi conta pe mine.

Jeanne avu un mic râs nervos.

— Cu riscul de a vă decepţiona, nu apreciez deloc genul acesta de distracţie… Prefer să vizitez un muzeu sau să văd o piesă de teatru.

— Ei bine, simt că educaţia mea artistică îmi va fi utilă.

Izbucniră amândoi în râs. Dar cel al tinerei i se stinse brusc pe buze. Zărise în lumina farurilor casa iluminată şi privirea glacială a lui Charles Grierson fixată asupra ei.

O cuprinse o spaimă apropiată de panică la ideea de

a înfrunta silueta impozantă care se profila pe cerul întunecat. Trebuie s-o fi surprins râzând şi Dumnezeu ştie ce-şi putea închipui!

Când înaintă spre maşină, ochii lui străluceau de mânie.

— În sfârşit, te-ai hotărât să soseşti! Te aşteptam ieri, Marc.

Cât despre dumneata, miss Brown, ar fi trebuit să fii aici de o oră.

Jeanne făcu ochii mari. Încă puţin, şi-i va acuza de conspiraţie!

Privirea lui trufaşă îi scruta ca pe doi copii prinşi în greşeală.

Lângă ea, îl simţi pe Marc încordându-se.

— Am găsit-o pe miss Brown pe drum. Nu puteam s-o las să vină pe jos! Dumneavoastră, un om atât de organizat de obicei, mă întreb cum aţi putut uita să trimiteţi pe cineva la gară?

Charles se aplecă spre portiera dinspre partea Jeannei.

— Nu-i nevoie să ridici tonul, Marc. Nu sunt de acord. Dacă miss Brown n-a găsit pe nimeni aşteptând-o, cine-i de vină? Bill Clark mi-a cerut un concediu pentru a asista la căsătoria surorii lui.

Am acceptat contând pe întoarcerea dumitale ieri, cum era prevăzut. Ai fi putut cel puţin să mă anunţi! Weekendul a fost greu pentru noi toţi, te asigur!

Înlemnită, Jeanne nu mai îndrăznea să facă un gest. Împotriva oricărei raţiuni, apropierea acestui bărbat o bulversa. Nimeni nu avusese vreodată acest efect asupra ei. „În orice caz, se gândi ea, dacă Marc este obişnuit să fie certat în felul acesta, ostilitatea lui nu mai avea nimic surprinzător!”

Încercă o mare uşurare auzind vocea acestuia din urmă rupând tăcerea.

— Nu înţeleg de ce faceţi atâta caz! Poate există circumstanţe atenuante…

— Nu mă îndoiesc, îl întrerupse tăios Charles, dar n-am timp să-ţi ascult scuzele. Te voi vedea mai târziu la conac pentru a discuta programul săptămânii viitoare. Până atunci, o voi prezenta pe miss Brown Mariei.

După ce-şi adunase rapid bagajele, Jeanne coborî din maşină fără ca vreunul dintre cei doi bărbaţi să se fi gândit s-o ajute.

Profund jignită, porni în urma lui Charles Grierson.

— Aş fi putut să mă descurc singură, să ştiţi!

Contrar oricărei aşteptări, el se întoarse brusc şi-i prinse braţul.

— Ascultă-mă bine, miss Brown. Pentru mine eşti o enigmă.

Sper, pentru dumneata, să nu mă fi înşelat angajându-te!

Îşi reluă drumul şi nu mai rosti un cuvânt până la casă.

Împărţită între furie şi surpriză, Jeanne nu ştia ce să creadă.

Abia intraseră, când o femeie în vârstă, înaltă şi slabă, se avântă în întâmpinarea lor.

— Slavă Domnului, domnule Charles, iată-vă! Puteţi să vă lăudaţi că m-aţi speriat teribil! Ar fi trebuit să vă întoarceţi de mult de la gară. Dânsa este fără îndoială miss Brown? adăugă ea încercând să-şi recapete respiraţia.

În timp ce Charles făcea prezentările, un surâs de uşurare apăru pe buzele Jeannei. „În sfârşit, o faţă binevoitoare!” îşi spuse ea întâlnind privirea limpede şi călduroasă a doamnei Tate.

— Îmi pare rău, Marie, răspunse cu afecţiune stăpânul casei.

Am făcut pană mergând s-o întâmpin pe miss Brown. Până să mă duc să iau Land Roverul, sosea cu Marc. După cum am văzut, se pare că se distrau bine…

Un licăr maliţios trecu prin ochii lui. Oare ce

insinua?

Tânăra fierbea de indignare.

— Nu-l cunoşteam înainte de a urca în maşina lui, vă asigur!

M-a condus până aici. Ce e rău în asta?

O tăcere încordată urmă acestei replici şi Jeanne îşi dădu seama că ar fi făcut mai bine să tacă. Dar nedreptatea o indigna întotdeauna!

Charles Grierson sfârşi prin a ridica din umeri cu indiferenţă.

— Să ne oprim aici, vrei? Să spunem că aţi fost remarcabil de grăbiţi să faceţi cunoştinţă, şi să nu mai vorbim despre asta. În afară de neajunsul provocat de întârzierea dumitale, povestea asta nu mă priveşte.

Ignorând protestul tăcut din ochii Jeannei, se întoarse fără să mai insiste spre doamna Tate.

— Această tânără, crede, se pare, că ne îndoim de sinceritatea ei. Marie. Poate vei putea să-i explici, după plecarea mea, că sinceritatea este una dintre calităţile asupra cărora nu facem concesii la „High Linton?”

Jeanne îşi plecă ochii. Se putea oare să aibă deja îndoieli privind povestea cu fata săracă? Perspicace cum era, n-ar fi fost imposibil!

Era tipul de om care simte acest gen de lucruri. Pe

viitor, va avea tot interesul să-şi măsoare cuvintele. Ce diferit era faţă de toţi cei pe care-i cunoscuse!

Pierdută în gândurile ei, îl auzi spunând:

— Se pare, Marie, că această tânără persoană şi-a pierdut graiul… Dar trebuie să vă las, altfel Marc va crede că l-am uitat.

Apoi adăugă, adresându-se Jeannei:

— Te aştept mâine dimineaţă la prima oră, în biroul meu. De data asta, ţi-aş fi recunoscător dacă n-ai întârzia.

După plecarea lui, Marie o luă de braţ pe Jeanne şi o conduse spre sufrageria unde era pregătită o masă apetisantă.

— Am pus astea deoparte pentru domnul Fenwick, explică menajera arătându-i sortimentul de salate şi mezelurile.

Presupuneam că va sosi astăzi şi-l cunosc bine: întotdeauna îi e foame. Dar scoate-ţi mantoul, draga mea copilă. Mă duc să fac cafea.

Sufrageria cu ambianţa albă şi primitoare avu un efect binefăcător asupra nervilor Jeannei. După ce se debarasase de mantou, se îndreptă spre foc. Cu grinzile ei de stejar, perdelele din bumbac înflorat şi rafturile pline de cărţi, era o încăpere în care te simţeai bine. O pisică se întinse leneş în faţa şemineului înainte de a porni brusc

spre bucătărie.

Reveni curând frecându-se de picioarele Mariei, care venea cu cafeaua. Aceasta o dojeni afectuos:

— Haide, Georgina, o să mă faci să mă împiedic!

Ridicând ochii, văzu figura palidă şi încordată a tinerei.

— Vino şi ia loc, Jeanne! După aceea te vei simţi mult mai bine, vei vedea… Nu te supără să-ţi spun Jeanne? Spune-mi Marie.

Aici, nu facem pe ceremonioşii.

În timp ce tânăra se aşează zâmbind la masă, adăugă:

— În locul dumitale, nu mi-aş face griji! Domnul Charles este departe de a fi atât de necruţător cum pare. Nu cred că a avut intenţia să te sperie.

— Este vina mea, răspunse Jeanne, a cărei figură se întristă.

Necunoscându-l pe domnul Fenwick, n-ar fi trebuit să accept să urc în maşina lui! Totuşi, consider că domnul Grierson este nedrept.

— Trebuie să-l scuzi, replică menajera degustându-şi cafeaua cu înghiţituri mici. Şi pana pe care a făcut-o chiar în momentul când venea să te caute trebuie să-l fi adus într-o proastă dispoziţie.

— Da, înţeleg. Dar domnul Fenwick n-are nicio vină!

Nu era nevoie să-i ceară explicaţii…

— … care i-ar fi fost greu să le dea, replică atât de tăios Marie, încât Jeanne nu mai avu nicio îndoială asupra căruia dintre cei doi înclinau preferinţele ei.

Ca şi cum se temea că mersese prea departe, menajera se redresă cu un zâmbet:

— Şi acum, este timpul să mergi la culcare. Nu uita că domnul Charles te aşteaptă mâine la prima oră. Îţi va spune exact ce ai de făcut.

— Vineri, m-a lăsat deja să înţeleg că va trebui să vă ajut la întreţinerea casei.

Marie îşi ridică sprâncenele cu un aer sceptic.

— Ah, da? O am pe doamna Dick, pe care cred că ai cunoscut-o când ai venit. Dar ea ţine mult să-şi petreacă weekendurile în familie. Aş putea face aşadar apel la dumneata în aceste momente.

Cu toate că nu-mi faci iluzii: vei avea destul de lucru cu caii.

Mai ales când domnul Charles va lipsi, cum face adeseori.

„Nu asta am crezut că înţeleg vineri”, se gândi tânăra înainte de a spune cu nepăsare:

— A avut, cred, destule decepţii cu precedentele stagiare.

Marie făcu o grimasă.

— Am avut şansa să păstrăm una aproape zece ani, dar ne-a părăsit pentru a se căsători. După aceea, s-au succedat două, dintre care una era genul copilului prea răsfăţat. Fată de părinţi bogaţi, n-a reuşit niciodată să-şi ia munca în serios. Sunt sigură, Jeanne, că lucrurile vor fi diferite cu dumneata. Cel puţin, sper din toată inima.

— Mă voi strădui să fac tot ce-mi stă în putinţă. Domnul Grierson pare foarte exigent, nu-i aşa?

— Nu este foarte comod, într-adevăr. Dar atâta timp cât îţi vezi de treabă, nu vei avea de ce să te plângi.

După această frază ambiguă, care o intrigă pe tânără, menajera se ridică în picioare.

— Dacă ai terminat, o să-ţi arăt camera ta. Trebuie să fii obosită.

Jeanne nu avu altceva de făcut decât s-o urmeze.

Capitolul 3

Trezită a doua zi dimineaţă la ora şapte, Jeanne îl găsi pe Marc la bucătărie pentru prima ceaşcă de ceai a zilei. Dacă frumosul administrator fusese rănit în ajun de remarcele lui Charles Grierson, astăzi nu mai părea. El o întâmpină pe tânăra cu un zâmbet larg.

— Reluarea lucrului este întotdeauna un moment dificil pentru mine. Chiar copil, îmi era întotdeauna groază să mă trezesc dimineaţa devreme.

Jeanne se gândi că nici ei nu-i plăcea deloc să se trezească devreme, dar la ţară era aproape o obligaţie. Sunt atâtea de făcut într-o fermă ca aceasta! Cu atât mai mult pentru un administrator, obligat să repartizeze treburile zilei.

Ca şi cum îi ghicise gândurile, Marc oftă.

— Nu-i nevoie să iei aerul ăsta înţepat, tânără domnişoară!

Sunt în picioare de la ora şase. Şi nu sunt singurul…

De aceea, dacă pot să-ţi dau un sfat, grăbeşte-te dacă nu vrei să-ţi atragi mânia dragului nostru Charles!

„Ce susceptibil este!” se gândi tânăra câteva clipe mai târziu, pornind pe aleea care ducea la conac. Dar ştia să se apere şi nu-i lipsea replica promptă, o aflase pe

spinarea ei.

Hotărât lucru, Marie ieri, Marc dimineaţa asta… avertismentele reveneau din toate părţile. Ce bărbat era oare acest Charles Grierson pentru a face să domnească groaza în jurul lui? Se simţi cuprinsă de milă pentru bietele fete care o precedaseră.

Fără îndoială, se îndrăgostiseră de stăpânul de la „High Linton”, şi fuseseră concediate imediat. Dar Marie putea dormi liniştită: asemenea păţanie nu risca să i se întâmple nou-venitei. Dacă nu întâlnise încă bărbatul visurilor ei, cu siguranţă nu aici, în acest loc pierdut de ţară, spera să-l găsească.

Aici ajunsese cu gândurile când, după o cotitură a aleii, descoperi conacul. Ea care se interesa mai mult de oameni decât de cadrul lor de viaţă, fu impresionată. Frumuseţea clădirii îţi tăia respiraţia. De proporţii armonioase, avea în plus patina inestimabilă a timpului. Nu-i spusese Mariei că data din o mie şapte sute patruzeci? Peluzele de un verde strălucitor coborau lin până la un pârâu îngust care sclipea în soare ca o panglică lungă argintie.

Fără cântecul unei ciocârlii care zbura exact deasupra ei şi o făcu să-şi ridice capul, Jeanne ar fi rămas acolo ore întregi. Se smulse cu regret din faţa

spectacolului. Nu era momentul să viseze. Cine ştie dacă Charles Grierson n-o pândea din spatele uneia dintre ferestrele înalte?

Înconjurând maiestuoasa clădire, ajunse într-o curte pătrată şi văzu pe o uşă cuvântul „birou”. Îndată ce bătu, vocea profundă a lui Charles Grierson o invită să intre.

— Bună ziua, murmură ea, puţin dezorientată de soarele care inunda încăperea şi o orbea.

— O clipă!

Îl auzi trăgând o perdea, şi putu în sfârşit să-şi distingă interlocutorul.

— Este mai bine, nu-i aşa? În unele perioade ale anului, soarele devine un adevărat handicap pentru această încăpere.

Intră, Jeanne. Ia loc, te rog.

Tânăra se aşeză pe scaunul indicat de el. Biroul era mult mai mare decât se aştepta, şi mobilat cu gust.

— Mi-aţi cerut să vin, începu ea pentru a rupe tăcerea care începea s-o apese.

O privea cu un aer absent, ca şi cum n-o vedea.

— Da, într-adevăr, recunoscu el în sfârşit. Dar mă tem că n-am decât veşti proaste pentru dumneata.

Veşti proaste? Jeanne se încordă pe scaunul ei. Era imposibil ca Georges să-i fi descoperit deja ascunzătoarea.

Atunci? Ochii verzi i se înceţoşară de spaimă. Oare cât timp o va mai chinui astfel?

— Mi-ai spus că ai lucrat într-un birou? o întrebă el pe neaşteptate.

— Da.

Nu înţelegea unde voia să ajungă. Exasperată de indiferenţa şi de aroganţa de care Charles Grierson dădea dovadă, trebui să facă un efort ca să nu-şi strige indignarea. Dar aceasta făcu loc curând uşurării.

— Este vorba despre miss Cleaves, secretara mea, explică el.

A trebuit transportată de urgenţă la spital în dimineaţa asta, unde va suporta o operaţie. Fireşte, este foarte supărător pentru ea şi în acelaşi timp, îmi pune mari probleme! Sarcinile administrative ocupă un loc important într-o fermă ca aceasta, şi miss Cleaves se ocupa de toate. Mă întreb dacă ai putea s-o înlocuieşti?

Tânăra fu copleşită de consternare. Dacă era vorba să dea din nou peste aceeaşi muncă plicticoasă şi rutinieră, mai bine ar fi rămas acasă! Ea care venise aici cu speranţa de a trăi la ţară şi să se pregătească pentru viitoarea meserie de instructor de echitaţie…

Cum nu răspunse imediat, el îşi ridică sprâncenele.

— Cred că n-ai vreo obiecţie?

Ca şi cum îi făcea o onoare propunându-i s-o înlocuiască pe miss Cleaves! Stăpânindu-şi cu mare greutate indignarea, Jeanne replică:

— Prezentând situaţia în felul acesta, domnule Grierson, mi-e greu să refuz. Dar credeam că v-am spus cât de plictisită eram de munca de secretariat. De altfel, de aceea sunt aici.

— Desigur! Desigur! făcu el pe un ton pe care-l voia conciliant.

Dar nu văd cum ar putea fi mai rău decât să speli vasele pentru Marie sau să cureţi boxele cailor… În plus, este o chestiune doar de câteva zile. Lydia va fi pe picioare într-o săptămână sau două.

Luându-i tăcerea drept acceptare, el se cufundă în lectura corespondenţei. Jeanne avu astfel răgazul să-l observe mai de aproape şi simţi o ciudată nelinişte. De fapt, dacă perspectiva acestei înlocuiri îi displăcea atât de mult, era mai ales la ideea de a se întâlni zilnic cu acest bărbat redutabil. Singur într-un birou cu ea, nu va scăpa ocazia să-i pună întrebări. Întrebări care s-ar putea dovedi periculoase: la cea mai mică indiscreţie, risca s-o concedieze imediat.

Când el îşi ridică ochii, Jeanne roşi sub intensitatea privirii lui, şi se grăbi să spună:

— Îmi pare rău pentru miss Cleaves, domnule Grierson, dar n-ar fi preferabil să vă adresaţi unei agenţii de plasare din regiune?

El o privi o clipă în tăcere, apoi reflectă pe un ton sarcastic:

— De ce să fac această cheltuială când dispun deja de o secretară experimentată? N-ar avea niciun sens! De altfel, m-ai desconsidera, sunt sigur! Te vei descurca foarte bine. Această muncă n-are nimic complicat… Şi oricum, n-ai de ales.

Modalitate abia deghizată de a-i da de înţeles că o plătea şi înţelegea să se supună… În clipa asta, îl detestă. Dar ce putea face, decât să accepte? Hotărî să-şi înfrângă mândria. Declară, pe un ton glacial:

— Sper numai să nu vă decepţionez.

— De ce aş fi? Nu pretind perfecţiunea. Am căutat o stagiară capabilă să ne ajute în bunul mers al domeniului, nimic mai mult.

Nu-ţi voi ascunde că experienţa dumitale în materie de secretariat a fost determinantă pentru obţinerea acestui post. Bănuiam că

Lydia avea probleme de sănătate şi că va avea nevoie de un concediu. Până la întoarcerea ei, îţi cer doar să te achiţi cât mai bine de treaba dumitale şi să fii gata s-

o înlocuieşti dacă va fi din nou nevoie. Iată de ce mi-am permis să insist atât încât să-mi pierd o bună parte din dimineaţă.

Îşi consultă nerăbdător ceasul, fără să-i lase timp să-i răspundă.

Jeanne nu se putu împiedica să-i admire părul negru ca smoala care încorona o frunte bronzată de viaţa în aer liber. Cuprinsă de emoţii contradictorii, se înfioră ca şi cum fusese atinsă de mâna destinului, ceea ce nu-i scăpă lui Charles, a cărui privire deveni mai scrutătoare.

— Ce-ai spune dacă mai însoţi la sufragerie, Jeanne? Micul dejun trebuie să fi fost servit şi pariez că n-ai mâncat nimic, dimineaţa asta. Nu-i nevoie să te întorci la fermă, acum. Mâine, va fi suficient să vii la ora nouă.

Tânăra se nelinişti. Blugii îmbrăcaţi în grabă, în perspectiva de a face curăţenie la grajduri, nu erau deloc potriviţi cu noua ei slujbă.

— N-ar trebui să mă duc să mă schimb? murmură ea şovăind.

Nu mă aşteptam să rămân…

— E o prostie!

O opri cu un gest, ca şi cum ea se pregătea să iasă.

— Este suficient să-ţi scoţi vesta şi boneta… numai dacă, adăugă el ironic, nu te-ai născut cu ea.

Încordată cum era, această tachinare avu asupra ei efectul unei insulte. Îşi smulse furioasă boneta, eliberând cu acest gest cascada de păr arămiu, care i se răspândi pe umeri.

Uluit o clipă de frumuseţea spectacolului, Charles Grierson îşi recăpătă rapid sângele-rece. Nota de sfidare din atitudinea tinerei nu-i scăpase.

— Rămâne de sperat, murmură el, că temperamentul dumitale nu este asemenea imaginii părului. Acum înţeleg de ce a fost Marc impresionat.

— Marc? Vreţi să spuneţi domnul Fenwick?

Se străduia din toate puterile să-i ignore aluzia.

— Marc sau domnul Fenwick, n-are importanţă!

Este administratorul meu. Sau mai exact, încerc să-l formez. Aş fi avut şanse să reuşesc, dar nu se lăsa distras atât de uşor.

Ce voia oare să spună? Era un avertisment? Fără niciun motiv, simţi că roşeşte până în vârful urechilor. Hotărât lucru, bărbatul acesta avea darul s-o facă să se simtă prost!

— Nu-l cunosc destul de bine pe domnul Fenwick pentru a-mi permite să am o părere.

— Hm…

Părea sceptic. Cu un aer hotărât, se îndreptă spre

uşă, făcându-i semn Jeannei să-l urmeze.

— De fapt, nu mă aşteptam. Era o simplă constatare.

Tânăra îl urmă aproape clătinându-se. Bărbatul acesta era prea puternic pentru ea! Trebuia fără încetare să-l întreacă în şiretenie şi nu era sigură că va rezista mult timp astfel. Simpla idee de a lucra în strânsă legătură cu el o umplea de teamă. „Doamne, fie ca această săptămână să treacă foarte repede!” se surprinse ea rugându-se.

După ce străbătură un lung coridor, ajunseră într-un hol imens al cărui aspect gol şi abandonat o surprinse. Numai câteva covoare întrerupeau uniformitatea parchetului de stejar. Cât despre mobilele vechi, majoritatea foarte frumoase, erau dispuse fără gust.

Prin contrast, mica sufragerie i se păru mult mai primitoare cu masa şi scaunele ei mirosind frumos a ceară de lustruit. Dar şi aici, perdelele şi draperiile erau uzate şi covorul destul de ros. Jeanne nu se putu împiedica să se gândească la faptul că aici lipsea o mână de femeie.

Charles n-avea aşadar pe nimeni lângă el care să ia asupra sa sarcinile casnice? Aruncând o privire discretă pe masă, observă că erau numai două tacâmuri. Pentru prima oară de când îl cunoştea, se întrebă dacă era căsătorit. Întrebarea nu-i venise niciodată în minte. Şi totuşi, era întru totul plauzibil.

— Poate ar trebui să aşteptăm sosirea doamnei Grierson înainte de a începe? riscă ea văzându-l agitând clopoţelul.

— Nu există o doamnă Grierson.

Replica era însoţită de o privire batjocoritoare, ca şi cum ghicise stânjeneala Jeannei.

— Tacâmul pe care-l vezi aici era destinat lui miss Cleaves.

Cum pleacă foarte devreme de acasă, obişnuieşte să-şi ia micul dejun aici.

— Oh! Înţeleg… roşi tânăra aşezându-se. Credeam că…

— Ei bine, te înşelai, asta-i tot, o întrerupse el tăios, aşezându-se în faţa ei. Dacă vrei să ştii, nu-mi pierd speranţa să mă căsătoresc într-o zi. Dar femeile pretind să li se acorde multă atenţie, aşadar mult timp. Şi nu dispun, deocamdată cel puţin, de răgazul necesar.

Jeanne îşi revenise în fire. Ignorându-i sarcasmul, îi adresă un surâs îngheţat.

— Aşadar, sunteţi dintre acei bărbaţi care pun afacerile înaintea plăcerii? Am auzit totuşi spunându-se că o femeie poate fi uneori utilă.

— Mai trebuie să descoperi perla rară… Dar nu numai căsătoria există în viaţă. Slavă Domnului, nu toţi

suntem romantici!

Ea îi aruncă o privire uimită înainte de a-şi întoarce prompt ochii. Un asemenea magnetism emana din acest bărbat, încât era fascinată. Dar trebuia să rămână vigilentă şi să lupte împotriva unei atracţii care nu i-ar aduce decât deziluzii. Un bărbat atât de viril şi de seducător trebuia să aibă toate femeile în picioare.

O rezervă discretă, iată ce atitudine trebuia să adopte. Cu atât mai rău dacă era contrar firii ei adevărate.

— Sunteţi cel mai în măsură să ştiţi cum stau lucrurile, replică ea pe tonul cel mai indiferent de care era în stare.

Sosirea menajerei aducând cafeaua şi pâinea prăjită o scuti să spună mai mult.

Contrar a aceea ce putea lăsa să se prevadă starea uzată a draperiilor şi perdelelor, masa nu lăsă cu nimic de dorit.

Cafetiera şi argintăria erau strălucitoare, şervetele de masă imaculate şi ouăle cu şuncă nici prea coapte, nici prea crude.

De ce îi propusese să împartă cu el micul dejun? Întrebarea o intrigă pe Jeanne tot timpul mesei. „Să ia masa cu angajata lui, se gândi ea, era cu siguranţă mărturia unui total dispreţ al convenienţelor!” Numai

dacă, devenind secretara lui, urcase brusc pe scara socială, până într-atât încât să fie admisă la masa stăpânului casei. Îşi promise să lămurească acest mister.

În zilele următoare, îşi petrecu toate dimineţile la birou, revenind la fermă doar la masa de prânz. În prima dimineaţă, avu unele dificultăţi să urmărească debitul accelerat al lui Charles dictându-i corespondenţa. Dar când îi explică diversele sarcini administrative legate de conducerea unui domeniu ca „High Linton”, se găsi pe un teren familiar. La urma urmei, o fermă de această importanţă nu era atât de diferită de o întreprindere!

Trebuind să lipsească o oră sau două, îi lăsă în grijă să cheme la ordine un furnizor pentru întârzierea unei livrări şi să reţină din apelurile telefonice pe cele care presupuneau întâlniri sau discuţii.

Dacă tânăra se achită de toate aceste treburi, o făcu fără niciun exces de zel. Dacă din nefericire, Lydia nu revenea, n-avea nicio dorinţă să-şi petreacă viaţa în acest birou.

În afară de acest amănunt, se adaptă foarte repede noii funcţii.

Munca în sine n-avea nimic complicat, iar Lydia Cleaves lăsase totul în perfectă ordine. Sistemul ei de clasare era deasupra oricărei critici. Jeanne încercă o vie

admiraţie pentru această tânără pe care n-o cunoştea, dar care se descurca atât de bine. La urma urmei, experienţa de care se temuse atât de mult la început, se dovedea pozitivă, deoarece îi permitea să se familiarizeze cu problemele cu care se va confrunta când va avea clubul ei.

Charles Grierson reveni înainte de prânz. După ce-i dăduse de înţeles că era mulţumit de munca ei, îi ceru să revină a doua zi dimineaţă. Cum el trebuia să lipsească restul zilei, îi dădu câteva instrucţiuni privind caii de scos în ziua aceea. Fără să considere necesar să-i precizeze unde se ducea.

Judecând după eleganţa costumului, mergea probabil în oraş.

Plecând, se opri s-o lase în faţa fermei.

— Marc Fenwick îţi va spune tot ce ai nevoie să ştii, spuse el deschizându-i portiera. Te vei descurca foarte bine. Dar nu risca să încaleci pe armăsarul meu! Ai avea necazuri! Este mult prea puternic pentru dumneata. În orice caz, să nu-mi spui că nu te-am prevenit.

Tânăra îl privi plecând. Era roşie de furie. N-avusese niciodată intenţia să-i încalece armăsarul. Drept cine o lua? Cât despre faptul că era mult prea puternic pentru ea, rămânea de dovedit.

Nu întâlnise niciodată un cal căruia să nu-i vină de

hac. Ar fi trebuit s-o ştie, deoarece o văzuse călărind! Oricum, va avea destul de lucru cu ceilalţi fără să se mai încurce cu Hammond!

Ridicând din umeri, intră în casă. Marc Fenwick şi Marie îşi terminau cafeaua în sufragerie. La vederea ei, menajera sări în picioare.

— Îţi servesc prânzul în cinci minute, draga mea copilă!

Noi tocmai l-am terminat. Mi-am făcut griji că nu revii pentru micul dejun, dar domnul Charles mi-a telefonat să-mi spună unde erai.

— Da, l-am luat la conac, răspunse ea. Domnul Grierson a considerat asta mai comod pentru muncă.

— Şi a avut întru totul dreptate, încuviinţă Marie. Suntem toţi dezolaţi pentru Lydia! Am telefonat adineaori la spital: tocmai a fost operată. M-au asigurat că totul merge bine. Cum îi spuneam domnului Fenwick, este un noroc că o poţi înlocui până când se întoarce! Iată o grijă mai puţin pentru domnul Charles.

Jeanne zâmbi. Marie nu bănuia cărui extraordinar concurs de împrejurări se datora prezenţa ei aici! Destinul avea uneori asemenea ciudăţenii.

Când menajera dispăru în bucătărie, îşi dădu seama că Marc nu spusese încă nimic. El se întoarse spre ea cu o

privire întunecată.

— Charles a plecat la spital, presupun?

Uluită, tânăra rămase câteva secunde tăcută. Câtă familiaritate să vorbească astfel despre stăpânul fermei!

— Dacă vorbeşti despre domnul Grierson, este foarte posibil.

Dar nu m-a informat şi mi-ar fi fost greu să-mi permit să-l întreb.

El îi aruncă o privire uimită.

— Ai ghicit, vorbeam într-adevăr despre domnul Grierson, replică el afectat. Inutil să iei aerul ăsta indignat! Îţi înţeleg jocul: te vei grăbi să iei locul Lydiei, nu-i aşa?

Jeanne nu-şi putea crede urechilor. În pofida furiei, se forţă să rămână calmă.

— N-am intenţia să iau locul nimănui, Marc, să ştii! Cu cât se va întoarce mai curând miss Cleaves, cu atât va fi mai bine pentru mine.

Şi fără să mai aştepte, cu ochii strălucind de mânie, urcă să se spele pe mâini. „N-are decât să creadă ce vrea, nu-mi pasă!” se gândi ea în timp ce se spăla. Dar în clipa următoare, o cuprinse o îndoială teribilă. Nu-i vorbise oare prea aspru lui Marc? La urma urmei, era administratorul domeniului. Putea foarte bine s-o concedieze, dacă dorea…

Încruntându-şi sprâncenele, se întoarse cu gândurile la miss Cleaves. Văzând interesul pe care i-l arătau Marc şi Charles Grierson, trebuia să fie foarte seducătoare. De aici până la gândul că era cauza dezacordului lor, nu era decât un pas.

Dar atunci, de ce stăpânul fermei nu-şi sfătuia administratorul să-şi caute o slujbă în altă parte?

„La ce bun atâtea comentarii?” îşi zise ea strângându-şi mâinile.

„Nu ştiu suficient ca să-mi pot face o idee clară şi obiectivă asupra situaţiei. Să lăsăm să treacă timpul…”

Coborând din nou, descoperi uşurată că Marc plecase.

Avu astfel plăcerea să mănânce singură, după care se oferi s-o ajute pe Marie cu vasele înainte de a merge la grajduri. Menajera, ocupată cu pregătirea unui chec, îi primi oferta cu gratitudine.

— Ce amabil din partea ta, draga mea micuţă! O să-ţi arăt cum să încarci maşina – deoarece avem o maşină, priveşte!

— Oh, dar este minunat… Vezi-ţi de treabă, Marie, mă voi descurca… Este exact ca cea de acasă…

Prea târziu! Cuvintele îi scăpaseră, fără să-şi dea seama.

— Mama ta are fără îndoială o familie numeroasă, sugeră cu afecţiune Marie.

Jenată, tânăra începu să aranjeze febril farfuriile în maşină. Ar fi fost greu să-i spună că din cauza numeroaselor recepţii date de părinţii ei, un asemenea aparat era indispensabil.

— Nu, nicidecum. Dar cred că-mi amintesc că a cumpărat-o de ocazie.

Interpretând greşit stânjeneala Jeannei, menajera exclamă cu căldură:

— Dar bineînţeles! Cine nu are astăzi maşină de spălat vasele?

Slavă Domnului, nu mai este un lux! De obicei, adăugă ea amestecând cu grijă stafidele în aluat, Hilda Dick se ocupă de asta, dar avea de făcut cumpărături în această după-amiază. Cât despre Bill Clark – studentul care a plecat la căsătoria surorii lui, în acest weekend – ne ajută când are timp. Săptămâna asta era rândul tău, dar cu munca pe care o ai între birou şi îngrijirea cailor…

— Sper că miss Cleaves se va întoarce curând, murmură tânăra ezitând. Aşa mi-a dat de înţeles domnul Grierson, azi-dimineaţă.

— Dacă aude vorbindu-se despre tine, este foarte posibil!

Sarcasmul observaţiei nu-i scăpă Jeannei. Dar menajera îşi muşcă buza, ca o fetiţă prinsă în greşeală.

— Nu da atenţie, draga mea copilă! Lydia este foarte competentă şi n-ar fi trebuit să spun asta. Cu atât mai mult cu cât este o foarte veche prietenă a familiei.

Intrigată, Jeanne se întrebă ce indiscreţie putuse să facă menajera. Dinspre partea ei, nu înţelegea. Dacă Lydia îşi făcea griji pentru munca ei, ce putea fi mai îndreptăţit? Cu speranţa s-o liniştească pe Marie, îi zâmbi cu amabilitate.

— Este ciudat, dar îmi imaginasem că miss Cleaves este foarte tânără.

— Oh, dar este!

Figura menajerei se lumină.

— N-am vrut să spun „veche” în acest sens. Are douăzeci şi şase de ani, ca domnul Fenwick. Numai că, pe vremea bătrânului domn Grierson, tatăl lui Charles, propriul ei tată lucra la fermă ca administrator.

— Înţeleg… Aşadar, Lydia trăia aici cu familia ei?

— La început, da. Dar tatăl ei a murit într-un accident la fermă şi mama ei a preferat să plece să trăiască la Hexham, la sora ei, şi Lydia a urmat-o.

— Dar atunci, trebuie să străbată acest drum lung ca să vină aici în fiecare dimineaţă?

Îşi aminti prea târziu ce-i dăduse deja de înţeles Charles, la micul dejun.

— Un drum lung, într-adevăr, admise Marie. Dar bătrânul domn Grierson se aranjase să-i găsească o mică maşină. Oricum, este o tânără merituoasă, care nu se teme să muncească din greu.

Deoarece sunt multe de făcut aici, mai ales după ce domnul Charles a preluat succesiunea tatălui său.

Jeanne închise uşa maşinii cu un aer gânditor. În ciuda afirmaţiilor ei, entuziasmul Mariei faţă de Lydia suna fals.

Părea că-i poartă pică pentru ceva.

— Presupun, se încumetă timid tânăra, că domnul Grierson şi miss Cleaves au crescut mai mult sau mai puţin împreună?

Marie îşi şterse de şorţ mâinile de făină.

— Te înşeli, draga mea copilă. Domnul Charles are cu aproape zece ani mai mult decât Lydia şi a frecventat universitatea, ceea ce l-a îndepărtat de aici mulţi ani. Numai că, după accidentul suferit de domnul Cleaves, trebuie să se fi simţit răspunzător într-un fel faţă de familia lui. Nu mai sunt atât de sigură că mai împărtăşeşte această părere…

Departe de a se potoli, curiozitatea Jeannei crescu în

zilele următoare. Spre marea ei surpriză, după o săptămână îşi dădea seama că prindea gust pentru noua ei viaţă. Uzina din Bradford făcea deja parte din altă lume. Într-un fel, părinţii îi lipseau – mai ales mama – dar avea plăcuta senzaţie că trăieşte în sfârşit pe propriile ei picioare. Nu se plictisea de spectacolul landei[1] măturată de vânt şi al munţilor ridicându-şi masa impunătoare peste văile înverzite.

Când se gândi să-şi sune fratele, cum promisese, îi răspunse Gail, soţia lui. Tânăra oftă auzindu-i vocea. Cumnata ei era inimitabilă în a face caz din orice. Nici de data asta nu-şi trădă reputaţia. După ce promise să-l informeze pe soţul ei despre telefonul Jeannei, dădu frâu liber indignării:

— Ţi-ai pierdut minţile? Îţi dai seama în ce situaţie ne pui pe fratele tău şi pe mine? Ai fi putut aştepta întoarcerea părinţilor tăi ca să-ţi cauţi o slujbă în regiune. Nici nu îndrăznesc să-mi imaginez reacţia tatălui tău când va afla vestea!

Jeanne se grăbi să taie scurt acest potop de proteste pretextând un ţârâit pe linie. Gail nu putea înţelege şansa nesperată pe care acest post îl reprezenta pentru ea: dacă nenumărate familii cereau tinerelor un soţ pentru a-şi

1 LANDĂ s.f. (Geol.) - Șes de pe țărmurile atlantice, format din nisipuri neproductive, fixe sau zburătoare. (fr. *lande*, cf. celt. *landa*).

asigura urmaşi, puţini le angajau pentru a se ocupa de caii lor. Să lucreze la „High Linton” era un privilegiu la care n-avea nicidecum intenţia să renunţe.

Hotărî să nu-l mai sune pe Georges şi să-l contacteze direct pe tatăl ei când se va întoarce. Prins de afacerile lui, nu va avea fără îndoială timp să se preocupe de absenţa fiicei lui. Şi când îşi va da seama că părăsise realmente casa părintească, timpul îşi va fi desăvârşit opera.

Oricât de nesperată fusese, munca ei la „High Linton” nu era deloc o odihnă. De-a lungul zilelor, Charles Grierson se dovedi un patron exigent, ale cărui directive erau date întotdeauna pe un ton tăios şi fără apel. Blândeţea cu care se adresa Mariei sau cailor părea cu atât mai surprinzătoare. Desigur, era firesc să-i poarte afecţiune celei care-l crescuse. Dar atunci, de ce n-o invita să trăiască la conac, în loc s-o izoleze la fermă ca pe o simplă servitoare?

Jeanne nu se putea împiedica să-şi pună întrebarea.

Şi curiozitatea ei nu se limita la asta! se întreba de asemenea de ce Charles nu amenaja mai bine conacul. Posibilităţile financiare nu-i lipseau, atunci? Ca şi cum nu vedea în el nimic mai mult decât un loc pentru mâncat şi dormit. Totuşi, aceste ziduri trebuia să adăpostească amintiri fericite. Cât despre Marc, era un alt semn de

întrebare. Nu corespundea deloc imaginii ei despre un administrator competent. Charles părea să ia toate hotărârile în locul lui şi el se dădea deoparte ca şi cum voia să dea impresia patronului că el conducea singur ferma.

Într-o dimineaţă mohorâtă de octombrie, când se gândea că toate astea n-o priveau, Charles Grierson dădu buzna în irou, când ea termina de triat corespondenţa.

— Bună ziua, Jeanne. Ai întârziat, dimineaţa asta. Eu am venit deja, dar nu erai aici. Totuşi, te voi ierta cu uşurinţă dacă îmi spui ce se întâmplă cu livrarea de furaje pentru animale pe care o aşteptăm de câteva zile. Trebuia să telefonezi ieri la firma Bryson, îţi aminteşti? Tocmai l-am văzut pe John Dick. N-a primit încă nimic.

— Îmi pare rău, domnule Grierson, dar v-am lăsat un mesaj în legătură cu asta pe birou.

Ochii ei străluceau de indignare.

— După firma în chestiune, comanda dumneavoastră ar fi fost anulată, continuă ea. Au livrat-o aşadar altui client, iar în cazul când veţi reînnoi comanda, o vor onora în scurt timp. Dar nu vă pot preciza data livrării.

— Cum?

Lovise atât de tare biroul cu pumnul, încât ea tresări.

— Cine naiba a putut anula comanda? Şi mai întâi,

de când datează, ţi-au spus?

— Cam de o săptămână.

— Nu vrei să fii puţin mai clară?

În ciuda mâniei crescânde, tânăra nu clipi.

— Nu ştiu nimic mai mult. Dar dacă nu sunteţi mulţumit, pot să-i sun din nou pentru a încerca să descopăr numele răspunzătorului.

— Lydia? întrebă el privind-o intens.

— Nu. Mi-a vorbit despre un bărbat, dar fără să-mi poată da numele lui.

— Ei bine, vom vedea! Formează-mi numărul, te rog.

Abia terminase să-l formeze, când el îi luă receptorul din mână.

— Serviciul livrări, vă rog…

Jeanne profită să-şi părăsească scaunul pentru a se duce la fereastră. Oricât de stupid putea să pară, furia patronului o impresiona. Vocea lui răsuna în toată încăperea. Avu o strângere de inimă pentru persoana de la celălalt capăt al firului…

În sfârşit, Charles închise şi se întoarse spre ea:

— Mă tem că-ţi datorez scuze, Jeanne. Comanda fusese anulată.

De un anume Marc Fenwick. Îi voi spune pe loc două cuvinte!

Capitolul 4

Jeanne era uluită. Trebuia cu siguranţă să fie o greşeală!

După câte îşi amintea, Marc nu făcuse niciodată aluzie la această comandă. Exista un birou şi la fermă, dar majoritatea comenzilor privind aprovizionarea plecau de aici.

Reveni la birou şi se aşeză pe scaunul ei. Privirea lui Charles Grierson strălucea de furie.

— Trebuie să fie vorba de o greşeală, murmură ea. I-aţi vorbit despre această comandă?

— Nu, n-am considerat necesar să-l informez.

— Dar ca s-o anuleze, trebuia să fie la curent?

Fără să-şi dea seama, începea să-i ia apărarea lui Marc.

— Poate i-a vorbit John Dick despre ea? adăugă ea repede.

— Nu.

Charles se aşezase pe marginea biroului şi privirea lui deveni brusc mai acută.

— Dar cred că ştiu ce s-a întâmplat… Oricum, situaţia asta este foarte regretabilă. Ea schimbă din temelii un plan pe care John şi cu mine speram să-l ducem la bun

sfârşit.

Tânăra îşi plecă ochii. Încerca disperată să se concentreze: dacă John Dick nu spusese nimic, nu putea fi vorba decât despre cineva de la birou. Lydia Cleaves… Poate transmisese informaţia din greşeală? Oare din acest motiv afişa Charles acest aer sinistru?

Renunţând la orice prudenţă, Jeanne spuse:

— Dacă îmi pot permite o sugestie, ar trebui să-i daţi mai multe responsabilităţi. Două păreri sunt adeseori mai bune decât una.

Incidentul acesta o dovedeşte: dacă ar fi cunoscut importanţa pe care o acordaţi acestei comenzi, nu şi-ar fi luat niciodată libertatea s-o anuleze.

Momentul era prost ales pentru a lansa o asemenea critică, dar îşi dădu seama prea târziu. Cu trăsăturile marcate de furie, Charles îi prinse încheietura mâinii şi i-o strânse făcând-o aproape să ţipe.

Nu l-ar fi crezut niciodată capabil de o asemenea violenţă. O clipă, crezu chiar că o va lovi.

— Marc, spuse el rostind răspicat silabele, va avea responsabilităţi atunci când va dovedi că este capabil să şi le asume… şi nu pentru că, dragă miss Brown, ai intervenit în favoarea lui! Din păcate, dacă va continua să acţioneze cum face, este departe de a reuşi. Şi îţi pierzi timpul

luându-i apărarea.

Tânăra se înfioră sub intensitatea privirii lui. Îi dădu drumul şi se îndreptă spre propriul lui birou. Scoase dintr-un sertar o serie de facturi.

— Am discutat destul. Dacă vrei, vom trece în revistă aceste cheltuieli veterinare.

Timp de câteva secunde, Jeanne nu fu în stare să facă o mişcare.

Totul dansa în faţa ochilor ei, iar inima bătea să-i spargă pieptul.

Simţea încă mâna lui Charles pe încheietura ei şi era răvăşită de tumultul de emoţii pe care-l stârnise în ea. Nu încercase niciodată o asemenea atracţie! se cutremură ca şi cum simţea planând asupra ei o teribilă ameninţare. În sfârşit, găsi forţa să-şi revină în fire.

— Secretara domnului Fox a telefonat ieri tocmai în legătură cu asta. S-a strecurat o greşeală în numărul de vizite pe care ne-o reproşează. Pe de altă parte, le datorăm unele vaccinuri pe care a omis să le treacă în factură şi-şi propune să facă regularizarea cu prima ocazie.

Charles oftă cu un aer care spunea mult despre proasta părere pe care o avea despre secretare… Şi petrecură o oră verificând documentele unul câte unul. Când sosi momentul ritual al cafelei de dimineaţă, Jeanne

nu reuşise încă să se destindă. Iar privirea insistentă a celui din faţa ei nu uşura lucrurile. Când tăcerea începea să devină apăsătoare, el i se adresă zâmbind:

— Sunt mulţumit să văd că îţi prieşte noua viaţă. Şi părinţii dumitale? Ce cred? Presupun că le-ai comunicat vestea?

Sub surâs se ascundea un ton tăios care o alertă. Bănuia oare ceva?

— Fireşte, răspunse ea. Dar deocamdată sunt în Canada.

Întreprinderea în care lucrează tata îl obligă la deplasări frecvente.

Se miră ea însăşi de uşurinţa cu care ocolea adevărul.

— Deplasări care-l duc departe, s-ar spune!

Părea surprins.

— Depinde de şantierele aflate în curs.

Jeanne se cufundă în savurarea cafelei, temându-se de ce va urma. Dar, spre marea ei surpriză, Charles opri şirul întrebărilor.

— Eram eu însumi în Canada acum câteva săptămâni, îl auzi ea spunând.

— Şi presupun că Marc s-a descurcat foarte bine cât timp aţi lipsit.

Vorbise fără să se gândească şi regretă imediat.

Zâmbetul îngheţase pe buzele interlocutorului ei.

— Este foarte lăudabil din partea dumitale, Jeanne, dar Marc n-are nevoie de ajutor pentru a-şi duce bătăliile – dacă sunt bătălii - deoarece majoritatea sunt imaginare.

O licărire ironică îi strălucea în ochi, lăsând de înţeles că putea foarte bine să se arate neîndurător, dacă voia.

— Îmi pare rău, bâigui ea. Nu voiam să mă amestec.

— Sper! Dacă Marc vrea să meargă împotriva curentului, va trebui să înveţe să se călească. Poate îşi va da seama că există mijloace mai uşoare pentru a-şi atinge scopul. Şi acum, dacă n-ai nimic împotrivă, te las. Mai am de văzut corespondenţa din dimineaţa asta.

În aceeaşi zi, după cină, Marc o întrebă dacă poate veni o clipă în biroul lui. Ea îl urmă, intrigată.

— Iată-mă din nou într-o încurcătură, o anunţă el fără introducere. Nimic nu mai merge între mine şi Charles. Este în legătură cu comanda pe care am anulat-o. Ai auzit fără îndoială vorbindu-se despre asta? Voiam să ştii că Lydia n-are nimic de-a face cu povestea asta.

— Dar, Marc…

El insistase în mai multe rânduri să renunţe la „domnul Fenwick” şi să-i spună pe nume.

— Sunt sigură de buna ta credinţă, dar aş prefera să nu discut despre asta.

— Ei bine, eu da!

Mergea în lung şi-n lat în faţa şemineului şi se opri brusc.

— Jeanne, ştiu că n-avem întotdeauna acelaşi mod de a vedea lucrurile, dar iată: sunt îndrăgostit de Lydia. Tu n-o cunoşti, este adevărat, dar poţi să mă crezi pe cuvânt: este o fată formidabilă şi n-aş vrea să-şi piardă serviciul. Or, Marie m-a lăsat să înţeleg că faci minuni la birou.

Aşadar, iată ce-l preocupa atât de mult! Comanda lui Charles trecea pe planul al doilea.

— Marie şi cu mine vorbim foarte puţin despre birou, spuse ea posomorându-se. Nu văd cum ar putea aprecia competenţa mea.

Marc ridică din umeri.

— Prin intermediul lui Charles, presupun. Un vechi obicei moştenit din copilărie. Îi împărtăşeşte unele lucruri pe care ea se grăbeşte să le repete, dacă apreciază că este util. Dar numai cu această condiţie! Altfel s-ar lăsa mai curând omorâtă decât să divulge un secret.

Dacă n-ar fi fost tonul, Jeanne ar fi putut lua această ultimă frază drept un compliment. Bietul Marc!

Învinuia totul şi pe toată lumea. Încercă un ciudat

sentiment de neliniște.

— Doar nu mi-ai cerut să vin aici doar pentru asta? Dacă domnul Grierson a spus ceva, nu poate fi vorba decât despre o remarcă fără importanţă.

— Iartă-mă, Jeanne. Trebuie să mă crezi nebun! De altfel, uneori mă întreb eu însumi dacă nu-mi pierd minţile, până într-atât are Charles darul să mă scoată din sărite. Oricum, atâta timp cât Lydia nu se va decide pe care din noi doi îl preferă, voi fi incapabil să mă gândesc serios la viitor sau să reuşesc cât de cât ceva.

— Vrei să spui… bâigui Jeanne cu o voce gâtuită de emoţie, că Charles şi Lydia…?

— La drept vorbind, nu ştiu, răspunse el întorcându-se spre foc. După operaţie, este plin de atenţii faţă de ea: o vizitează, îi trimite flori… Ce vrei, are toate şansele de partea lui. Care tânără n-ar visa să devină stăpână la „High Linton”? Este omenesc, Lydia nu poate fi condamnată că nutreşte acest plan… dacă acesta este cazul! Cu atât mai mult cu cât Charles pare uneori s-o încurajeze.

Jeanne privi cu tristeţe focul. Cunoştea mai bine ca oricine temeinicia acestor afirmaţii. Nu telefonase ea la florărie, la indicaţiile lui Charles, pentru a se trimite flori la spital? Şi în cealaltă după-amiază, ar fi trebuit să fie

oarbă ca să nu vadă cutia cu bomboane de ciocolată pe care o ducea sub braţ... Dar cum să-i spună lui Marc? Ar fi fost prea crud. Îi zâmbi cu un aer care se voia liniştitor.

— Dacă Lydia este într-adevăr îndrăgostită de tine, nu se poate gândi la altcineva. Şi dacă nu este, de ce vrei să fie logic de altul? Este secretara lui Charles şi este foarte firesc să aibă atenţii pentru ea în asemenea împrejurare.

Marc avu un râs amar.

— Aş vrea să te cred, dar dragostea mea pentru Lydia nu datează de ieri. Şi aş putea jura că Charles cunoaşte sentimentele mele pentru ea. Dacă o lasă să spere, o face numai ca să-mi zădărnicească planurile. Şi Lydia nu pare să înţeleagă că s-ar putea arde. Ceea ce promite cu o mână, ia înapoi cu cealaltă. Înţelegi acum de ce încerc să mă răzbun prin toate mijloacele?

— Inclusiv acela de a anula comanda făcută firmei Bryson? insinuă încet Jeanne.

El luă un aer abătut, dar replică pe un ton sfidător:

— După părerea mea, eroarea vine de la secretara cu care am vorbit la telefon. A confundat comenzile şi a anulat-o pe a noastră în locul alteia. Desigur, ar fi trebuit să fiu mai precis. Dar eram grăbit. Lydia plecase deja. Probabil i-am dat un număr greşit. Cum i-am explicat lui

Charles, dacă Lydia era aici, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. El a părut sceptic, dar în mod rezonabil nu mă putea trata drept mincinos.

De ce nu? se gândi Jeanne. Orice patron, în aceleaşi circumstanţe, l-ar fi concediat pe loc. În loc să-i poarte pică lui Charles, ar fi trebuit să-i mulţumească pentru toleranţa lui.

„Dacă aşteaptă încurajări din partea mea, nu este lipsit de tupeu!” îşi spuse ea, agasată de siguranţa afişată de interlocutorul ei.

— Aş face mai bine să plec, spuse ea tăios, privind pendula. Am încă destule de făcut.

— Mă întreb, Jeanne, dacă ai accepta să cinezi cu mine într-una din aceste seri. Într-un loc liniştit… doar noi doi.

Tânăra zâmbi resemnată. Marc era atât de dezarmant uneori, încât nu puteai să nu-l simpatizezi. Avea doar nevoie, în pofida vârstei lui, să se maturizeze puţin.

— Îmi vei spune dacă am dreptate, dar bănuiesc că doreşti mai puţin să ieşi cu mine, decât vrei s-o faci pe Lydia geloasă, ironiză ea. De ce nu aştepţi să vezi cum evoluează lucrurile?

Un zâmbet larg lumină figura lui Marc.

— Hotărât lucru, draga mea Jeanne, nimic nu-ţi

scapă! Dar nu este mai puţin adevărat că eşti fermecătoare… chiar cu părul strâns în felul acesta. Mulţi bărbaţi ar fi încântaţi să-ţi poată face curte.

Tânăra se încruntă cu un aer dezaprobator.

— Ei bine, să amânăm această ieşire pentru mai târziu, când ne vom cunoaşte mai bine.

Dacă bărbatul era realmente nefericit, existau alte mijloace, mai subtile, de a-i veni în ajutor. Cu mâna pe clanţa uşii, adăugă:

— Dacă aş fi în locul tău, Marc, mi-aş spori atenţia faţă de Lydia.

Domnul Grierson nu este singurul autorizat s-o viziteze. Şi cine ştie, ea poate nu aşteaptă decât o încurajare din partea ta?

Fără să-i lase timp să răspundă, deschise uşa şi o închise încet în spatele ei. Marc părea mai destins. Dacă cel puţin ar putea fi sigură că-i dăduse o părere obiectivă.

Câteva săptămâni mai târziu, continua să-şi pună întrebarea.

Charles şi cu ea se plimbau călare peste câmpuri. Pe acestea, domnea activitatea febrilă care preceda iarna: ultimele urme de paie dispăreau sub cuţitul nemilos al plugului, deschizând brazde late destinate să primească sămânţa. Zăpada îşi va face curând apariţia, acoperind

totul sub o imensă mantie albă.

După aceste câmpuri, caii porniră în galop. Hammond, frumosul armăsar al lui Charles, trecuse în frunte. Se avântară la asaltul colinelor unde păşteau turme de oi.

Jeanne se abandonă cu totul beţiei de a simţi vântul în faţa ei.

Şuviţe neastâmpărate scăpau din părul împletit cu fineţe.

O frumoasă culoare roz îi înviora obrajii, iar nările îi fremătau de plăcere.

— Nimic nu este mai frumos ca locul acesta, în perioada asta a anului, făcu Charles observaţia oprindu-şi calul în vârful pantei.

În ciuda orei înaintate a după-amiezii, descopereau la picioarele lor toată valea râului Tyne.

Jeanne se mulţumi să încuviinţeze cu un semn din cap.

Frumuseţea priveliştii o lăsa fără glas: la nord, faimosul zid roman, vestigiu al trecerii pe acolo a Împăratului Adrian, îşi ridica fundaţiile la limita frontierei scoţiene; la sud, era râul Tyne, al cărui curs maiestuos şerpuia în mijlocul marilor întinderi împădurite care aminteau desimea pădurilor medievale.

— De fapt, reluă Charles, existenţa acestei regiuni datează numai din Evul Mediu. Îi datorăm de altfel numele oraşelor noastre, ca Longley, Ridley, Slayley şi altora a căror terminaţie în „ley” provine direct din vechea engleză. Dar poate că toate astea nu te interesează, adăugă el întorcându-se spre ea.

— Dimpotrivă, istoria mă pasionează, şi sper să profit de şederea mea aici pentru a afla mai multe despre această regiune. Parcă îmi amintesc că regina a venit recent să viziteze mănăstirea din Hexham?

— Este exact. Vara trecută. Mănăstirea îşi sărbătorea o mie trei sute de ani de existenţă. O durată cu care puţine construcţii se pot mândri la ora asta.

— Se pare că acordaţi un mare interes istoriei locale, remarcă ea.

— Nu destul, după gustul meu. Ar trebui să cunoşti totul despre regiunea în care trăieşti: trecutul ca şi patrimoniul ei. Eu sunt încă departe! Avem cele mai vechi castele din toată Anglia, dar turiştii care vin aici n-au ochi decât pentru fortificaţiile romane. Mă întreb de ce?

— Din cauza publicităţii, fără îndoială… sugeră Jeanne urmând cu privirea faimosul zid roman care se înălţa la orizont. Dacă îmi amintesc bine, numeroşi poeţi i-au cântat osanale?

Spre marea ei surpriză, îl auzi murmurând:

„Aşa l-am ridicat, piatră cu piatră, în cel mai pur stil roman

Încât mai descoperim şi acum vechi resturi de ţiglă.

Şi în unele luni secetoase de august când apare fundul râului,

Se distinge drumul urmat de ei în urmă cu şase secole”.

— Îl cunoşti pe Kipling, Jeanne? încheie el cu un aer maliţios.

— Puţin. Dar mă tem că n-am deschis un volum de poeme din liceu. Îi apreciam mult opera pe care o găseam foarte romantică.

Dar ce nu găseşti romantic la şaptesprezece ani?

— S-ar spune că vorbeşte o bătrână doamnă, râse el. Mă întreb, adăugă el privind-o intens, ce ţi s-a putut întâmpla ca să-ţi pierzi astfel toate iluziile?

Ea îşi întoarse repede capul. Începea să se însereze. Se va face curând noapte. Cum să-i spună că nu trecutul, ci prezentul o îngrijora cel mai mult?

În loc să-l lămurească, păstră o prudentă rezervă.

— Presupun că trebuie să fi avut, ca toate liceenele,

două sau trei cuceriri fără importanţă…

Acestea fiind spuse, se aplecă să mângâie grumazul lui „Linton Lad”. Era preferatul ei. Energic şi sprinten, ştia totuşi să răspundă docil la cea mai mică solicitare a călăreţului.

— Dar anii au trecut de atunci…

În tonul lipsit de gravitate al lui Charles se simţea o notă de reproş, ca şi cum o suspecta că voia să-i ascundă ceva.

Jeanne roşi şi-l privi pe furiş. De ce această insistenţă?

Simplă curiozitate, fără îndoială.

— Am avut câteva flirturi, asta-i tot, replică ea cu răceală.

— Îmi imaginez fără greutate.

O examina ironic, bucurându-se vizibil de tulburarea ei.

Tânăra simţi cum o cuprinde furia. Câtă aroganţă! Drept cine se credea? Dar nu se aştepta la confidenţe, să admită că încă nu cunoscuse dragostea! Cum ar fi râs de ea… Cele ca Lydia Cleaves prezentau mai mult interes pentru el. Aceasta îşi reluase postul de cincisprezece zile şi el o copleşea cu atenţii. Blonda şi provocatoarea blondă părea să-i aprecieze în cel mai înalt grad solicitudinea.

Cu degetele crispate pe căpăstru, se pregătea să răspundă cu asprime când el o surprinse întrebând-o unde îşi făcuse studiile.

— În Surrey, murmură ea, prea surprinsă pentru a se gândi să mintă. Într-un pension.

— Dar credeam că locuiai în Bradford. Părinţii au vrut să se debaraseze de dumneata?

Vocea lui Charles luase o intonaţie blândă care o surprinsese.

Respiră adânc şi răspunse:

— Nu, nu tocmai. N-am avut niciodată de ce să mă plâng de ei.

Conştientă că este observată, se pregătea să dea calului semnalul de plecare, când o mână se aşeză pe braţul ei.

— N-ai de ce să te ruşinezi, Jeanne. Sunt numeroşi cei care n-au cunoscut niciodată căldura unui cămin adevărat. Ai primit veşti de la părinţii dumitale?

— Nu. Nu încă…

Răspunzând monosilabic, putea spera să salveze adevărul, fără să se trădeze în ochii lui Charles.

Ea îl văzu încruntându-se.

— Şi n-ai altă rudă în această ţară? întrebă el pe neaşteptate.

— Ba da. Fratele meu.

— Fratele dumitale? Unde locuieşte? Nu mi-ai vorbit niciodată despre el.

— Nu m-aţi întrebat. Lucrează într-o uzină.

Deveni brusc conştientă de căldura braţului lui, care nu-i dăduse drumul. Cu inima bătând mai repede, adăugă:

— Da, am un frate, şi locuieşte la Bradford! Dacă vreţi să ştiţi totul, ne înţelegem foarte bine şi este dintre cei mai onorabili.

Ultimele ei cuvinte se pierdură în vânt. Îl întorsese pe Linton Lad şi se avântase în galop pe pantă. După primul moment de surpriză, Charles îşi reprimă o înjurătură şi se repezi în urma ei.

Simţind apropierea grajdului, calul Jeannei fugea ca vântul.

Departe de a încerca să-l încetinească, îl îndemnă şi mai mult cu pintenii. În ea se amesteca exaltarea de a face corp comun cu calul şi teama de bărbatul lansat în urmărirea ei. La ce bun să-i explice motivele care o aduseseră aici? N-ar înţelege niciodată! La fel cum n-ar înţelege minunatul sentiment pe care-l încerca de a fi reuşit în sfârşit, pentru prima dată în viaţă, să-şi câştige libertatea.

Era preferabil să dispară când va veni momentul,

decât să încerce să-l convingă pe redutabilul Charles Grierson!

Copleşită de vârtejul gândurilor, nu văzu groapa mascată de iarbă, şi nici calul, care se împiedică, aruncându-şi călăreaţa.

Numai supleţea ei naturală o feri să se rănească. Într-o clipă, era în picioare. Prima ei grijă fu pentru cal, căruia îi luă căpăstrul şi-i mângâie încet grumazul înainte de a-i examina cu o mână expertă piciorul drept din faţă.

Charles era deja lângă ea.

— Eşti bine? întrebă el îngrijorat.

— Da, dar puţin ameţită de şoc, dar va trece. În schimb, calul mă nelinişteşte. Vreţi să aruncaţi o privire?

Privirea lui întârzie o clipă asupra ei înainte de a reveni la cal.

Ca om experimentat cu caii, îl puse să facă câţiva paşi, pentru a vedea dacă nu şchioapătă.

— După părerea mea, n-are nimic grav, declară el tăios. Dar ce te-a apucat? Puteai să-ţi rupi gâtul!

O domina cu înălţimea lui, cu privirea întunecată de mânie.

Jeanne se înfioră. Era conştientă că merita din plin reproşurile lui.

În graba de a fugi de el, pusese fără să vrea în

pericol viaţa calului său.

— Regret, bâigui ea. Îmi pare rău.

Tremura din toate încheieturile.

— Să nu mai vorbim despre asta! aruncă el tăios. Te-ai ales cu o frumoasă spaimă. Aşteaptă-mă aici, mă duc să aduc un furgon.

Linton Lad se pare că merge bine acum, dar e preferabil să-l menajăm aşteptând vizita veterinarului.

Vorbind, privea obrazul tinerei, contuzionat în cădere.

— Nu ţi-ai rupt nimic? Ai făcut un asemenea zbor planat!

Dar Jeanne îşi revenise.

— Totul e în ordine, mulţumesc, replică ea cu răceală. Aţi face mai bine să plecaţi…

La ideea că-şi putea face griji pentru ea, o cuprinse o tulburare pe care se grăbi s-o ascundă întorcându-şi privirea. În clipa următoare, Charles galopa spre conac.

Câteva ore mai târziu, se refăcea după emoţiile ei lângă un foc pregătit de Marie. Cu toate acestea, în ciuda acestei zile istovitoare, Jeanne nu reuşea să-şi găsească liniştea. Se simţea copleşită de o profundă disperare. Aşezată în faţa ei, Maria tricota părând să nu-şi dea seama de tristeţea crescândă a tinerei. La ora zece, lăsă andrelele

şi-şi înăbuşi un căscat.

— Încep să îmbătrânesc, deoarece cad de somn. O ultimă ceaşcă de ceai şi mă duc la culcare. Ca de obicei, domnul Fenwick se va întoarce târziu, şi n-am niciun chef să-l aştept.

Fericită să găsească o ocazie să se scuture de tristeţea ei, Jeanne sări în picioare.

— Rămâneţi aşezată, mă ocup eu! Revin imediat.

În bucătărie, puse apă la fiert. Casa era liniştită, Marc se dusese la un cocteil însoţit de Lydia şi de mama ei. Perioadele de speranţă şi de disperare se succedau pentru el. Tânăra ieşea oare şi cu Charles? Jeanne n-ar fi putut spune. După faimoasa seară când Marc i se destăinuise, ea evita cu grijă să abordeze subiectul.

Totuşi, o altă întrebare o obseda; de fapt, era aceeaşi, formulată altfel. Charles era oare interesat de Lydia? Degeaba încerca să nu se gândească la asta, spunându-şi că n-o privea, nu reuşea.

Niciodată n-ar fi crezut că munca de birou îi va lipsi atât de mult!

Or, simplul gând că alta lucra alături de Charles Grierson o chinuia fără încetare. Cum spunea Marie: „Lydia ar fi făcut mai bine să aştepte să fie complet restabilită pentru a-şi relua postul. Cu atât mai mult,

adăugase ea insidios, cu cât totul mergea foarte bine fără ea…”

Ridicând din umeri, turnă apă în ceainic şi-l duse în salon.

— Mă duc să văd ce face Linton Lad, anunţă ea umplând ceaşca Mariei.

Văzând aerul îngrijorat al tinerei, menajera încercă s-o liniştească.

— Am uitat să-ţi spun, dar domnul Charles a trecut mai devreme.

După veterinar, calul n-are nimic; va putea fi încălecat chiar mâine.

N-ai de ce să fii îngrijorată.

— Nu-mi fac griji, protestă Jeanne posomorându-se.

Dar înţelegeţi, mă simt răspunzătoare… şi aerul proaspăt îmi va face bine.

— Cum vrei, dragă copilă, dar în ce mă priveşte, urc la culcare.

Ar fi bine să faci la fel.

Jeanne zâmbi, dezarmată de atâta solicitudine.

— Fiţi liniştită, nu voi întârzia mult, promit.

Văzând-o îndreptându-se spre uşă, cealaltă oftă.

— Voi, îndrăgostiţii de cai, sunteţi la fel! Îmi răcesc gura degeaba…

Afară, era întuneric total. Un singur felinar lumina extremitatea casei. Jeanne înaintă cu precauţie pe drumul care ducea la grajduri.

După căldura focului de lemne, aerul rece o făcu să tremure.

În graba ei, nici măcar nu se gândise să-şi ia mantoul.

Totuşi, judecând după geamătul vântului în copaci, iarna nu era departe. O cuprinse o teamă surdă.

Zări cu uşurare primele boxe. Căută febril întrerupătorul şi lumina ţâşni, dezvăluind caii instalaţi confortabil pentru noapte pe un aşternut proaspăt de paie. Îmboldiţi de aceeaşi curiozitate, toţi întoarseră imediat capetele ca s-o privească. Hammond scoase un nechezat căruia iapa Guenever îi răspunse aproape imediat.

— Aici, aici… murmură Jeanne oferindu-i una din bucăţile de zahăr pe care le avea întotdeauna la ea.

Apoi intră în boxa lui Linton Laid, vorbindu-i încet ca să nu-l sperie. În mod evident, nu părea să se resimtă după cădere şi-şi mesteca furajul cu sârguinţă. Pentru mai multă siguranţă, îi ridică piciorul drept din faţă pentru a vedea dacă suferă. Calul o lăsă s-o facă fără să protesteze.

— Haide, nu vei şchiopăta, îi şopti ea la ureche. Suntem doi nebuni, ăsta-i adevărul.

Animalul îşi scutură capul, ca şi cum înţelesese şi se grăbi să ia bucăţica de zahăr pe care i-o întindea.

Uşurată, făcu apoi turul celorlalţi cai, împărţind fiecăruia o ultimă mângâiere. Poate că acţionase prosteşte venind aici la această oră din noapte, dar după ce-l văzuse pe Linton Lad, se simţea mai bine. Auzindu-l pe Hammond nechezând din nou, tresări. Trebuie să fi simţit o prezenţă. Cineva dădea târcoale fără îndoială prin preajmă… Teama puse stăpânire pe ea, urmată curând de un fior de uimire la vederea bărbatului care apăruse la intrarea grajdului. Charles Grierson…

Cu respiraţia tăiată de emoţie, îl văzu înaintând spre ea.

Îl credea întors de mult la conac. De ce revenise aici?

Capitolul 5

Dacă Charles îşi dăduse seama de tulburarea provocată de neaşteptata lui apariţie, nu lăsă să se ghicească nimic.

— Eram sigur că te găsesc aici, spuse el. După lumina din grajduri la ora asta… nu puteai fi decât dumneata!

În faţa expresiei uluite a tinerei, un zâmbet uşor apăru pe buzele lui.

— Marie a omis să-ţi spună că Linton Lad se simte bine?

Ea îşi plecă ochii sub privirea lui scrutătoare.

— Nu, a făcut-o. Dar credeam că v-aţi întors la conac.

— Aveam o treabă urgentă să-i încredinţez lui John Dick pentru mâine dimineaţă. Voiam de asemenea să vorbesc cu Marc, dar am aflat că a ieşit.

— Da, cu Lydia.

Jeanne îşi muşcă buzele. Vorbise fără să gândească şi se temea de mânia lui Charles. Cu inima bătând repede, se îndreptă spre ieşire.

Departe de a se arăta contrariat, el se mulţumi să-şi ridice sprâncenele, sarcastic.

— Marc poate ieşi cu cine găseşte de cuviinţă. Regret numai că nu binevoieşte să rămână mai des aici. Ar fi preferabil pentru el.

— Nu-i puteţi pretinde ca după o zi de muncă să nu-şi dorească un moment de destindere.

Se lăsase dusă din nou de temperamentul ei impulsiv şi generos.

— Aşa mă vezi? Un om care cere tuturor să se spetească muncind?

În privirea lui era o licărire ironică.

— Mă întreb uneori, draga mea Jeanne, la ce alte concluzii ai ajuns în privinţa mea?

— La niciuna… de ce? bâigui ea, brusc descumpănită.

Încântat s-o vadă atât de tulburată, replică puţin maliţios:

— Ocazional, nici eu nu detest un moment de destindere.

Ca şi cum ea nu ştia! N-avea decât să privească atenţiile cu care o înconjura pe Lydia! În clipa aceea, Linton Lad lovi peretele boxei cu copita. Jeanne primi cu uşurare diversiunea.

— Venisem să mă asigur că piciorul lui e bine, zise ea întorcându-se spre cal. Deşi ştiam că v-aţi ocupat deja,

nu mă puteam împiedica să-mi fac griji. Mă îngrozesc să văd un animal suferind.

— Ei bine, te frământi degeaba! Nu obişnuiesc să-mi asum riscuri inutile. Şi caii costă destul de scump ca să n-ai grijă de ei.

Nu putea fi mai explicit. Ca de obicei, Charles Grierson nu se încurca în sentimente… Jeanne îi invidia această capacitate de a rămâne stăpân pe el însuşi în toate împrejurările.

— Ştiu… murmură ea, cu ochii fixaţi asupra lui Linton Lad.

Am visat întotdeauna să am un centru ecvestru al meu, dar nu-mi pot permite nici eu să-mi iau cel mai mic risc…

— Adică?

Privirea lui Charles era dintr-odată mai strălucitoare.

Se blestemă că alunecase pe panta confidenţelor. În afară de familie, nu vorbise cu nimeni despre acest plan. Se hotărî să râdă:

— Cu puţinul capital de care dispun, ar trebui înainte de toate să câştig la curse.

El păru uşurat.

— Nu asta am crezut că înţeleg. Ascultându-te, s-ar fi spus că dispuneai deja de fonduri.

— Nu, răspunse ea puţin prea repede.

Trebuia, într-adevăr, să aştepte să împlinească douăzeci şi unu de ani ca s-o moştenească pe bunica ei.

— Dacă v-am dat această impresie, iertaţi-mă. La drept vorbind, acum am exact cu ce să-mi cumpăr coada unui cal!

El schiţă un surâs.

— Toate tinerele femei cât de cât îndrăgostite de cai, visează să aibă un centru ecvestru. Este indiscutabil că te simţi în largul dumitale cu caii, dar să conduci o întreprindere de genul acesta cere multă abnegaţie. Trebuie să i te consacri trup şi suflet şi să munceşti din greu, fără mare speranţă de recompensă.

— Există alte compensaţii.

O surdă animozitate se trezise în ea. Bărbatul acesta cu zâmbet ironic n-o lua în serios. Ca şi tatăl ei, o privea ca pe o puştoaică puţin prea idealistă. Cu ochii aruncând fulgere, ea adăugă:

— Tot ce mă interesează, este să am plăcerea de a face această meserie. Nu-mi pasă de profit! Nu sunt ca toţi acei oameni pentru care acesta este singurul obiectiv al vieţii lor!

— Ei bine, miss Brown… Eram pe punctul să-ţi sugerez să te căsătoreşti cu un mare proprietar de cai, dar

mă văd constrâns să renunţ. O limbă atât de ascuţită ca a dumitale ar risca să-l descurajeze.

Râdea deschis de ea, cu un zâmbet ironic în colţul buzelor.

Dar continua s-o cerceteze şi privirea lui era mai scrutătoare ca oricând. „Cât îl invidiez că este atât de sigur de el!” se gândi ea, privirea întârziindu-i fără voia ei asupra gulerului deschis al cămăşii, unde se zărea pielea bronzată de soarele verii.

— Ce spui despre asta?

Se apropiase de ea. Întunericul care domnea afară sporea intimitatea locului. Jeanne nu se simţise niciodată atât de vulnerabilă.

Cu preţul unui mare efort, reuşi să vorbească.

— Cu riscul să vă decepţionez, mă tem că nu gust gluma…

Dar pentru că insistaţi, să ştiţi că prefer să renunţ mai degrabă la ambiţiile mele decât să recurg la un soţ.

Deliberat indiscret, o sfida cu privirea.

— Întrebarea s-ar putea întoarce în sensul dacă bărbaţii sunt interesaţi de mine.

Respinse furioasă şuviţa de păr care-i cădea pe frunte.

De obicei, domina întotdeauna situaţia în genul

acesta de relaţii.

Desigur, experienţa ei era nu numai limitată, ci şi „superficială”.

Niciunul nu reuşise s-o emoţioneze. Nici chiar Felix şi insistenţa lui de a-i face curte. Atunci, de ce astăzi această teamă, acest sentiment de dezastru iminent? Charles Grierson era oare atât de diferit de ceilalţi?

— După cum vezi, sunt sceptic, replică el. Eşti foarte seducătoare şi trebuie s-o ştii. Cu un aer puţin juvenil, poate, dar anii vor remedia asta.

O măsură cu o privire elocventă în care se citea un fel de avertisment: el nu era bărbatul care să se lase cucerit atât de uşor.

Se lăsă privită fără să aibă puterea să protesteze. În penumbră, părul ei strâns în coadă de cal, avea strălucirea aramei.

Obrajii îmbujoraţi îi accentuau şi mai mult profunzimea ochilor.

Tulburată, întoarse capul ca să nu mai vadă figura lui arogantă.

— Poate este vina mea, aruncă ea pe un ton fals vesel, dar se pare că deviem. N-am venit aici pentru a suporta un interogatoriu privind viaţa mea privată, ci ca să-l văd pe Linton Lad. Acum, este timpul să mă întorc,

dacă vreţi să mă lăsaţi să trec.

Cu bărbia ridicată trufaş, aştepta. Nobleţea naturală care emana din toată fiinţa ei nu putea scăpa bărbatului din faţa ei. O uşoară crispare apăru pe trăsăturile acestuia când replică pe un ton tăios:

— Până acum, îmi imaginez că toată lumea a fost la ordinele dumitale?

Ea roşi, fără să răspundă. La ce bun să rişte să se trădeze mai mult? Era aşadar atât de dificil să-şi renege educaţia? Fie că voia sau nu, era tributară pentru totdeauna mediului în care trăise.

Charles reluă:

— Când am sosit adineaori, nu erai decât o tânără simplă venită să afle veşti despre cai. Acum, nu mai sunt atât de sigur…

Afară, se auzea geamătul vântului intrând pe sub ţiglele dislocate, pe sub uşi, prin crăpăturile zidurilor. Un sunet melancolic şi solitar care-i izola de restul lumii.

Deşi nu-i era frig, Jeanne tremură. Poate că el voia doar să glumească? Cum să ştie? Preferă totuşi să adopte o atitudine prudentă. Instinctul o avertiza că nu era în măsură să lupte cu un bărbat de această clasă.

— Dacă sunteţi hotărât să vedeţi mistere acolo unde nu există, cum doriţi! Îmi voi permite doar să vă

reamintesc unele fapte: v-am citit anunţul, iubesc caii şi munca de aici îmi place. Este atât de simplu…

— Atunci, să punem intervenţia mea pe seama unei curiozităţi foarte fireşti. Înţelegi, Jeanne, eşti o străină deosebită de altele.

Faci prea multe lucruri, şi prea bine.

Ea observă linia ironică a gurii lui şi conchise din nou că nu căuta decât să se amuze. O vie ostilitate îi schimbă teama în răceală.

— Dacă vreţi, să oprim aici discuţia asta stupidă.

El nu răspunse, dar nici nu se mişcă. Spre decepţia ei, se vedea condamnată să rămână acolo. Într-un nou elan, încercă să forţeze trecerea. Dar el o prinse de umeri.

— Am impresia că încerci prin toate mijloacele să fugi de trecutul tău. De ce? În zilele noastre, asta nu mai are atâta importanţă. Şi n-aş vrea să-ţi risipeşti forţele inutil.

Jeanne abia auzea ce-i spunea. Simpla presiune a degetelor lui Charles asupra bluzei ei îi alertase simţurile. Ridicând capul, crezu că citeşte severitate în ochii lui.

— Să ne oprim aici, spuse ea pe un ton glacial.

Împotriva oricărei aşteptări, nu-i dădu drumul, ci-i întoarse blând faţa spre a lui. Ochii lui străluceau în penumbră. Îi atinse uşor gâtul delicat cu o mână care

coborî încet până la talia ei şi o trase spre el.

Strânsă lângă acest corp viril, tânăra simţi că leşină. Dar un râs ironic îi răsună la ureche.

— Vei considera că încalc toate regulile, dar eşti atât de provocatoare! La urma urmei, sunt bărbat şi aş fi nebun să scap o asemenea ocazie.

Fără să-i lase timp să răspundă, îşi apăsă buzele peste ale ei.

Corpul Jeannei fu cuprins imediat de un foc mistuitor, alungându-i orice dorinţă de a se opune. Nimeni n-o sărutase vreodată în felul acesta şi, evident, el ştia. Strângând-o în braţe aproape s-o înăbuşe, îi anula orice rezistenţă. În momentul când îşi dorea ca această clipă să nu se sfârşească niciodată, el se desprinse de ea.

— Este aşa cum credeam, murmură el. Nu te descurci deloc rău. Un talent în plus la activul tău.

Un ţipăt de furie neputincioasă scăpă de pe buzele Jeannei.

În ciuda eforturilor de a se degaja, înţelese foarte repede că Charles nu era hotărât s-o lase să plece. De aceea, renunţă să lupte.

Un fel de armistiţiu se stabili atunci între ei. Bărbatul îi atingea uşor pleoapele, nasul şi gura cu buzele lui, ca şi cum o forţă inconştientă îi dicta mişcările. În

acelaşi timp, o nesfârşită surpriză se reflecta pe faţa lui. Apoi, ca atrase de un magnet, buzele lui reveniră peste cele ale Jeannei.

Învinsă de violenţa focului pe care-l simţea renăscând în ea, tânăra se abandonă din nou. Copleşită de un vârtej de dorinţă, pierdea până şi noţiunea timpului. Când Charles îi dădu drumul, fu cât pe ce să cadă. Picioarele abia o mai ţineau. Fără un cuvânt, el o conduse spre ieşirea de la grajduri. Părea să-şi fi regăsit perfecta stăpânire de sine.

— Haide, Jeanne, îl auzi ea în întuneric, e timpul să te întorci.

Şi atâta timp cât nu vei fi mai bine înarmată pentru acest gen de situaţie, te sfătuiesc serios să nu revii aici la ora asta din noapte.

O vie roşeaţă aprinse faţa tinerei. Cât îl ura, pe el şi veşnica lui aroganţă! Îndrăznea să-i reproşeze lipsa de experienţă… ce bădăran! În culmea mâniei, se întreba dacă el însuşi ieşea atât de neatins din aventură precum voia să spună. Zâmbetul lui era puţin prea forţat… Într-o tresărire de orgoliu, replică:

— Liniştiţi-vă, nu sunt pregătită să reiau genul acesta de ispravă.

Nu pentru motivul pe care l-aţi invocat, deoarece

cred că am fost la înălţime…

— Nu, i-o tăie el pe un ton glacial, şi o ştii foarte bine. M-ar fi amuzat mai mult dacă ai fi fost dar, la urma urmei, lipsa de experienţă are şi ea farmecul ei.

— Nu sunteţi decât un bădăran! se sufocă ea, în culmea umilinţei.

Nu putea suporta ideea că ghicea atât de bine ce se petrecea în ea. Apropiindu-se de clădirea fermei, se îndepărtă brutal de el.

— Bună seara! aruncă ea apropiindu-se de uşă.

— Te vei simţi mult mai bine mâine, vei vedea… auzi în spatele ei vocea ironică a lui Charles.

* * *

O săptămână mai târziu, Lydia Cleaves telefonă în primele ore ale dimineţii. Jeanne tocmai terminase îngrijirea cailor şi-şi lua micul dejun când Marie îi întinse receptorul.

— Charles a trebuit să plece la Londra pentru două zile, anunţă vocea înţepată a secretarei. Înainte de a pleca mi-a sugerat să fac apel la dumneavoastră pentru a mă înlocui în cazul când aş vrea să-mi iau o zi de odihnă. Puteţi veni imediat?

Jeanne îşi stăpâni cu mare greutate indignarea. Dacă avea intenţia să plece la Londra, putea să i-o spună el însuşi! În plus, ştia bine că în absenţa lui va avea destule de făcut cu caii fără să se mai ocupe şi de birou. Şi biata Marie, care se plângea mereu că are prea mult de lucru! Dar nu, miss Cleaves era aceea care avea nevoie de odihnă.

Când se prezentă la birou, Lydia o aştepta cu nerăbdare.

— Ei bine, se poate spune că nu vă grăbiţi! Eu care voiam să merg în oraş, abia voi avea timp.

— În oraş? se miră Jeanne, scoţându-şi mantoul.

Pentru cineva care pretindea că are nevoie de odihnă…

— Da, la Newcastle. Voi profita de absenţa lui Charles ca să-mi refac garderoba. După operaţie, am slăbit mult şi nu mai am ce să îmbrac. Cât despre păr, este un adevărat dezastru!

Trebuie neapărat să fac ceva.

Ca de obicei, Lydia era de o eleganţă perfectă… Dar Jeanne se feri să facă vreun comentariu, mulţumindu-se să arunce cu indiferenţă:

— Bineînţeles, aţi stabilit întâlnire?

— Întâlnire?

Uluită o clipă, secretara îşi reveni foarte repede.

— Ah, da, la coafor! Cred că îmi voi schimba stilul.

Ceva în vocea ei suna fals. Nu avea nevoie nici de coafor, nici de toalete noi. Atunci, de ce graba asta de a pleca?

— Domnul Grierson nu mi-a vorbit despre această călătorie la Londra, remarcă Jeanne incidental, luând loc pe scaunul lăsat liber de Lydia.

— Nişte afaceri de tratat. S-a hotărât brusc, nu ştiu de ce.

Amâna de câtva timp această călătorie.

Cu o ridicare din umeri, plasă un teanc de facturi sub ochii Jeannei.

— Iată cu ce să vă ocupaţi timpul!

— N-ar fi trebuit să părăsească biroul în absenţa domnului Charles, bombăni Marie când Jeanne sosi cu întârziere la masa de prânz. Nici domnul Fenwick, de altfel! Când va reveni, am să-i spun vreo două vorbe acestui tânăr. Poate nu mă priveşte, dar aş vrea să ştiu de ce au ieşit amândoi tocmai astăzi…

Tânăra care, care îşi punea aceeaşi întrebare, fu şi mai intrigată găsind-o pe Lydia la postul ei a doua zi dimineaţă.

— După cum vedeţi, nu mai am nevoie de

dumneavoastră, îi spuse aceasta. Am renunţat să-mi iau o altă zi de concediu. Vă voi cere doar să nu-i vorbiţi lui Charles despre absenţa mea de ieri.

Deşi mi-a sugerat el însuşi să mă odihnesc puţin, nu-i nevoie să ştie că i-am urmat sfatul.

— De ce? Vă temeţi să nu v-o scadă din salariu?

Jeanne îşi regretă imediat sarcasmul nedemn de ea. Lydia putea foarte bine să-şi petreacă ziua cu Marc dacă-i făcea plăcere! Dar îi era ciudă că înşală deliberat încrederea lui Charles. După cum se aştepta, cealaltă roşi până în vârful urechilor.

— Nu este ceea ce credeţi. Sunt multe lucruri pe care nu le ştiţi.

— Dar nici nu faceţi nimic să-mi uşuraţi lucrurile. Să ştiţi că nu sunt un ghicitor!

Dar Lydia, considerând fără îndoială că spusese destul, se dezinteresă brusc de interlocutoarea ei. Spre iritarea Jeannei, care cu firea ei impulsivă, nu putea înţelege o asemenea atitudine.

Dacă frumoasa secretară se complăcea în micile ei intrigi, cu atât mai bine pentru ea! Ajunsese fără îndoială, în ultimele săptămâni, să se convingă că Charles nu mai aştepta decât ca ea să fixeze data căsătoriei lor… Jeanne nu putea uita confidenţele lui Marc despre interesul pe

care stăpânul fermei îl purta Lydiei. Ceea ce, uşor de înţeles, nu contribuia la destinderea atmosferei dintre cei doi bărbaţi meniţi să lucreze permanent împreună. Totuşi, rămânea un mister: de ce se încăpăţâna Charles să-şi păstreze administratorul, dacă nu-l mulţumea pe plan profesional şi se dovedea un rival periculos?

Secretara păru deodată să ia cunoştinţă de aerul sceptic al Jeannei.

— De ce să bănuiţi imediat ce-i mai rău? întrebă ea, ofensată.

Aş putea foarte bine şi eu să vă fac un serviciu, într-o zi!

— Este posibil, dar nu contaţi pe mine dacă situaţia ia o întorsătură proastă.

Pe drumul de întoarcere, acest avertisment lansat cu un aer dispreţuitor adineaori, răsuna încă sinistru în urechile Jeannei.

Comparată cu situaţia Lydiei, a ei nu era deloc de invidiat…

Părinţii ei tocmai reveniseră din Canada. Avusese confirmarea prin mama ei, chiar în dimineaţa aceea, la telefon. Aceasta o implorase să se întoarcă acasă, dar tânăra refuzase, mulţumită să pună la încercare răbdarea tatălui ei. În plus, chiar dacă nu îndrăznea să recunoască,

n-avea nicio dorinţă să regăsească ambianţa familială.

Pentru a linişti îngrijorarea mamei, pretextase obligaţia de a continua un stagiu început abia de câteva săptămâni.

Ce se va întâmpla oare dacă Charles afla adevărul?

Ar concedia-o imediat şi ea nu putea suporta ideea de a părăsi High Linton. Cât despre tatăl ei, nu-şi făcea nicio iluzie: odată întoarsă acasă, va găsi întotdeauna un mijloc s-o oblige să rămână… şi va ajunge în faţa altarului la braţul lui Felix înainte de a realiza ce i se întâmplă. Gândul o făcu să tremure. Nu, distanţa era cea mai bună salvare.

Contemplă cu tristeţe peisajul din jurul ei: copacii desfrunziţi nu-i aduseseră nicio consolare. De ce era oare atât de ataşată de High Linton? Perspectiva de a se forma pentru viitoarea ei meserie nu explica totul… Atunci? O cuprinse o nelinişte ciudată, fără să poată spune motivul.

Trecuse o săptămână de la căderea lui Linton Lad şi totuşi, incidentul rămânea încă foarte viu în memoria ei. Nu putea uita braţele lui Charles Grierson în jurul ei, cuta neînduplecată a gurii lui când se aplecase spre buzele ei. Dinspre partea lui, indiferenţa rece pe care i-o arăta de atunci spunea destul despre cât de mult regreta acest supărător episod. La acest gând, inima tinerei se revoltă

de indignare. Oare ce-şi imagina? Că ea luase în serios câteva săruturi fără importanţă? N-o cunoştea! O simplă stagiară trebuia să ştie să rămână la locul ei, şi asta era intenţia ei.

Ajungând la grajduri, avu surpriza să-l găsească acolo pe Marc.

— Nu ştiam că aveai intenţia să călăreşti astăzi, remarcă ea începând s-o înşeueze pe Guenever.

— Charles mi-a cerut să mă ocup de acel mare monstru negru numit Hammond în absenţa lui, şi am venit să mă achit de misiune.

— Marc, se pare că nu-ţi plac caii. Te temi de ei?

Bărbatul izbucni în râs.

— Ce agresivitate, dimineaţa asta! Dar recunosc că fără să mă tem de Hammond, n-am deloc simpatie pentru această brută masivă, dacă la asta te referi.

— Înţeleg, spuse Jeanne strângând chinga iepei. Trebuie să fi căzut rău când erai copil şi nu ţi-ai revenit.

În faţa aerului încăpăţânat de copil prins cu greşeala, ea adăugă:

— Este adevărat, sunt prost dispusă dimineaţa asta. Dar cine-i de vină? Dacă miss Cleaves şi cu tine eraţi aici ieri, aş fi fost mai puţin epuizată astăzi. Şi oboseala are întotdeauna acest efect asupra mea.

— Aşadar, asta era!

Marc se posomorî.

— Dacă înţeleg bine, insinuezi că Lydia şi cu mine ne-am petrecut ziua împreună.

— Într-adevăr. Şi pe mine rareori mă înşală intuiţia. Se pare.

Marc, că-ţi plac situaţiile dificile. Am dreptate?

Celălalt roşi. Părea jenat.

— Hotărât lucru, îţi place să vorbeşti în enigme. Explică-te, te rog.

— Mă tem că tu va trebui s-o faci, când se va întoarce Charles.

El zâmbi cu un aer maliţios.

— Judecând după aerul tău dezaprobator, şoarecii n-ar trebui să danseze în absenţa pisicii, aşa-i?

— Eşti foarte spiritual, în dimineaţa asta. S-ar spune că odihna ţi-a priit.

— Un punct pentru tine. Bun, ai câştigat, draga mea, Jeanne!

Capitulez!

Cu o voce potolită subit, adăugă:

— Dar tu nu poţi înţelege. Nu ştii totul…

— Iarăşi! Pe următorul care-mi va spune asta astăzi, îl strâng de gât!

— Ce tare mă iei, Jeanne. Serios, dacă lucrurile nu se aranjează foarte curând, voi veni să te caut.

Privi indiferent boxa unde Hammond tropăia de nerăbdare.

— Ai dreptate: Lydia şi cu mine am petrecut ziua de ieri împreună, dar fii liniştită, într-un scop cu totul justificat.

Aşadar, ghicise bine! Jeanne nu se putu opri să-i arunce lui Marc o privire dezaprobatoare.

— Şi Charles nu este la curent?

— Sper că nu!

— Într-adevăr, dacă aţi fost să-i cumpăraţi cadoul de aniversare, trebuie să-i faceţi o surpriză.

— Jeanne!

Bărbatul o privea revoltat.

— Ce naiba se întâmplă cu tine?

— Nu ştiu, Marc, îmi pare rău.

Era rândul Jeannei să depună armele. Se sprijini cu un aer obosit de coastele iepei.

— Poate că am muncit prea mult ieri, murmură ea. Ca şi tine, nu mai ştiu cum stau.

— Ai dreptate, Jeanne, mă întreb uneori dacă nu-mi sunt cel mai rău duşman… Dar tu…

Ochii lui străluciră ciudat.

— Sunt mulţi cei care îşi pun întrebări despre tine. Cine eşti?

De unde vii? Este misterul cel mai total.

Tânăra oftă. Trebuia să se aştepte la asta. De multe ori deja, când o însoţea pe Marie la cumpărături, se simţise în centrul atenţiei oamenilor din sat. Totuşi, făcu pe inocenta.

— Aş vrea să ştiu cine se poate interesa de mine, spuse ea pe un ton nepăsător.

— Oamenii de aici şi ceilalţi… cei care vin să viziteze zidul roman, de exemplu. Ei se întreabă cine este zeiţa cu părul roşcat care urcă în galop colina pe un superb armăsar negru. Cleopatra? Sau poate fantoma unei frumoase regine care revine să bântuie locurile?

— Cum de ştii? Sau mai curând, cine ţi-a spus?

Îl privi, uluită.

— Ah! Ah! exclamă el cu un aer ironic. Dacă Charles te prinde vreodată în flagrant delict, n-aş vrea să fiu în pielea ta… Dacă îmi amintesc bine, ţi-a interzis categoric să călăreşti pe Hammond?

— Bietul cal se învârtea ca un nebun în boxa lui. Cineva trebuia să se hotărască să-l scoată.

— Foarte bine. În cazul acesta, îţi propun un târg: te las să-l călăreşti şi astăzi şi tu păstrezi tăcerea despre

mine şi Lydia.

— Nu voi consimţi niciodată la un asemenea şantaj! exclamă ea în culmea furiei.

— Ai face mai bine să accepţi, frumoasa mea!

Marc îşi regăsise toată siguranţa.

— Tăcerea mea în schimbul tăcerii tale. Alte întrebări?

— Nu eşti decât un bădăran!

Ochii Jeannei aruncau fulgere. Hammond era calul cel mai minunat pe care călărise vreodată! Cu un echilibru perfect, era excepţional de sigur pe picioarele lui. Şi Marc îndrăznea să facă din asta obiectul unui şantaj? Ei bine, să nu conteze pe ea! Dar la gândul furiei lui Charles dacă-i descoperea secretul, îşi simţi frumosul optimism dispărând. Nu-i va ierta nici că-l călărise pe Hammond, nici că-i încălcase ordinele, şi o va concedia imediat.

Tăcerea lui Marc avea cel puţin meritul de a-i asigura un răgaz de câteva săptămâni. Deşi nu avusese niciodată intenţia să-i dezvăluie lui Charles escapada administratorului şi a secretarei, hotărî să accepte târgul.

— S-a făcut, zise ea. Poţi conta pe discreţia mea.

Zâmbind, adăugă:

— Ce n-aş face pentru plăcerea de a-l călări pe Hammond?

— Un început pentru viitorul tău centru ecvestru, spuse Charles Grierson în dimineaţa aceea, întinzându-i Jeannei un mic pachet.

Întors de la Londra, părea că nu uitase pe nimeni. Marie şi Hilda Dick, avuseseră şi ele dreptul la cadoul lor. Judecând după figurile lor încântate, apreciau mult atenţia stăpânului lor.

Descumpănită, Jeanne luă pachetul cu o mână şovăitoare.

Îşi stăpânise cu greu bătăile inimii. „Ce proastă sunt!” îşi zise ea începând să dezlege sfoara. De ce să acord acestui gest mai multă importanţă decât are? Charles nu putuse face altfel decât s-o includă pe lista lui, asta-i tot.

Ultima hârtie de mătase înlăturată, descoperi foarte surprinsă un cal… o miniatură de o încântătoare fineţe, replica exactă a lui Hammond!

— Ţi-a plăcut din prima zi, nu-i aşa? remarcă stăpânul fermei, înainte de a adăuga la vederea obrajilor trandafirii de plăcere al Jeannei: eram sigur că această reproducere o să-ţi placă.

— Oh da! Ce asemănare extraordinară!

Era încântată şi totodată îngrozită. Nu era posibilă nicio îndoială, miniatura era din jad. O ştia, deoarece

văzuse câteva piese asemănătoare în colecţia personală a mamei sale. Raritatea lor făcea din ele obiecte de mare preţ.

— Trebuie să fi costat o mică avere, murmură ea.

Urmă o tăcere apăsătoare, tulburată din fericire de soneria stridentă a telefonului din hol. Marie se repezi să răspundă.

— Dacă ai o clipă liberă, Jeanne, aş fi fericită dacă m-ai ajuta la lăptărie, spuse Hilda Dick înainte de a ieşi.

Rămaşi singuri, Charles îşi concentră toată atenţia asupra ei.

— Ţi s-a mai întâmplat, draga mea Jeanne, să accepţi cu bunăvoinţă un cadou?

— Vreţi să spuneţi fără îndoială „cu recunoştinţă”?

Doar o crispare imperceptibilă a maxilarului trăda iritarea interlocutorului ei.

— Uneori, replică el, îmi vine să-ţi scutur frumosul tău cap!

Nu este totuşi prima oară când un bărbat îţi face un cadou. Nu ţi s-a spus niciodată că nu este deloc elegant să faci aluzie la preţul lui? Ea roşi violent sub impulsul mâniei. Nu era deloc genul de cadou pe care un patron îl face uneia dintre angajatele sale, şi el o ştia foarte bine. Atunci, de ce îi făcea plăcere s-o pună în încurcătură? La

urma urmei, nu-i ceruse nimic!

— Nu ştiu dacă pot accepta, replică ea tăios. Nu era necesar…

— Calitatea unui cadou, draga mea Jeanne, nu este aceea de a fi nefolositor? Mie îmi face mare plăcere să fac cadouri. Dacă n-ar fi decât pentru a vedea bucuria luminând faţa destinatarului lor.

Pur egoism din partea mea, recunosc cu plăcere. Dar dacă aş fi putut să-ţi prevăd reacţia… Recunoaşte că este un mod ciudat de a întâmpina un călător.

— O absenţă de două zile, cu greu poate fi considerată o călătorie.

Această licărire ironică din ochii lui Charles! N-o mai putea suporta.

— De data asta, n-am depăşit Londra. Dar aşteaptă să plec în străinătate şi vei vedea ce-ţi voi aduce!

— Dar nu vreau nimic! se apără ea cu o voce vibrând de mânie.

Acestea spunând, îi restitui hotărâtă miniatura, declarând:

— Luaţi-l înapoi. În mod sigur, nu pot accepta!

Capitolul 6

— Jeanne!

O mână de fier prinse braţul tinerei, trăgând-o cu putere înapoi.

— Se pare că educaţia ta lasă de dorit. Dar nu este niciodată prea târziu să înveţi! Şi pentru început, vei relua acesta şi-mi vei mulţumi politicos.

Ea încercă în zadar să se elibereze. Dacă cel puţin ar fi avut bună idee să accepte cadoul fără să spună nimic, ca şi cum ar fi fost un obiect fără valoare! Dar acum era prea târziu. Iritată, scutură din cap cu un aer sfidător.

La vederea figurii ei palide, Charles se îmblânzi brusc.

— Să uităm asta, vrei?

Expresia lui deveni mai puţin ameninţătoare, şi-i dădu drumul.

— Trecutul nu contează, Jeanne. Îmi imaginez că n-ai primit multe cadouri până acum, ceea ce explică jena ta.

Crezând că sesizează o urmă de ironie în aceste cuvinte, tânăra se încordă. Oare din ce mediu credea că provine? auzindu-l, s-ar fi spus că era o nenorocită scoasă dintr-un şanţ, aspirând să devină prinţesă. Umilit profund de refuzul tinerei, încerca să-şi salveze onoarea cu prima

explicaţie care-i venise în minte.

Dar de ce să se revolte? se gândi ea. Nu era mai înţelept să-şi înăbuşe orgoliul? Nu va câştiga nimic stârnind mânia stăpânului de la High Linton. Era preferabil să încerce să-i câştige simpatia.

— Aveţi fără îndoială dreptate, murmură ea. Ca întotdeauna.

— Mă gândeam eu că vei sfârşi prin a fi de părerea mea.

După această remarcă ambiguă, puse micul cal pe masă şi, înainte ca ea să poată reacţiona, îi luă faţa în mâini. Rămase un timp privind-o, atingându-i uşor cu degetele ceafa şi gâtul.

Bulversată, ea îşi stăpâni cu greu tremurul buzelor.

Ciudatul magnetism care emana din bărbatul acesta o paraliza.

Fremăta din toată fiinţa ei la contactul degetelor lui cu pielea ei goală. O uşă trântită în hol o scoase la timp din vraja care o cuprinsese. Într-o tresărire de panică, sări înapoi şi surprinse strălucirea dinţilor lui albi. El zâmbea.

— N-am văzut niciodată pe cineva mai arogant! se sufocă ea.

El izbucni într-un râs sarcastic.

— Data viitoare te voi face să simţi şi mai multă

plăcere.

Mă întreb dacă eşti chiar atât de inocentă cum pari… Într-o zi, voi duce poate mai departe investigaţiile mele.

— Oh! exclamă ea, roşie de jenă, înainte de a fugi şi urca în goană scara până la camera ei.

Indignarea o sufoca. „Cum îndrăzneşte?” murmură ea aruncându-se pe pat şi lovind perna cu pumnii. Dacă măcar putea să-i răspundă cu aceeaşi monedă şi să-l rănească la fel de crud cum o rănise el! Dar, imediat ce se apropia de ea, se simţea neputincioasă. N-avea decât să pună mâna pe ea ca să uite pe loc toate reproşurile. Niciun bărbat nu dezlănţuise vreodată în ea o asemenea pasiune!

Copleşită de ruşine, se ridică şi se duse ca o somnambulă la măsuţa de toaletă. Dacă voia să-şi regăsească liniştea sufletească, nu-i rămânea decât o soluţie: să evite de acum înainte cu orice preţ să rămână singură în prezenţa stăpânului fermei.

Întărită de această hotărâre, îşi perie riguros părul şi-l strânse sub o veche bonetă de bumbac. Afară, după-amiaza de noiembrie semăna cu dispoziţia ei: era cenuşie şi posomorâtă, cu rafale intermitente de vânt care izbeau ferestrele. Tânăra plănui maşinal să-şi cumpere un impermeabil dacă timpul urât continua. Luând un pulover, coborî repede scara. Hilda o aştepta probabil disperată,

deoarece după-amiaza era deja înaintată.

În bucătărie, n-o putu evita pe Marie, ocupată cu pregătirea ceaiului.

— Cu telefonul acela afurisit, am uitat adineaori să servesc cafeaua. N-o să-mi refuzi o ceaşcă de ceai!

— Dar… n-am timp! Sunt deja în întârziere.

— Ei bine, asta se va pune pe seama domnului Charles, spuse calm Marie umplând ceştile: de fiecare dată când se duce la Londra, ne aduce bomboane de ciocolată.

— Pentru un bărbat, este destul de neobişnuit, nu găseşti?

Întrebarea pornise de pe buzele Jeannei fără voia ei.

— Fără îndoială… admise menajera cu un aer gânditor. Dar e uşor de explicat: tatăl lui nu făcea niciodată cadouri de Crăciun!

Charles a suferit din cauza asta şi acum îşi face o chestiune de onoare să nu-i semene.

Fără să îndrăznească să recunoască, tânăra ardea de dorinţa să ştie mai mult.

— Şi mama lui? întrebă ea după o uşoară ezitare.

— Mama lui?

Marie se posomorî.

— Dar a murit la naşterea lui! Nu ţi-am spus?

— Nu. Din fericire, te-a avut pe dumneata.

— Într-un fel, da, bineînţeles… Dar o menajeră nu înlocuieşte niciodată o mamă!

— Nu sunt atât de sigură, zâmbi Jeanne îmbrăcând puloverul.

Dar simpatia ei pentru Charles dispăru imediat ce ieşi pe uşă.

Un asemenea monstru de egoism nu putea suferi din cauza absenţei unei mame. Abia când ajunse la lăptărie îşi aminti un amănunt: căluţul din jad dispăruse de pe masa din bucătărie!

Fără îndoială, Charles îl recuperase.

Hilda era într-o dispoziţie groaznică.

— Cu studenţii aceştia se repetă mereu aceeaşi poveste. Vin când au timp! Şi Bill Clark nu face excepţie de la regulă. Să umble creanga, iată ce-l interesează! Şi cum face pe grozavul! Ca şi dumneata, de altfel…

Uluită, Jeanne întoarse capul. Hilda era cunoscută ca fiind bună de gură, dar această agresivitate nu era obişnuită la ea.

— Ce vrei să spui? întrebă ea cu teamă.

— Oh, nimic! zise cealaltă ridicând din umeri. Vocea dumitale, felul cum vorbeşti… Bineînţeles, nu-i nimic rău în asta, dar mi-e greu să te văd într-un grajd. De altfel, nu sunt singura care am observat.

— Explică-te.

— Ei bine, îţi aminteşti vizitatorul de azi-dimineaţă, cel care a sosit cu Marc Fenwick tocmai când ieşeai? Este sigur că te-a văzut undeva. El venea de la Bradford.

Un văl de nelinişte trecu prin faţa ochilor verzi ai Jeannei.

— Cum poate afirma aşa ceva? Eu nu-l cunosc.

— Poate, dar el este convins de contrariul. Chiar l-a întrebat pe Marc de unde vii.

Tânăra n-o mai asculta. Se gândea. Desigur, Bradford era un oraş mare. Dar îşi ajutase deseori mama la licitaţiile de caritate şi era foarte posibil să fi fost văzută în momentele acelea.

„Dea Domnul ca vizitatorul acesta prea perspicace să nu-şi regăsească prea repede memoria!” îşi zise ea luând maşinal o sticlă de lapte s-o pună în naveta de alături.

Prea absorbită ca să fie atentă la podeaua alunecoasă, se trezi pe jos, cu o mână însângerată şi cu cioburi de sticlă în jurul ei.

— Jeanne!

Hilda era deja lângă ea, mai palidă decât rănita.

— Doamne, mâna dumitale! Cum te simţi? Trebuie să oprim hemoragia asta cât mai repede.

O ajută să se ridice şi o susţinu până la dulapul farmaciei.

În timp ce-i curăţa cu atenţie rana, pe Jeanne o cuprinse ameţeala şi trebui să se sprijine de masa alăturată ca să nu cadă.

— Încă o clipă şi termin, spuse cealaltă. Până atunci, înghite asta.

Te vei simţi mult mai bine, adăugă ea întinzându-i o bucăţică de zahăr.

— Hotărât lucru, nu sunt bună decât să fac prostii.

— Nu te nelinişti!

— Mă duc să caut o mătură, şi nu va rămâne nicio urmă.

Dar trebuie să-mi promiţi că nu te mişti până mă întorc.

„Ce părere proastă trebuie să aibă despre mine!” se gândi Jeanne privind cum se îndepărtează. Şi copiii ei care trebuie s-o aştepte pentru gustarea de după-amiază. Încercă să se ridice.

Poate că, odată în picioare, se va simţi mai bine?

Concentrată asupra efortului, nu văzu silueta bărbatului apărută în cadrul uşii.

— Hilda! făcu el pe un ton autoritar înainte s-o descopere pe tânăra care se clătina. Jeanne! Ce naiba faci

aici cu mâna bandajată?

— Am alunecat. N-a fost totuşi vina mea!

— Dacă te uitai unde calci, nu s-ar fi întâmplat! replică el tăios.

Deja nu stăm bine cu mâna de lucru.

Revenită în lăptărie, Hilda încercă să intervină.

— Nu putea să prevadă, domnule Grierson! Podeaua asta afurisită devine alunecoasă din cauza umidităţii.

Dar Jeanne abia o auzi. Profund jignită, se îndrepta cu paşi nesiguri spre ieşire când o nouă ameţeală o făcu să leşine.

Fără intervenţia lui Charles, ar fi căzut. O ridică în braţe ca pe un fulg şi porni cu ea spre clădirea fermei.

Aerul rece al nopţii făcând-o să-şi revină, încercă să se elibereze, dar glasul tăios al lui Charles îi porunci să stea liniştită.

Prin materialul cămăşii, simţea inima bărbatului bătând la unison cu a ei şi renunţă să mai lupte.

Era atât de bine să simtă mirosul înviorător al câmpiei, după umezeala fadă din lăptărie! Fără durerea zvâcnitoare de la mână şi dificultatea de a respira normal, aproape s-ar fi bucurat de această escapadă nocturnă.

În ciuda poverii şi distanţei de parcurs, Charles înainta repede.

Din când în când, când bărbia lui atingea din întâmplare părul ei mătăsos, îşi sporea imperceptibil strânsoarea… Ca şi cum ar fi fost sensibil la parfumul subtil degajat de ea.

Douăzeci de minute mai târziu, Jeanne era aşezată în maşină lângă stăpânul fermei. În pofida protestelor ei, el şi Marie insistaseră să fie văzută de medicul din sat; după ei, se impunea un calmant şi o injecţie antitetanos. Până la urmă cedase, deoarece mâna o făcea atât de mult să sufere, încât de oriunde ar veni cea mai mică uşurare, era binevenită.

Doctorul, un bărbat aspru dar simpatic, o examină atent.

— Ei bine, iată o frumoasă tăietură! remarcă el descoperind rana.

Nu departe de acolo, Charles îl privea pe medic lucrând, ca spectator. Nu părea deloc afectat de incident. „Riscurile meseriei”, se gândi tânăra cu amărăciune. Dacă ar fi trebuit să se înduioşeze pentru toţi angajaţii ajunşi victime ale stângăciei lor…

— Câteva puncte de sutură, zise doctorul, şi peste câteva zile nu se va mai vedea.

Jeanne suportă intervenţia cu stoicism. N-avea nevoie să-l privească pe Charles pentru a ghici duritatea

privirii lui. Furia lui, când o descoperise în lăptărie, spusese destul despre cât de jignit era de genul acesta de accident stupid.

— Gata, miss Brown, spuse doctorul, pansând-o. Mâine vă veţi simţi mai bine. Dar atenţie, fără imprudenţe! Vă sfătuiesc să rămâneţi acasă o zi sau două înainte de a relua lucrul. Unde locuiţi?

— Prea departe de aici, mă tem.

Charles răspunsese în locul tinerei, mută de uimire.

Acesteia nu-i trebui mai mult ca să-şi revină şi să spună, pe un ton glacial:

— Nu cred că va fi necesar, doctore. Nu sunt bolnavă, şi chiar cu o singură mână, este întotdeauna posibil să te faci util.

— Cum doriţi, dar fiţi prudentă. Cu mâna stângă, eşti întotdeauna mai neîndemânatic.

În pofida acestui avertisment, Jeanne se agită fără să se cruţe, zilele următoare, chiar dacă cea mai mică treabă cerea de două ori mai multe eforturi decât de obicei. Orice era preferabil decât să stea toată ziua frământată de aceleaşi gânduri!

Aducând-o înapoi de la doctor, Charles nu se arătase vorbăreţ.

Este adevărat că era încă sub efectul anesteziei

locale şi somnolase o bună parte din drum. Nu avusese nici măcar puterea să protesteze când Marie o culcase în pat cu o buiotă caldă.

Nu trecuseră cinci minute de la plecarea menajerei când cineva bătu la uşă. Uluită, îl văzuse pe Charles intrând şi îndreptându-se spre patul ei. Se ghemui instinctiv sub cuvertură, cu inima bătând atât de puternic încât se întrebă dacă el n-o va auzi.

— Linişteşte-te, n-o să te mănânc! spusese el văzând-o îngrozită.

Am venit numai ca să-ţi dau un obiect pe care l-am găsit în buzunar şi pe care ţineam să ţi-l restitui eu însumi. Profit totodată de ocazie ca să văd cum te simţi şi dacă nu-ţi lipseşte nimic pentru noapte.

Prea uluită ca să răspundă, îl auzise punând ceva pe noptieră.

— Dacă n-are altă semnificaţie, îţi va reaminti cel puţin de o zi agitată! adăugase el cu o privire enigmatică.

Oricât de curios putea să pară, n-avusese curajul să-şi întoarcă puţin capul pentru a vedea despre ce este vorba. La drept vorbind, ghicise. El continuase s-o privească insistent în tăcere, notând în trecere delicata osatură a umerilor şi rotunjimile pieptului sub cămaşa de noapte.

— Eu care te credeam născută în pantaloni, sunt mulţumit că-i abandonezi noaptea!

Remarca, făcută zâmbind şi pe un ton de glumă, era un mod subtil de a-i reaminti că n-o văzuse niciodată altfel.

Jeanne schiţă un surâs slab:

— Am greşit ascunzându-mi picioarele. N-arată rău deloc, să ştiţi!

Abia îşi terminase fraza şi se simţi roşind de ruşine până în vârful urechilor. Furioasă pe ea însăşi şi pe întreaga lume, se întoarse şi-şi ascunse faţa în pernă.

— Încetează să mai faci pe copila, Jeanne, sau mă scoţi din sărite, şi m-am săturat deja de complicaţii pe ziua de azi!

În timp ce vorbea, îşi pusese mâna pe umărul gol al tinerei, care tresări ca sub efectul unei arsuri. Ca şi cum acest contact devenise brusc şi pentru el insuportabil, şi-o retrase repede.

— Seducătoare cum eşti, ai putea scoate din minţi şi un sfânt!

Din fericire pentru tine, nu uit de mâna ta… Haide, fetiţo, somn uşor. Voi reveni să te văd mâine.

„Dacă mai îmi spune o dată fetiţă, ţip!” se gândi ea auzindu-l închizând încet uşa în urma lui. Plecase şi ea ardea de dorinţa de a-l vedea rămânând… O dorinţă care

n-avea nimic din cea a unui copil… Se stăpâni cu greu să nu izbucnească în plâns.

Întoarse maşinal capul spre noptieră: era într-adevăr căluţul de jad. Trebuie să-l fi strecurat în buzunar când părăsise bucătăria, după prânz. Dar întrebarea de ce-i oferise acest cadou somptuos rămânea fără răspuns. Îi fusese milă de ea şi de ceea ce credea că ghiceşte despre copilăria ei dezrădăcinată? Ei bine, n-avea ce face cu mila lui! Se va debarasa chiar mâine de acest cadou nedorit.

Aici ajunsese cu gândurile când auzi voci în curte. Persoana care vorbea părea furioasă. Despre ce putea fi vorba? Marc şi cei doi studenţi trebuie să fi ieşit, ca de obicei. Atunci? Marie? Poate avea nevoie de ajutor. Se ridică şi alergă la fereastră, îndepărtând perdelele.

Dedesubt, Marc stătea sprijinit de maşina lui Charles. Acesta îi vorbea prin geamul deschis. Neputând să-i vadă faţa, trase involuntar cu urechea.

— … şi dacă aş fi în locul tău, aş renunţa la orice speranţă de căsătorie cu Lydia! spunea stăpânul fermei.

Consternată de ceea ce auzise, se întoarse spre pat ca o somnambulă. Oricât de incredibil putea să pară, cuvintele lui Charles o răniseră mai mult decât sticla spartă.

Mesajul era cât se poate de clar: numai el avea

drepturi asupra Lydiei şi Marc nu trebuia să se interpună între ei. Mirosise oare ceva despre escapada lor la Newcastle?

Bietul Marc! Biata Jeanne! Copleşită de un acces de compasiune pentru ea însăşi, tânăra se strecură în aşternut într-o stare de extremă oboseală. Niciodată nu se simţise atât de părăsită de toţi.

Ca să-şi înşele neliniştea, îşi căută refugiu în mânie. Charles nu era lipsit de îndrăzneală ca să pătrundă astfel în camera ei! În furia ei, luă căluţul de jad cu intenţia să-l arunce. Dar un ultim scrupul o opri. Ceva în acest obiect îi mergea drept la inimă. Părea la fel de dezarmat ca ea însăşi. Fără să-şi poată explica gestul, îl strânse la piept până când, învinsă de oboseală, adormi.

Când Lydia veni s-o vadă peste câteva zile, nu era ca să afle veşti despre ea. Jeanne era ocupată în bucătărie în absenţa Mariei, plecată la cumpărături. Descoperise că putea face o mulţime de lucruri cu o singură mână. Şi în perioada dificilă prin care trecea, acest surplus de activitate era binevenit.

— Pari dotată cu o remarcabilă capacitate de a atrage atenţia, spuse Lydia pe şleau, înainte de a adăuga insidios:… şi simpatia.

— Ei bine, draga mea Lydia, dă-mi voie să spun că se

poate spune la fel despre tine.

Răspunsul acesta sarcastic avu efectul scontat. O simplă stagiară, îndrăzneşte să vorbească astfel secretarei lui Charles Grierson?

Cealaltă arboră un aer profund jignit.

— Nu înţeleg ce vrei să spui. Explică-te!

Jeanne se preocupă de aranjarea unui teanc de farfurii. Îi era greu să-i spună că bănuia că vrea să monopolizeze atenţia a doi bărbaţi simultan. Şi, la urma urmei, asta n-o privea. Dar nu se putea împiedica să se simtă stânjenită. Acest joc dublu friza incorectitudinea. Cine ştie dacă Lydia nu-i dăduse lui Charles de înţeles că Marc o urmărea cu insistenţele lui cu scopul de a-i ridica pe cei doi bărbaţi unul împotriva celuilalt? Asta ar explica dialogul surprins în seara aceea…

Dar, adevărata explicaţie era alta: Lydia se folosea de Marc pentru a-l determina pe Charles să se hotărască. Lăsând farfuriile.

Jeanne se întoarse cu un zâmbet înşelător:

— Iartă-mi proasta dispoziţie, dar mă aşteptam să mă întrebi cum stau cu sănătatea şi mărturisesc că am fost puţin decepţionată.

Acum, te rog să mă scuzi, dar sunt teribil de grăbită. Marie se va întoarce dintr-o clipă în alta şi am încă multe

de făcut.

— De fapt, am venit să-ţi transmit un mesaj de la domnul Grierson, replică glacial secretara.

Era limpede că nu credea un cuvânt din scuza invocată de Jeanne.

— În legătură cu vânzarea de cai la care trebuie să mergeţi mâine, îţi cere să fii gata la ora şapte. Cum noi vom lipsi astăzi toată ziua, el nu ştie la ce oră ne vom întoarce.

— Oh, înţeleg.

Ce era mai normal ca o secretară să-şi însoţească patronul?

Dar Jeanne nu se putea obişnui cu ideea. Furioasă pe ea însăşi, încercă disperată să-şi revină în fire.

Un claxon nerăbdător veni la timp ca s-o scoată din încurcătură.

— Trebuie să fie Charles! exclamă Lydia, entuziasmată.

Fug. N-aş vrea să-l las să aştepte.

După prânz, Jeanne îi vorbi Mariei despre ieşirea de a doua zi.

— Domnul Grierson îşi vinde calul murg şi mi-a cerut să-l însoţesc ca să-l ajut. Nu ştiu cât timp voi lipsi.

— În locul tău, nu mi-aş face griji, răspunse zâmbind

Marie.

Vei petrece o zi excelentă, vei vedea. Doi îndrăgostiţi de cai ca tine şi Charles…

— Îi propusesem să merg eu în locul tău, interveni Marc pe un ton amar, dar nici n-a vrut să audă. Nu înţeleg de ce.

După accidentul tău, te-ar fi scutit de oboseala unei călătorii.

— Şi ferma, cum rămâne? remarcă Marie pe un ton dezaprobator. Nu este deloc de dorit ca domnul Charles şi cu tine să lipsiţi în acelaşi timp.

Era un mod indirect de a-i reaminti administratorului neglijenţa lui în timpul călătoriei lui Charles la Londra. El înţelese şi-şi plecă ochii spre farfurie cu un aer vinovat. Jeanne nu se putu opri să-i sară în ajutor.

— În calitate de administrator, credeam că ai libertate de mişcare.

Marc făcu o grimasă.

— În teorie, da, dar în practică… Şi dumneata, Marie, degeaba clatini astfel din cap. Ştii ca şi mine că rolul meu aici se limitează la cel de figurant.

— Din vina cui?

Jeanne îşi întoarse capul ca să nu mai vadă privirea ostilă a menajerei. Desigur, într-un fel, avea dreptate:

Marc avea contribuţia lui. Dar, cunoscând rivalitatea care-i opunea pe cei doi bărbaţi pe plan sentimental, s-ar fi putut arăta puţin mai înţelegătoare faţă de bietul administrator… Ce putea fi mai normal dacă nu era cu mintea la muncă?

Sosirea celor doi studenţi întrerupse discuţia. După un solemn:

„Am face mai bine să ne oprim aici!” Marie se ridică pentru a merge să le pregătească masa. Cât despre Marc, se închise într-un mutism profund, răspunzând monosilabic întrebărilor puse de tineri despre munca de după-amiază.

Jeanne trase de aici concluzia că era adeseori autorul propriei lui nefericiri.

* * *

A doua zi dimineaţă, puternica maşină a lui Charles rula pe şoseaua spre Hexlam, remorcând furgonul pentru cai.

Câmpia defila sub ochii Jeannei, luminată intermitent de soarele care se strecura printre nori. La acest început de dimineaţă, iarba era încă acoperită de brumă, ca pentru a aminti tuturor că iarna nu era departe.

În timp ce mergeau de-a lungul faimosului zid

roman, tânăra se simţi iritată auzindu-l pe Charles menţionând cu precizie numele locurilor pe care le traversau. Avea o plăcere maliţioasă să facă paradă de erudiţia lui?

— Toate aceste nume nu-mi spun nimic, recunoscu ea în cele din urmă. Dar îmi închipui că turiştii sunt foarte amatori de genul acesta de lucruri.

— Nu fi atât de dispreţuitoare! Contrar a ceea ce se pare că gândeşti, trecutul ne poate aduce mult.

— Poate, dar nu găsesc niciun interes să rămân ore întregi în faţa acestor pietre vechi.

Îl privi pe Charles pe furiş. Se temea mai presus de orice de tăcerea care s-ar putea instala între ei. Totuşi, evita cu grijă subiecte prea personale.

Bărbatul acesta era mult prea perspicace, învăţase pe spinarea ei… El ghicea totul.

— Draga mea Jeanne, uiţi se pare că aceste „pietre vechi” cum spui, au inspirat peste o sută de volume. Şi în orele mele libere nu-mi displace să consult unele dintre ele. Acum, de exemplu, trecem prin faţa fortului roman de la Carrawburg. Se pare că era un punct cheie al liniei lor de apărare. Într-o zi te voi duce să-l vizitezi, pentru a-ţi explica stratagemele sistemului defensiv roman.

— Nu mai râdeţi de mine, spuse ea prost dispusă.

Pariez că vă e groază de genul acesta de excursie.

Ca să nu rămână mai prejos, vru să-l tachineze la rândul ei:

— Dar spuneţi-mi, nu curge încă sânge roman în vinele unor locuitori din această regiune?

O licărire amuzată apăru în ochii lui Charles.

— Este foarte posibil, deoarece au rămas destul de mult timp aici pentru asta. Şi noi cei din regiunile de graniţă, suntem vestiţi pentru sălbăticia noastră. Poate că nu suntem încă deplin civilizaţi.

— … sau doar vă lipseşte un cămin? sugeră Jeanne, deodată provocatoare.

— Crezi? replică el râzând. Dacă doream asta, n-ar trebui să caut departe.

Degeaba vorbea prin enigme, tânăra ştia că face aluzie la Lydia.

La acest gând, i se strânse inima.

El ataca deja alt subiect.

— De fapt, nu te-am întrebat ce-ţi face mâna! Ce-a spus medicul?

Jeanne fusese la el în ajun, şi se arătase plăcut surprins.

— După el, cicatrizarea este pe calea cea bună.

— Cu atât mai bine!

Privirea lui Charleas deveni brusc mai atentă.

— Dar ar fi fost fără îndoială preferabil să te duci să te odihneşti la fratele tău? Mă simt puţin vinovat.

— Poate nu doreaţi să mă vedeţi plecând? întrebă insidios tânăra.

— Acum că mi-o spui, sunt obligat să recunosc. Mă temeam mai ales că nu vei reveni. Şi cum nu ştiam unde să te caut…

— Trebuie oare să deduc din asta că, în ciuda rănii mele, m-am putut dovedi indispensabilă?

— Nu asta voiam să spun, Jeanne. Încetează să mă consideri drept un materialist detestabil. Uneori, aş da mult să-ţi cunosc fondul gândurilor.

— Este adevărat că mi-ar fi greu să fiu la fel de demonstrativă ca dumneavoastră! replică ea tăios.

Se aştepta la o explozie de mânie, dar el se mulţumi să râdă încet. Această bruscă revoltă îl amuza.

— Haide, haide, miss Brown, văd că nu eşti atât de invulnerabilă cum îmi imaginam.

Făcea oare aluzie la indignarea de care dăduse dovadă când o tratase cu atâta aroganţă, în seara aceea? Inima începu să-i bată mai repede la amintirea aceea. Contemplă fără să-l vadă micul sat pe care-l traversau. La ce bun să se amăgească? Lăsase să treacă momentul

hotărâtor şi nu mai avea decât să se dea în lături din faţa Lydiei.

Capitolul 7

La acest gen de vânzări, timpul trece foarte repede, şi faimosul Târg al animalelor din Tynedale nu făcea excepţie de la regulă.

După ce ţesălase calul de care urmau să se despartă, Jeanne avu tot răgazul să observe ce se petrecea în jurul ei. Vânzările se tratau în ritm alert, şi nu doar un cumpărător potenţial se întorcea cu capul plecat, decepţionat că nu putuse cumpăra animalul râvnit.

O mulţime pitorească se înghesuia pe alei, hotărâtă să se bucure de această zi de sărbătoare. Charles dispăru curând, răpit de prieteni dornici să-i afle părerea pentru o eventuală cumpărare.

Charles îşi vânduse calul cu un preţ bun şi, contrar a ceea ce gândea Jeanne, nu dorea să-l înlocuiască.

— Dacă l-am cumpărat pe Rustler, îi explicase el, a fost pentru a ajuta un prieten aflat în dificultate. Dar n-aveam realmente nevoie de el. Sunt mulţumit că l-am vândut. Cu atât mai mult cu cât nu va fi nefericit acolo unde se duce. Noul lui proprietar are un băiat de opt ani pentru care va fi perfect.

— Cred şi eu, spuse Jeanne zâmbind.

Îşi imagina încântarea copilului descoperind cadoul

făcut de tatăl lui.

— Trebuie să mărturisesc, reluă ea imediat, că sunt uluită de preţuri! Să ai astăzi un cal, poate fi considerat un adevărat lux!

— Comparativ cu restul, nu tocmai… dar este preferabil să n-ai de cumpărat o duzină.

În clipa aceea, privirea lui Charles era indescifrabilă.

— Am întâlnire în oraş cu notarul meu, adăugă el. Este ora cinci.

Ne-am putea întâlni, să zicem… spre şase şi jumătate, ca să cinăm înainte de întoarcere.

Fără să-i aştepte asentimentul, îi dădu numele unui restaurant şi-i explică modul cum să ajungă la el.

— Până atunci, profită de libertate şi hoinăreşte puţin.

Cu un scurt semn din cap, dispăru pe o stradă vecină.

Jeanne rămase acolo, ciudat de descumpănită. Oraşul acesta, ferma, caii lui Charles… Nu făcea parte cu adevărat din toate astea.

O străină, iată ce era! Simţi brusc nevoia de a vorbi cu cineva dintre ai ei. Mama ei, poate, ar putea s-o ajute să-şi învingă această teribilă senzaţie de izolare… Hotărî să-i telefoneze dintr-o cafenea.

Era preferabil să renunţe la planul ei cu centrul ecvestru: caii costau enorm, tocmai îşi dăduse seama. Ce să mai spună de teren şi de instalaţii? Moştenirea bunicii era departe de a acoperi toate astea! La ce bun să mai rămână aici? îi va anunţa că se va întoarce la Bradford.

Întărită de această decizie, intră în primul local întâlnit şi ceru să i se arate cabina. Afară, începuse să plouă. Cu moartea în suflet, formă numărul. Avea impresia că este o nomadă, departe de orice aşezare. De aceea, scoase un oftat de uşurare auzind vocea mamei la celălalt capăt al firului. Dar abia avu timp să-i spună numele, că aceasta exclamă:

— Aşadar, draga mea, când te întorci?

Nu reuşea să-şi ascundă nerăbdarea. Fiica ei, la fel de impulsivă ca ea însăşi la vârsta ei, era pentru ea o sursă permanentă de nelinişte.

„E timpul s-o liniştesc, îşi spuse Jeanne, şi s-o anunţ că mă întorc mâine”. Dar niciun sunet nu ieşi de pe buzele ei.

Toate frumoasele ei hotărâri zburaseră. Descoperea că este incapabilă să părăsească High Linton…

— Jeanne dragă, mai eşti acolo? făcu vocea îngrijorată a mamei.

— Da, bineînţeles… Ce mai faci, mamă?

— Foarte bine, draga mea. Dar nu mă face să aştept, te rog. Când te întorci acasă?

Râsul fiicei suna fals când răspunse:

— Oh, mamă… dar suportai foarte bine absenţa mea când eram la colegiu!

— Nu-i acelaşi lucru, îngerul meu, ştii foarte bine. Cred că n-am fost niciodată o mamă posesivă, dar astăzi, împrejurările sunt diferite. Dispari fără urmă de azi pe mâine. Recunoaşte că am de ce să fiu neliniştită! Şi bietul tău tată, dacă l-ai vedea, nu mai doarme noaptea! Cât despre bietul Felix…

Exasperată, Jeanne îndepărtă receptorul de ureche. Ştia prea bine ce-i va spune mama ei.

— Felix nu contează pentru mine, replică ea tăios. Credeam că ţi-am spus-o deja…

— Dar te iubeşte, draga mea! Nu înţeleg. Ce ai împotriva lui?

Arată bine, este un băiat cu bun-simţ. Dragostea nu este totul, să ştii! Trebuie să ştii să te arăţi rezonabilă. Afecţiunea va veni după aceea. Este atât de amabil…

„Dar nu vreau un soţ amabil!” ar fi vrut să strige fiica ei.

„Vreau pe cineva puternic şi misterios, un bărbat de caracter, arogant şi suspicios. Cineva ca…” Când să

formuleze un nume, se răzgândi. De ce să se gândească la cineva anume? Era absurd!

Oricum, refuza să părăsească High Linton, şi asta n-avea nicio legătură, dar absolut deloc cu Charles Grierson.

Marie… Cum de nu se gândise? Se agăţă cu toate puterile de această idee.

— Acolo unde lucrez, mamă, menajera a fost foarte bună cu mine. Nu pot s-o părăsesc aşa! Trebuie să-i las timp să-mi găsească o înlocuitoare. Să spunem… o lună.

— O lună! exclamă îngrozită mama ei.

Urmă o tăcere la capătul căreia aceasta păru că schimbă tactica:

— Tatăl tău mi-a cerut să-ţi spun în cazul că vei suna, că este dispus să revadă chestiunea aceea cu centrul ecvestru. Este chiar pregătit să se arate foarte generos. Vezi, nu mai ai niciun motiv să-ţi amâni întoarcerea! Menajera aceea poate găsi oricând pe cineva s-o ajute. Doar nu speli vase, draga mea!

Jeanne preferă să ignore ultima remarcă pentru a reveni la oferta tatălui ei.

— Mă ispiteşte fără îndoială perspectiva să mă întorc acasă…

Dar, la drept vorbind, încep să-mi dau seama de costul unei asemenea operaţiuni şi mă întreb serios dacă

voi persevera pe calea asta…

— Atunci, scumpo, nu mai aştepta! Întoarce-te!

— Nu, mamă, nu încă… Peste câteva săptămâni.

— Foarte bine.

În mod vizibil, doamna Brown îşi epuizase argumentele.

— Pot deci să-i spun tatălui tău că îţi vei relua foarte curând locul la birou?

— Nu, mamă, nu la birou. Este în afară de orice discuţie!

N-am încă planuri bine definite, dar este lucru hotărât, am abandonat secretariatul.

O privire peste umăr o anunţa că alte persoane aşteptau să telefoneze. Profită de ocazie ca să scurteze conversaţia.

— Acum, mamă, scuză-mă, dar trebuie să te las. Te voi suna din nou curând.

După ce fusese de câteva ori cât pe ce să se rătăcească în labirintul de străduţe pe care nu le cunoştea, Jeanne găsi în sfârşit restaurantul indicat de Charles. În pofida unei faţade oarecare, interiorul se dovedi elegant şi chiar luxos mobilat.

Bărbatul era la bar. Nu-i puse întrebări despre cum îşi folosise timpul, dar îi luă braţul cu nerăbdare. Jenată, îşi

dădu seama că era aproape ora şapte.

— N-avea grijă, îi spuse el tăios ca răspuns la privirea ei neliniştită. Avem destul timp pentru cină.

Acestea spunând, o conduse într-unul din saloane unde se aşezară. El comandă două pahare de whisky cu sifon.

— Bea, îi spuse el întinzându-i paharul puţin după aceea. Te va încălzi.

Nu-i scăpase paloarea tinerei. Jeanne se înfioră. Sperase că disperarea ei va trece neobservată. Cu toate că nu-i plăcea, se forţă să bea cu înghiţituri mici. Noaptea rece şi lunga zi petrecută afară, o îngheţară până în măduva oaselor. Şi conversaţia cu mama ei, departe de a-i aduce încurajarea scontată, o lăsase şi mai descumpănită.

Vocea lui Charles o făcu aproape să tresară.

— De ce eşti întotdeauna în defensivă? Nu sunt un barbar!

Numai că n-am încredere în femeile frumoase şi nu mă apropii niciodată de ele decât cu cea mai mare prudenţă.

Tonul neobişnuit o şocă pe Jeanne. Cuprinsă de mânie, puse brusc paharul pe masă.

— Gândindu-mă bine, domnule Grierson, nu mi-e sete deloc!

Replica avu drept rezultat apariţia unui licăr amuzat în ochii bărbatului.

— Ce fiinţă ciudată eşti, Jeanne! Impetuoasă şi totodată mereu în gardă, ca o căprioară. Să fiu sincer, prefer un pic de sofisticare, dar nu este niciodată prea târziu, nu-i aşa?

De ce se încăpăţâna oare să râdă de ea? Cu un gest furios.

Jeanne îşi aruncă spre spate frumosul ei păr. Căuta permanent s-o provoace. Era măcar capabil de tandreţe? Văzând figura întunecată şi arogantă din faţa ei, se îndoia.

Se ridică în grabă.

— Dacă n-aveţi nimic împotrivă, mă duc să mă reîmprospătez înainte de cină, dacă mai aveţi încă intenţia să mă invitaţi.

Şi ieşi cu capul sus din salon, fără să se întoarcă. Dar era conştientă, o dată mai mult, că se ridiculizase.

Toaletele erau la etaj. După ce-şi spălase mâinile şi faţa, îşi dezlegă cocul şi-şi perie cu grijă părul. O cuprinse imediat o intensă uşurare care o provocă să-l lase liber pe umeri. Un nor arămiu îi înconjură faţa.

N-avea decât o dorinţă: să fugă de bărbatul care o aştepta jos.

Dar o ultimă privire în oglindă îi restitui puţin din

încrederea în ea însăşi care-i lipsea atât de mult: bluza de mătase, de un bej foarte deschis, se armoniza de minune cu fusta din piele de căprioară.

Coborî scara cu capul sus.

Privind-o apropiindu-se, Charles o învălui într-o privire apreciativă.

— Îmi place mult părul tău, declară el nonşalant ridicându-se.

De ce nu-l porţi mai des astfel? Îţi stă bine.

În pofida tonului uşor ironic, Jeanne crezu că ghiceşte că nu era insensibil la farmecul ei de femeie. Pentru a-şi ascunde tulburarea, replică tăios:

— Este doar o comoditate pentru muncă.

Cu o privire maliţioasă, el îi ridică bărbia.

— Haide, frumoasă roşcată, nu-i nevoie să te prefaci ofensată!

Am face mai bine să cinăm înainte să-ţi pierzi pofta de mâncare.

În timpul cinei, nu-şi putu desprinde gândurile de bărbatul aşezat în faţa ei. În zadar se forţa să-şi îndrepte atenţia asupra sălii, privirea ei revenea mereu la Charles.

Primi cu uşurare sosirea apetitivelor. Masa se dovedi de altfel delicioasă: fripturi bine pregătite, servite cu garnitură de legume proaspete. Totul era însoţit de un vin

de calitate pe care Charles îl alesese ca un cunoscător. „Iată un bărbat care nu lasă nimic la voia întâmplării”, se gândi tânăra, mâncând cu poftă. Era oare influenţa vinului? Se simţea dintr-odată mai destinsă.

— Bravo! Aşa este mai bine, Jeanne, exclamă stăpânul de la High Linton, căruia această schimbare de dispoziţie nu-i scăpase. Ţi s-a întâmplat ceva după ce m-ai părăsit, nu-i aşa? Iartă-mă dacă te-am repezit puţin, adineaori, dar era spre binele tău. Tristeţea celorlalţi are întotdeauna darul să mă scoată din sărite…

Jeanne era departe de a se aştepta la o asemenea ofensivă de farmec.

— Credeam că vă face plăcere să râdeţi de mine, murmură ea plecând ochii.

El izbucni în râs.

— Ai nişte idei uneori! Dar să nu mai vorbim despre asta.

Iată… Voi lipsi din nou câteva zile. Este vorba de o rudă în vârstă la care mă duc din când în când în Dordogne şi pe care mă tem că am neglijat-o în ultimul timp.

Jeanne puse jos tacâmurile, surprinsă.

— Şi bunicii mei… începu ea, dar se întrerupse imediat, întorcându-şi ochii cu un aer încurcat.

Vorbise din nou fără să gândească.

— Spuneai…?

— Nimic. Nu acordaţi atenţie.

Dar însemna să nu ţină seama de redutabila intuiţie a lui Charles, care ghicise deja adevărul.

— Bunicii tăi sunt francezi?

Jeanne roşi, deja în defensivă.

— Şi ce-i cu asta? Nu este o crimă, după câte ştiu.

— Dumnezeule, nu! De ce îmi deformezi astfel gândul? Uite, eu însumi am sânge germanic în vine! Care datează de câteva generaţii, este adevărat… Dar dacă urmele acestei ascendenţe, în cazul meu, au dispărut de mult, nu este la fel pentru tine! Ar fi trebuit să bănuiesc că această culoare de păr nu este a unei englezoaice. Şi acest talent pentru echitaţie… nu l-am întâlnit nicăieri în altă parte decât în Franţa!

— Simplă coincidenţă, asta-i tot.

— Nu, n-o să mă faci să cred asta. Felul cum stai în şa nu înşală.

Am prieteni care călăresc din cea mai fragedă copilărie şi care nu-ţi ajung nici până la degetul mic!

— Oh! Ajunge, vă rog…

Această neaşteptată vehemenţă o descumpănea. Era obligată să admită teribila atracţie pe care bărbatul acesta o exercita asupra ei.

— Am fost în Dordogne, dar o singură dată, cu mult timp în urmă. Bunicii mei au murit înainte de naşterea mea.

— Bunicii tăi materni.

Ea clătină maşinal din cap, dar nu era o întrebare. Lui nu-i trebuise mult să înţeleagă că numele Brown n-avea nimic tipic francez.

— Şi nu te-ai întors niciodată acolo?

— Nu, niciodată.

Tânăra se încruntă, cu un aer gânditor.

— Mărturisesc că mi-am dorit-o întotdeauna. Numai că au fost întotdeauna alte locuri de vizitat…

— O mare călătoare, nu-i aşa?

Pusă pe un ton tăios, întrebarea o încurcă pe Jeanne.

— Nu, nicidecum. Îmi pare rău dacă v-am lăsat această impresie.

— N-are nicio importanţă. Şi acum, dacă am vorbi puţin despre dragostea ta de cai? Ştiu că dorinţa ta cea mai dragă este să-ţi întemeiezi propriul centru ecvestru, după cum mi-ai spus.

La amintirea întrevederii lor din grajd, în faimoasa seară a căderii lui Linton Lad, tânăra îşi muşcă buzele. Ce nevoie avusese să-i vorbească despre planul ei?

— Era o idee aiurea, replică sperând să-l înşele. Nu

m-am gândit la ea.

— Jeanne!

Evident, nu se lăsa înşelat.

— De ce nu recunoşti deschis că nu-ţi poţi împlini ambiţiile din lipsă de bani? Nu este o ruşine. Auzindu-te vorbind despre acest plan cu atâta entuziasm, mi-a dat de gândit. De ani de zile am şi eu ideea de a întemeia un centru de genul acesta. Numai că mie timpul îmi lipseşte, nu banii.

În ciuda dorinţei de a părea indiferentă, îl asculta cu pasiune.

— Majoritatea oamenilor au nevoie de lecţii susţinute de un personal calificat şi nu găsesc aşa ceva. Numeroasele cluburi de ponei existente cam peste tot nu le îndeplinesc cerinţele.

Mulţi copii, de exemplu, ar câştiga să ştie de la început dacă le place realmente să călărească sau o fac doar să imite un coleg.

Asta i-ar scuti pe părinţi să cheltuiască averi pentru un rezultat amărât!

— Şi aţi accepta să vă ocupaţi de aşa ceva?

Jeanne se forţă să vorbească pe un ton egal.

— Uiţi de Bill şi de Ben! De ce crezi că i-am luat la High Linton?

Nu este întotdeauna uşor pentru studenţi să găsească pe cineva care să accepte să-i ia în grijă! Pretind un singur lucru de la ei: corectitudine. În schimb, mă angajez să le dau tot ajutorul de care au nevoie. Cât despre centrul ecvestru, dispunem deja de un anumit număr de cai şi de boxe goale care pot primi alţii. Ne-ar fi de-ajuns aşadar foarte puţine investiţii pentru a deschide un club!

Jeanne îşi strânse pumnii cu toată puterea ca să nu dea frâu liber entuziasmului. Ardea de dorinţă să-i strige că era pregătită să-l ajute. Dar un cuvânt o opri: „corectitudine!” Ce va spune oare Charles dacă descoperea de unde venea, şi adevărul despre familia ei? Orice era preferabil decât să-i înfrunte mânia. Cel mai înţelept era aşadar să părăsească High Linton într-un viitor apropiat, cum avusese intenţia. Cine ştie, de altfel, dacă nu înţelesese greşit şi dacă nu se gândea la Lydia, în loc de ea însăşi, pentru a-l asista după căsătoria lor?

Gândul acesta o răni cumplit. Nu putea uita ce auzise când Marc şi cu el se certau sub fereastra ei. Să rămână aici, însemna un chin permanent pe care se simţea incapabilă să-l suporte. De aceea, vorbi cu cea mai deplină indiferenţă:

— Este o idee excelentă! Aveţi perfectă dreptate.

Înăbuşindu-şi un căscat, adăugă:

— Scuzaţi-mă, dar ziua asta a fost atât de epuizantă.

Timp de o secundă, timpul păru că se oprise. Când îndrăzni să înfrunte din nou privirea lui Charles, avea în faţa ei un străin.

— Biaţă micuţă Jeanne! Atât de plină de planuri şi atât de terorizată doar la simpla idee de a se angaja… Sau nu mă pricep, sau este un semn evident de lipsă de maturitate.

Se priviră intens câteva clipe. O furie surdă fierbea în el, Jeanne ştia… Inima începu să-i bată nebuneşte în timp ce încerca disperată un răspuns pentru apărarea ei. Dar el i-o luă înainte.

— Dacă înţeleg bine, propunerea mea nu te interesează?

Aşadar, nu se înşelase. La ea se gândise pentru a-l ajuta în ce avea de gând, şi-i dădea o a doua şansă de a reexamina chestiunea.

Din păcate, trebuia să refuze.

— Femeile îşi schimbă deseori părerea, este lucru cunoscut!

Ironiză ea pentru a-l induce în eroare.

— Privilegiu specific feminin, într-adevăr…

Sub surâsul lui Charles se ghicea un oarecare

scepticism.

Evident, nu era convins şi-i era greu să-şi explice această schimbare bruscă.

De teamă să nu se vadă demascată, Jeanne îşi împinse brusc scaunul.

— Poate ar fi timpul să ne întoarcem, nu credeţi, domnule Grierson?

— Aş sugera mai curând să trecem în salon pentru a lua cafeaua.

Cu un aer sarcastic, adăugă:

— Şi să nu crezi că pământul se prăbuşeşte sub picioarele mele pentru că îmi refuzi cooperarea! Îmi voi reveni, fii liniştită.

Îi luă autoritar braţul pentru a trece în încăperea vecină.

— În acest restaurant există obiceiul de a se servi cafeaua în salon. Locul acesta este considerat fără îndoială mai intim pentru clienţii care doresc să mai întârzie puţin.

Ignorând privirile lui Charles, Jeanne se aşeză într-un fotoliu şi începu să-şi savureze cafeaua. Lumina discretă îi punea şi mai mult în valoare fineţea trăsăturilor.

— Când voi fi în Franţa, spuse pe neaşteptate însoţitorul ei, înţeleg ca numai Marc să se ocupe de Hammond. Orice s-ar întâmpla, nu vreau să-l încaleci! Ai

înţeles?

— Fireşte.

Dacă ar şti că Marc şi cu ea încălcaseră ordinul!

— „Fireşte”, ironiză el, cu o licărire neliniştitoare în fundul ochilor. Cum să n-ai încredere într-o mutrişoară atât de inocentă?

Licărirea din ochii lui îi dezminţeau cuvintele. Degetele tinerei se înţepeniră pe ceaşcă. Îşi pierdea speranţa să pătrundă într-o zi platoşa dură a acestui bărbat. Ce aştepta oare de la ea?

Să-i mărturisească păcatele unul câte unul şi să se arunce la picioarele lui pentru a-i cere iertare?

Copleşită de sentimentul propriei vulnerabilităţi, îşi muşcă buzele până la sânge. Niciun bărbat n-o dominase astfel vreodată!

Dacă nu-şi recăpăta imediat stăpânirea de sine, se va acoperi de ridicol.

Sosirea inopinată a lui Marc şi a Lydiei o salvă de la dezastru.

— Vorbeşti de lup… murmură Charles, în timp ce ochii Jeannei se măriră de surpriză.

Administratorul îi zărise deja şi se îndrepta spre ei, cu Lydia în urma lui.

— Eram sigur că vă găsesc aici! exclamă el zâmbind.

Charles nu scapă niciodată ocazia să cineze în oraş după o vânzare. De aceea.

Lydia şi cu mine ne-am hotărât să venim să luăm un pahar.

Însoţitoarea lui, într-un superb mantou de blană, îi adresă lui Charles cel mai fermecător surâs al ei.

— Ardeam de curiozitate să aflu cum a decurs vânzarea.

Aţi obţinut un preţ bun?

Vorbind, îşi retrase discret mâna din cea a lui Marc. Nu-i acordă nicio privire Jeannei, care nu se miră peste măsură.

— Noi tocmai plecam, spuse stăpânul de la High Linton ridicându-se şi oferindu-i un scaun Lydiei. Vânzarea s-a desfăşurat bine, am obţinut un preţ bun pe Rustler.

Evident, n-avea intenţia să zăbovească şi nu făcea nimic s-o ascundă.

— Du-te şi i-aţi mantoul, Jeanne! Ne întâlnim la bar.

În maşina care-i ducea la High Linton, Charles păstră o tăcere totală. Tânăra de lângă el n-avea nicio îndoială că se gândea la Lydia. Simţi o durere intensă. De ce o interesau atât de mult sentimentele acestui bărbat? De ce această dorinţă de a cunoaşte totul despre el, despre experienţele şi cele mai mici gânduri ale lui?

Speriată de ceea ce ar putea descoperi continuându-şi investigaţiile, murmură pentru ea însăşi:

— Am o migrenă teribilă! Nu-mi mai simt capul…

Vorbise cu voce tare, fără să-şi dea seama.

— Ajungem curând.

Răspunsul laconic al lui Charles avu darul s-o exaspereze.

Cum făcea oare să rămână întotdeauna atât de stăpân pe el însuşi?

Ar fi dat oricât să-i cunoască secretul! Epuizată de lupta interioară căreia nu-i vedea soluţia, îşi îndreptă atenţia spre copacii desfrunziţi care se succedau în lumina palidă a farurilor. Efectul lor curativ nu întârzie să-şi facă efectul, şi adormi.

Când se trezi, maşina staţiona în faţa clădirii fermei şi Charles îi deschidea portiera. O ajută să coboare şi o sprijini ca să-şi găsească echilibrul.

— A fost o zi lungă, şi ai aţipit.

Pe jumătate adormită, îi aruncă o privire somnoroasă.

— Ochi de pisică! murmură el aplecându-se spre ea.

Abia îl auzea. De fapt, n-avea nicio dorinţă să reia contactul cu realitatea dură.

— Vreţi să spuneţi… din cauza culorii lor?

Îşi duse o mână vlăguită la frunte, vag conştientă că durerea de cap dispăruse.

Văzând-o astfel, învăluită în vis, figura lui Charles se schimbă brusc.

— Ştii ce i s-a întâmplat Frumoasei din Pădurea Adormită?

Întrebă el. Dacă îmi amintesc bine, a fost de-ajuns un sărut ca să iasă din somnolenţa ei.

Ridicând spre el faţa Jeannei, îşi apăsă uşor buzele peste ale ei.

Tânăra nu-i opuse nicio rezistenţă. Corpul ei, încă moleşit de somn, se cuibărea lângă al lui Charles ca şi cum voia să se topească în el pentru totdeauna. Gura ei răspundea cu ardoare focului mistuitor al sărutului bărbatului. Înnebunită de dorinţă, nu se mai gândea să fugă.

În clipa aceea, contrar oricărei aşteptări, îi dădu drumul cu o asemenea bruscheţe, încât se temu o clipă că-şi pierde echilibrul.

O voce sarcastică o trezi la realitate:

— S-ar părea că avem supărătoarea tendinţă de a ne abandona acestui gen de situaţii cu prea mare uşurinţă… Dar mă tem că sunt un detestabil Făt-Frumos! Şi este timpul ca fetele să meargă cuminte la culcare…

Tânăra izbucni într-un râs nervos. Farmecul, rupt atât de brutal, o lăsă într-o stare apropiată de isterie. Dar strângerea brutală a umerilor ei de către mâinile lui Charles fu de-ajuns s-o facă să-şi revină în fire. Doar n-o să se lase ridiculizată de acest bărbat!

Trebuie să-şi salveze cu orice preţ demnitatea.

— Credeţi? murmură ea cu un surâs glacial. Din păcate, mai curând eu n-am nimic din Frumoasa din Pădurea Adormită…

Întoarse capul fără o privire. Dar ajunsă înăuntru, nu se putu împiedica să izbucnească în plâns. Ca într-o seară anume, cu mult timp în urmă…

Când se trezi, a doua zi dimineaţă, un spectacol hibernal se întindea sub fereastra ei. În ciuda orei matinale, fu fericită să se ridice din pat. Noaptea care trecuse nu era dintre cele pe care să vrei să le prelungeşti… „Dacă cel puţin aş putea să-l alung pe Charles Grierson din gândurile mele!” se gândi ea într-o rugăminte fierbinte. N-avea nicio dorinţă să repete dezastruoasa experienţă din ajun. Dar cel mai bun mijloc nu era oare să părăsească pentru totdeauna High Linton? îşi promise s-o facă în zilele următoare.

Capitolul 8

În zilele următoare suflă un vânt rece şi umed, luând cu asalt acoperişurile şi alungând ultimele frunze din copaci. Ploaia nu întârzie să cadă, urmată de o ceaţă deasă venită dinspre sud-est.

O vizibilitate aproape nulă interzicea orice circulaţie şi-i îngheţa până în măduva oaselor pe cei care îndrăzneau să rişte.

Chiar în ziua plecării lui Charles spre Franţa, Marie se îmbolnăvi: o gripă urâtă bântuia deja satul. Jeanne, care prevăzuse să profite de absenţa lui Charles, îşi văzu planul zădărnicit.

Menajera fusese întotdeauna atât de bună cu ea! Nu putea s-o abandoneze acum…

— Ai face mai bine să stai la pat, îi spuse ea pe un ton care nu admitea replică. Mă duc să-l sun pe doctorul Smailes.

— Marie a muncit prea mult. Dar dacă i-o spui, te trimite la toţi dracii! Charles lipseşte?

— Da, a plecat în Franţa.

Tânăra roşi, ca şi cum comisese o indiscreţie.

— Oh, nu va lipsi fără îndoială mult timp, replică medicul privind-o dintr-odată mai atent. O săptămână sau

două şi se va întoarce.

„Poate să nu se întoarcă niciodată, nu-mi pasă!” se gândi ea conducându-l la uşă. Nici nu-l prea văzuse în ultimul timp: Charles fusese absorbit de o mulţime de amănunte de pus la punct înainte de plecare, şi în plus, bănuia că vrusese s-o evite.

Dacă-şi închipuia că ea dorea să-l vadă, se înşelase teribil!

Dar dimineaţă, când îl văzuse plecând fără un cuvânt, rămăsese neclintită cu preţul unui imens efort.

— Mă tem că sunt obligată să apelez la tine în această după-amiază, îl anunţă ea pe Marc când acesta veni la masa de prânz. Cu Marie suferindă şi cu Hilda care nu ne poate acorda decât o oră sau două, voi avea prea multe de făcut aici ca să mă ocup prea mult de cai.

— Poţi conta pe mine, răspunse el foarte liniştit.

Tânăra îl privi uimită. Răspunsul acesta nu-i semăna deloc…

Acest aer sigur de el contrasta cu morocăneala lui obişnuită.

— Foarte bine, încuviinţă ea fără să încerce să înţeleagă. Ştii că Charles mi-a interzis categoric să încalec pe Hammond. Nu înţeleg de ce, de altfel, deoarece nu m-am înţeles niciodată atât de bine cu un cal! În fine… are

fără îndoială motivele lui.

— El este stăpânul. Ne plăteşte ca să ne supunem!

Auzind râsul lui Marc, Jeanne regretă că alunecase pe panta confidenţelor. Tânărul avea deja prea mult tendinţa de a denigra tot ce făcea Charles.

Ca şi cum îi ghicise gândurile, el adăugă:

— Nu-i nevoie să iei aerul ăsta înţepat! O critică n-a făcut niciodată rău nimănui… Şi Charles ştie foarte bine că detest calul ăsta afurisit!

Era din nou agresiv… Turnându-i cafea, Jeanne îl privi pe furiş.

Era o fobie şi nefericitul nu putea face nimic.

— Şi eu sunt foarte ocupat, bombăni el luând ceaşca de cafea.

În timp ce înălţimea Să se plimbă, pe mine cad toate.

Tânăra oftă. Marc nu se va schimba niciodată… Imediat ce-şi termină cafeaua, dispăru cu tava în bucătărie. Nu era timp de comentarii despre capriciile naturii umane.

Făcând ordine în bucătărie şi pregătind medicamentele pentru Marie, nu-şi dădu seama cum trecea timpul până la sosirea Hildei.

Exact în clipa aceea, sună telefonul şi se repezi să răspundă.

Era secretara unui anume domn Ridley, care voia să vorbească urgent cu Marc.

— Domnul Fenwich a ieşit, răspunse Jeanne.

— Atunci, vreţi să-i spuneţi să ne sune imediat ce se întoarce?

Tânăra promise s-o facă, după ce notase cu grijă numele şi numărul de telefon. De altfel, numele nu-i era străin, dar n-ar fi ştiut să spună unde-l auzise.

Hotărî să plece în căutarea lui Marc. Secretara părea grăbită să-l găsească!

Hilda n-avea nicio idee despre locul unde se găsea.

— Dacă aş fi în locul tău, sugeră ea, l-aş căuta la conac. Miss Lydia trebuie să fie încă acolo…

Jeanne se încruntă, dar nu făcu niciun comentariu.

— Îţi voi urma sfatul. Dar nu mă aştepta înainte de o oră sau două; voi profita de ocazie ca s-o văd pe Guenever, care trebuie să se plictisească în boxa ei.

— Dar pe drum, se răzgândi. De ce să n-o înşeueze pe Guenever imediat şi să se ducă la conac pe poteca pe care i-o arătase Charles săptămâna trecută? O folosea el însuşi adesea când se întorcea la masă.

Pentru a nu risca să strice frumoasele pajişti dintre grădini, legă iapa lângă un copac şi făcu restul drumului pe jos. Ajunsă în apropierea biroului, se opri, înlemnită.

Marc şi Lydia erau îmbrăţişaţi în faţa ferestrei.

Descoperirea mai mult o şocă decât o surprinse: nu insinua Lydia că Charles era îndrăgostit de ea? Jeanne se aştepta să-i vadă anunţându-şi logodna de la o zi la alta… Şi iată că… Faţă de Marc, încerca o mai mare indulgenţă: nu-i destăinuise de mult pasiunea lui pentru frumoasa secretară, şi suferinţa lui că nu i se răspundea la fel? „Ei bine, acum trebuie să se fi lămurit!” se gândi ea.

Ardoarea cu care Lydia răspundea sărutului lui nu lăsa nicio îndoială asupra naturii sentimentelor ei.

Amintindu-şi motivul care o aducea aici, Jeanne înaintă şi bătu la uşa biroului. Absorbiţi cum erau, n-o văzuseră cu siguranţă venind! În câteva cuvinte, cu o figură impasibilă, îi comunică mesajul lui Marc. Ca şi cum nu se întâmplase nimic, Lydia îşi reluase locul la birou. Doar o uşoară roşeaţă îi trăda tulburarea.

Cum Jeanne, îndeplinindu-şi misiunea, se pregătea să-şi ia rămas-bun, administratorul se repezi să-i deschidă uşa.

— Îţi mulţumesc foarte mult că te-ai deranjat. Îl voi suna imediat pe domnul Ridley!

Judecând după figura lui radioasă, trebuia să ştie despre ce era vorba.

Întoarsă de la grajduri, Jeanne hotărî să se

destăinuie Mariei.

Fără să meargă, bineînţeles, până la a-i spune că o surprinsese pe Lydia în braţele lui Marc… dar voia să fie sigură că nu se punea nimic la cale în spatele lui Charles. Nu că avea multă simpatie pentru el. Dar era ceva bizar în toată situaţia asta care o punea în încurcătură. Pentru liniştea ei, trebuia să ştie adevărul. Şi poate Marie ar putea s-o ajute.

Dar aceasta se refăcu încet şi trebui să aştepte câteva zile până să poată sta de vorbă. A fost o grea încercare pentru Jeanne, constrânsă să cumuleze sarcinile de infirmieră cu cele de bucătăreasă şi de menajeră.

În sfârşit, într-o după-amiază când ducea ceaiul menajerei, avu surpriza s-o găsească sprijinită confortabil de perne şi evident dornică de flecăreală.

— Aşază-te puţin mai aproape de mine, Jeanne! Mi-e ruşine să fiu răsfăţată astfel.

Tânăra luă loc pe scaunul indicat. Acum sau niciodată, avea ocazia să-i pună întrebări Mariei, dar îi repugna să profite.

Pentru a-şi ascunde tulburarea, contemplă şemineul.

— Nu se mai văd multe în zilele noastre, comentă bolnava, care-i urmărea privirea. În general, oamenii preferă să le înlăture. Dar când Charles şi-a exprimat

această intenţie, m-am opus categoric!

Ştiu bine că nu este întotdeauna comod să urci lemne la etaj, dar…

— Bill şi Ben sunt aici pentru asta, Marie, nu te nelinişti! spuse tânăra zâmbind. Îmi va lipsi să nu mai vin aici când îţi vei reveni.

Te simţi atât de bine, seara, cu perdelele trase.

— Haide, Jeanne, nu este o distracţie pentru o tânără de vârsta ta! exclamă menajera cu o privire afectuoasă.

Dezarmată de această solicitudine, Jeanne fu cuprinsă de dorinţa irezistibilă de a şti mai multe despre această casă şi locuitorii ei. Atâtea întrebări se îmbulzeau pe buzele ei, încât nu ştia cu care să înceapă.

Riscă una la întâmplare:

— Spune-mi, Marie, de ce nu locuieşti la conac, cu Charles? Ar fi mai logic, mi se pare.

Întrebarea păru s-o amuze pe menajeră, care-şi savura ceaiul cu înghiţituri mici.

— Să ştii, draga mea copilă, că am părăsit conacul după ce m-am căsătorit. Şi când regretatul meu soţ a murit, victimă a unei crize de inimă, am preferat să rămân aici, cu amintirile mele şi cu tot ce iubeam.

— Înţeleg, deoarece conacul este mai curând… lăsat în părăsire!

— Este adevărat că domnul Charles nu se ocupă deloc de el, oftă Marie. Nu este o problemă de bani, nu… Lipseşte acolo mâna unei femei, asta-i tot!

— Ar putea intenţiona să se căsătorească…

Abia formulată, Jeanne îşi regretă remarca.

— Ar putea, în fond… dar nu cred că trăieşte ca un pustnic, dacă asta vrei să ştii!

Perspicacitatea menajerei o puse în încurcătură. Dar n-avea nevoie de ea ca să ştie că Charles era un bărbat cu experienţă…

— Mă gândeam numai că, poate, Lydia…

Spre marea ei surpriză, Marie scutură energic din cap.

— Lydia? Nu înţeleg ce te-a îndreptăţit să crezi asta, Jeanne!

Lydia se va căsători cu Marc, este bine ştiut.

— Cu Marc?

Tânăra nu-şi credea urechilor! În ciuda afirmaţiilor menajerei, n-o părăsea îndoiala.

— Dar Charles? Ce va spune? Nu este şi el îndrăgostit de Lydia?

— Ea continuă să fie! gemu Marie ridicând ochii spre cer.

Domnul Charles nu este câtuşi de puţin îndrăgostit

de Lydia, pot să te asigur! De altfel, are chiar binecuvântarea vărului lui!

— Vărul lui?

Ochii Jeannei se măriră de uimire. Crezu că leşină, atât de tare îi bătea inima.

— Ei bine, da, Marc este vărul lui! Nu ştiai? Credeam că domnul Charles ţi-a spus.

— Nu, nu ştiam, murmură tânăra cu o voce fără timbru.

Dar atunci, totul se explică! Eu mă întrebam cum poate Charles să suporte un asemenea administrator…

— Lasă-mă să-ţi spun toată povestea. Nu va dura mult.

— Mama lui Marc, sora bătrânului domn Grierson, a rămas văduvă foarte devreme şi din acest motiv într-o situaţie materială foarte grea. Fratele ei şi-a făcut o chestiune de onoare s-o ajute.

Când au decedat amândoi, la câteva luni unul de altul, Marc era încă la colegiu.

Charles a moştenit aproape simultan ferma… şi pe vărul lui, dacă mă înţelegi.

— Lydia, Marc… Moartea tatălui său i-a lăsat grele răspunderi! remarcă încet Jeanne.

— Nu ştii cât de bine spui… Marc a sosit aici direct

ca administrator. După moartea tatălui Lydiei, n-au mai avut administrator, şi domnul Charles credea că este o idee bună.

Dar încă de la început, a dovedit că are o fire instabilă şi deosebit de irascibilă, refuzând să se instaleze la conac, şi nici după aceea…

Dacă n-ar fi ţinut decât de el, nimeni n-ar fi ştiut că este vărul lui Charles. Dintr-un orgoliu prost înţeles, dacă vrei. Atunci când Lydia şi ei s-au îndrăgostit unul de celălalt, ne-am gândit: „Îşi va găsi echilibrul în căsătorie”. Ei bine, nici vorbă! A refuzat să ia legătura lor în serios, sub pretextul că n-are nimic să-i ofere. Refuză să admită că are un viitor bun aici, fără ca pentru asta să caute altceva în altă parte, bineînţeles! Ah, poţi să mă crezi, n-a fost întotdeauna uşor.

— Dar de ce Charles s-a încăpăţânat astfel cu el? Ar fi putut să-l lase să se descurce singur.

— Se vede că nu-i cunoşti pe cei din familia Grierson! exclamă cu mândrie Marie. Nu numai fericirea lui Marc era în joc, ci şi cea a Lydiei! De aceea, domnul Charles era hotărât să încerce totul pentru a facilita această căsătorie. La întoarcerea de la Londra, a aflat că cei doi tineri se duseseră să viziteze o fermă în împrejurimi.

Asta i-a dat o idee.

— O idee?

Jeanne o asculta pe menajeră cu sufletul la gură.

— Da. Cum această fermă depăşea posibilităţile lor, a hotărât să le lase „Low Linton”, o proprietate din valea aflată nu departe de aici, care face parte din domeniu. Datorită unei chirii mici, va fi a lor, inclusiv mobilierul pe care Charles li-l va oferi drept dar de nuntă. Ceea ce nu-mi prea explic, adăugă menajera cu un aer gânditor, este rapiditatea cu care a luat această decizie. Nimic nu grăbea atât de mult lucrurile.

Ca şi cum avea o legătură deosebită cu situaţia în chestiune.

Jeanne îşi aminti de telefonul din urmă cu câteva zile.

— Un anume domn Ridley l-a căutat de urgenţă pe Marc, îi explică ea Mariei.

— Trebuie să fi fost notarul, spuse aceasta. Domnul Charles ne-a anunţat înainte de plecare că va fi întocmit un act de vânzare şi că Marc va fi contactat imediat pentru semnătură. Îmi închipui bucuria lui când i-ai spus de telefonul domnului Ridley!

Tânăra nu răspunse imediat. O copleşea o imensă tristeţe. De ce unele fiinţe au şansa să-şi vadă dorinţele

realizându-se şi altele nu?

Punându-şi această întrebare, se gândea la ea, bineînţeles, dar şi la Charles… Degeaba afirmase Marie că nu era îndrăgostit de Lydia, ea nu era la fel de convinsă. Nu putea uita discuţia surprinsă sub fereastra ei.

— Mi s-a părut nebun de bucurie, într-adevăr, spuse ea în cele din urmă, pentru a satisface curiozitatea menajerei. Mi-am imaginat întotdeauna că între Charles şi Lydia…

Văzând-o pe Jeanne ridicându-se brusc şi luând tava, Marie zâmbi ciudat şi o întrerupse:

— Dacă Lydia a visat într-o zi să devină stăpână la „High Linton”, cred că Charles ar fi descurajat-o rapid…

Oricât de enigmatică era, fraza aceasta nu fu de-ajuns s-o liniştească pe Jeanne. Rămânea convinsă că o legătură afectuoasă îi unea pe stăpânul fermei şi frumoasa lui secretară. Şi această certitudine nu făcu decât să crească în zilele următoare, confirmându-i planurile de plecare. Va părăsi cu prima ocazie acest loc care devenise pentru ea un infern.

Aceasta nu întârzie să se prezinte. Marie era din nou pe picioare.

O săptămână de odihnă îi fusese de-ajuns să-şi regăsească dinamismul şi buna dispoziţie. Doctorului

Smailes nu-i venea să creadă!

În după-amiaza aceea, menajera hotărâse să se ducă la o reuniune organizată în sat în beneficiul operelor de binefacere.

Marc plecase s-o însoţească pe Lydia în oraş, studenţii lipseau.

Jeanne având casa doar a ei… De ce să nu profite să-şi facă valiza şi s-o ascundă sub pat, până la ora plecării? Întoarcerea lui Charles era prevăzută pentru sfârşitul săptămânii următoare. Va fugi aşadar în acest weekend. Marc putea foarte bine să-i ţină locul la grajd câteva zile.

Marc… Îi promisese să petreacă acolo cel puţin o oră, în această după-amiază, şi încă nu era aici! Dacă nu sosea, va fi curând prea târziu pentru a scoate caii! Noaptea nu era departe.

La grajd, Hammond o primi cu tropăituri de nerăbdare. Ea îi murmură câteva cuvinte liniştitoare înainte s-o înşeueze pe Guenever. Odată treaba terminată, se sprijini de coastele iepei, care întoarse imediat capul spre ea, cu un nechezat uşor: caii, ca şi câinii, sunt dotaţi cu o ciudată putere de înţelegere a suferinţei oamenilor. Şi Gnenever nu făcea excepţie de la regulă. Ochii tinerei se înceţoşară de lacrimi. Şi când se gândea că ar fi putut să-l ajute pe Charles să-şi realizeze centrul ecvestru… Ce

ironie a sorţii!

Aruncă o privire disperată în jurul ei, ca şi cum vedea grajdul pentru ultima oară.

În acel moment, sosi Marc în sfârşit, cu un aer înfrigurat.

— Se simte zăpada! anunţă el frecându-şi mâinile. Un frumos Crăciun alb în perspectivă!

Jeanne tresări. Crăciunul… Numele acesta singur evoca toată dragostea din lume! El excludea faptul că se găsea la mare distanţă de fiinţa dragă… Preferă să alunge acest gând.

— Să ne grăbim, Marc! Am o teribilă durere de cap şi se face deja târziu.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi, dar am avut o mulţime de lucruri de făcut.

— Nu mă îndoiesc! replică Jeanne atât de tăios încât Marc păru descumpănit.

Să presupunem că nimeni nu cunoştea încă vestea oficială a viitoarei lui căsătorii cu Lydia… Dar deja, judecând după zelul în muncă de care dădea dovadă, neobişnuit la el, transformarea tânărului era frapantă.

Cuprinsă de remuşcări, simţi nevoia să se scuze.

— Nu acorda atenţie, Marc, te rog! Proasta mea dispoziţie n-are nimic de-a face cu tine. Ţine!

Îi întinse căpăstrul Gueneverei.

— Ia-o înainte, te ajung din urmă.

O dată mai mult, trecea peste interdicţia lui Charles şi-l călărea pe Hammond, de care Marc era atât de speriat. N-avea inima să-i refuze acest serviciu.

Odată în şa, o exaltare ameţitoare puse stăpânire pe ea.

Acest armăsar minunat avea darul s-o facă să uite de toate problemele. Dar Marc avea dreptate: frigul era pătrunzător.

— Treci în galop, îi strigă ea îndată ce-l zări. Am nevoie să mă încălzesc!

Marc nu se lăsă rugat.

— Să urcăm până în vârful colinei, propuse el. De acolo, priveliştea este superbă!

Jeanne îşi stăpâni cu greu zâmbetul. Nu numai că priveliştea era superbă, dar era locul ideal pentru a descoperi faimoasa fermă al cărui proprietar va deveni.

— Cine ajunge sus primul! îi aruncă ea vesel.

O simplă apăsare a genunchilor şi Hammond se avântă la asaltul colinei, lăsându-i pe Marc şi iapa lui departe în urmă.

În felul acesta Charles Grierson, întors din Franţa, o zări pe călăreaţă în acest sfârşit de după-amiază: silueta

suplă dusă de vântul iernii, cu o expresie de intensă plăcere pe faţă.

Armăsarul negru!… De surpriză, apăsă brutal pedala frânei.

Inconştientă de prezenţa lui, Jeanne îşi continua goana nebună, fericită să poată face corp comun cu animalul. Zburase tristeţea ei!

Dacă galopa puţin prea repede, era din vina acestui peisaj superb care o înconjura. Şi cu Hammond, n-avea de ce se teme: avea picioarele la fel de sigure ca ale unei capre de munte!

Văzând că se apropia de şosea, încercă să-l încetinească, strângând uşor frâul. Dar Hammond savura şi el această mică escapadă şi-şi continuă goana, în timp ce tânăra simţi că îngheaţă: tocmai zărise maşina lui Charles trasă pe margine. Postat la câţiva paşi de acolo, el o privea venind.

— Sst… Calm! şopti ea la urechea armăsarului.

Dar acesta îşi recunoscu la rândul lui stăpânul şi se avântă spre el.

Ca şi cum prevăzuse această reacţie, Charles se interpuse şi prinse ferm frâul lui Hammond, silindu-l să se oprească. Apoi se întoarse spre tânără, cu o privire întunecată de mânie.

— Credeam totuşi că ţi-am interzis să călăreşti acest cal!

Tonul tăios nu lăsa nicio îndoială despre furia care-l însufleţea.

Împietrită să-l vadă venit mai curând decât era prevăzut, Jeanne rămânea fără glas. Tremurul convulsiv care o străbătea nu se datora doar frigului… Aruncă prima explicaţie care-i veni în minte:

— Ştiţi foarte bine că Marc se teme de el!

Această remarcă, departe de a-l linişti pe Charles, îi stârni furia.

Se aştepta la o scuză, nu la reproşuri!

— Tu şi dragul meu văr îmi veţi plăti asta vă garantez!!

— Nu vă aşteptam atât de curând, bâigui ea cu o voce fără inflexiuni.

— Îmi dau seama, într-adevăr! i-o întoarse el cu un aer de profund dispreţ. Eşti prinsă în flagrant delict, mi se pare.

— Marc n-are niciun amestec, vă asigur!

Ideile cele mai nebuneşti se ciocneau în capul ei. Şi dacă, drept represalii, Charles hotăra să-l lipsească pe vărul lui de fermă?

Căsătoria acestuia cu Lydia ar fi compromisă

iremediabil!

Trebuia să evite cu orice preţ o asemenea catastrofă.

— Eu l-am rugat să mă lase să-l călăresc pe Hammond, afirmă ea cu hotărâre.

— Mai bine taci!

Răceala luase loc mâniei în privirea stăpânului de la High Linton.

Paralizată de spaimă, tânăra nu îndrăznea să descalece. Îi va aplica oare o corecţie în genul lui?

— Coboară de pe cal! porunci el tăios, ca şi cum îi citise gândurile.

Jeanne nu se mişcă. În spatele ei se auzeau copitele Gueneverei.

Marc va sosi dintr-o clipă în alta. Ce se va întâmpla dacă va izbucni o ceartă între cei doi bărbaţi? Ca s-o evite, hotărî să facă o diversiune.

Fără să ia în seamă exclamaţia furioasă a lui Charles, îi smulse frâul din mână şi dădu pinteni calului. N-avea decât să se ducă naibii cu aerele lui ameninţătoare! Deocamdată cel puţin, era teafără şi nevătămată. El nu putea s-o ajungă din urmă.

Asemenea unei prizoniere evadate, nu aruncă o privire în urmă, rugându-se doar ca Marc să aibă bună idee să nu spună nimic.

Întoarsă la grajd, avu timp să ia şaua de pe Hammond şi să-l ducă în boxa lui înainte de a-l vedea apărând pe administrator.

Părea mai puţin abătut decât se temuse ea.

— Charles vrea să te vadă cât mai curând posibil, o anunţă el descălecând.

Aflând că stăpânul fermei nu considerase necesar să se lanseze în urmărirea ei, scoase un oftat de uşurare. Va avea cel puţin timp să-şi recapete stăpânirea de sine înainte de a se prezenta în faţa lui.

— Foarte bine, răspunse ea fără alt comentariu.

— Voiam să-ţi spun, Jeanne…

Marc o privea cu un aer destul de încurcat.

— A fost foarte generos din partea ta să mă scuzi în ochii lui Charles, dar mă tem că m-am purtat ca un laş mizerabil… N-ar fi trebuit să-l las să creadă povestea asta, ci dimpotrivă, să-i mărturisesc teama teribilă care mă cuprinde de fiecare dată când trebuie să-l încalec pe Hammond. Hotărât lucru, nu voi fi niciodată bărbat.

A fost chiar cât pe ce să fac cale-ntoarsă când l-am văzut pe şosea.

Tânăra îi zâmbi, schiţând un gest de neputinţă. Marc păcătuind prin exces de umilinţă… iată că avea cu ce s-o surprindă!

— Asta n-a schimbat mare lucru, remarcă ea în cele din urmă. Te-ar fi ascultat măcar? Mă îndoiesc… Era atât de înfuriat pe mine! Ghicesc deja ce va urma…

Asta n-o împiedică să termine tot ce avea de făcut înainte de a se duce la conac. Marc se învârtea în jurul ei fără să-şi găsească liniştea. În cele din urmă, nemaiputându-se stăpâni, exclamă:

— Nu-i nevoie să-ţi faci griji, nu voi uita! Numai că vreau să termin aici înainte de întoarcerea Mariei.

Casa era impecabilă când o părăsi, peste o oră, pentru a se îndrepta spre conac. O ploaie fină urmaşe vântului glacial din timpul zilei. Dar tinerei nu-i păsa, cufundată în gândurile ei sumbre. Medita asupra neplăcerilor provocate de o fire impulsivă, când îşi dădu seama că ajunsese. Apăsă cu o mână tremurătoare butonul soneriei aflate în dreapta uşii de stejar şi aşteptă.

„Trebuie să arăt ca naiba!” se gândi ea atingându-şi părul ud.

După un timp care i se păru interminabil, auzi paşi în hol.

Uşa se deschise brusc şi Charles apăru în faţa ei.

Fără un cuvânt, o conduse în bibliotecă.

Urmă o tăcere apăsătoare. Jeanne abia dacă îndrăznea să rişte o privire spre interlocutorul ei. Când se

hotărî în cele din urmă, observă că el îşi schimbase costumul de oraş cu un pantalon de velur şi o cămaşă de mătase.

— De ce nu i-ai cerut lui Marc să te conducă?

Întrebarea, pusă pe un ton ursuz, o făcu să tresară. Uitase de părul ei şi de hainele din care picura apa.

— A trebuit să se ducă în sat. Nu voiam să-l deranjez…

Înainte să-i poată prevedea gestul, Charles îi scotea fără blândeţe vesta. După care dispăru în încăperea vecină de unde veni cu un prosop.

— Ai face bine să te ştergi imediat, ordonă el pe un ton fără replică. Şi nu uita de păr, altfel nu mai răspund de covorul meu.

Covorul lui! Jeanne luă prosopul, stăpânindu-şi cu mare greutate mânia. Era udă din cap până-n picioare, bluza i se lipea de piele şi el nu se gândea decât la covorul lui! Puţin lipsea să nu-i arunce în cap blestematul lui prosop… Dar consideră mai înţelept să-şi frece viguros părul, prefăcându-se că ignoră privirea caustică a lui Charles.

Se opri brusc, cu braţele în aer: el îşi pregătea fără îndoială discursul de concediere? Fierbând de indignare, exclamă:

— Nu trebuia să vă deranjaţi pentru mine! Nu vreau să abuzez de timpul dumneavoastră. Puteam foarte bine să mă şterg în bucătăria fermei. Şi nu riscam să vă stric mai mult covorul.

— Nu sunt grăbit, miss Brown, linişteşte-te.

Ea încercă să insiste.

— N-aş vrea să vă deranjez mai mult.

— Miss Brown are aşadar o conştiinţă? Mărturisesc că începusem să mă îndoiesc…

Se întoarse la ea şi i se vedeau umerii largi sub cămaşa de mătase.

— Sunt ore de când te aştept! reluă el iritat. Eram chiar gata să telefonez la fermă pentru a afla unde erai.

— Se pare că uitaţi, domnule Grierson, că nu sunt liberă să dispun cum vreau de timpul meu, replică ea cu răceală.

— Totuşi, terminai treaba la ora şase.

— Aş termina la ora şase dacă n-aş ajută o pe Marie peste celelalte sarcini ale mele.

Acestea fiind zise, îi luă prosopul din mâini şi o împinse fără menajamente într-un fotoliu de lângă foc.

— Stai jos şi usucă-te!

Jeanne tresări. Simplul contact al degetelor lui Charles pe braţul ei stârnea din nou în ea o emoţie de care

s-ar fi lipsit cu uşurinţă!

Îşi trecu maşinal mâna prin păr.

— Un păr de vis!... remarcă el cu un aer maliţios urmărind mişcarea degetelor ei lungi şi albe. Nu-i nevoie să-mi atragi atenţia la tot pasul asupra lui! Nu sunt orb.

Tânăra se încordă, simţindu-se insultată.

— Nu voi mai rămâne o secundă în casa asta! spuse ea sărind în picioare.

El o sili să se aşeze la loc.

— Răzvrătire? Aş vrea să văd asta! Vei rămâne aici atâta timp cât voi considera necesar.

Sub tonul apăsător se simţea o ameninţare. Jeanne nu se lăsă înşelată şi aşteptă, fierbând de mânie.

Capitolul 9

Jeanne era pierdută în contemplarea focului când Charles rupse primul tăcerea.

— Linişteşte-te… De ce încerci mereu să fugi? Fiecare trebuie să ştie să înfrunte din când în când consecinţele acţiunilor sale.

Şi acum te cunosc destul ca să fiu sigur că lipsa de curaj nu figurează printre defectele tale.

Zâmbind, turnă brandy în două pahare şi-i întinse unul:

— Bea! N-aş vrea să am pe conştiinţă un caz de pneumonie…

Ea acceptă paharul fără tragere de inimă. Deşi lichidul îi ardea gâtul, simţi curând o stare plăcută. Dar nu era un moment de destindere: o grea sentinţă plana asupra capului ei. Îşi plecă ochii spre pahar. Figura enigmatică a bărbatului din faţa ei reaprindea în inima ei o cumplită suferinţă.

Tăcerea se prelungea. Pentru a-şi ascunde tulburarea, tânăra îşi lăsă privirea să rătăcească prin încăpere. Era prima oară când intra aici. Şi, ca în toată casă, se vedea lipsa unei mâini de femeie.

Inima i se strânse brusc la gândul copilăriei solitare

a lui Charles.

Dar fusese vreodată copil? Era greu de imaginat, văzând astăzi bărbatul hotărât şi sigur de el care devenise…

O va mai lăsa mult să lâncezească? Ce aştepta să-i enumere numeroasele reproşuri pe care le avea împotriva ei?

Deoarece armăsarul negru nu era decât unul printre altele…

Nemaiputând rezista, exclamă încercând să-şi stăpânească tremurul vocii:

— Cred că voiaţi să mă vedeţi în legătură cu Hammond?

— La ce te aşteptai? La felicitări?

Timbrul metalic al vocii o îndemnă pe Jeanne la prudenţă.

— Regret că v-am părăsit atât de brusc. Dar cine ştie? Poate m-aţi speriat?

El se încruntă cu un aer puţin binevoitor.

— O aparenţă de scuză, iată ce-mi propui. Mă crezi aşadar incapabil să-mi păstrez sângele-rece? Cât de rău mă cunoşti!

După părerea ta, de ce nu te-am urmat la grajduri?

— Nu ştiu. Regret… nu putu ea decât să repete.

Îi prezentase scuze. Ce voia mai mult? îşi plecă disperată capul, mişcare în care părul îi căzu peste faţă ca o perdea. Dar în secunda următoare îl aruncă brusc pe spate, gata să se ridice.

— Cred că aş face mai bine să plec!

Văzând faţa palidă ridicată spre el, Charles izbucni într-un râs ironic.

— Răbdarea mea are limite, să ştii! Eşti lipsită oare de orice intuiţie?

Această atitudine neaşteptată nu făcu decât să sporească disperarea tinerei. Unde voia să ajungă?

— Nu înţeleg… murmură ea. Aţi fi făcut mai bine să mă urmaţi la grajduri. Aş fi ştiut imediat la ce să mă aştept!

— Să nu crezi asta, draga mea Jeanne… Acţionând astfel, faptele mele mi-ar fi putut depăşi gândul. Şi ar fi fost păcat pentru tine.

Eşti atât de tânără, atât de vulnerabilă…

Îşi însoţi cuvintele cu o privire elocventă asupra bluzei devenită revelatoare din cauza ploii. Jeanne nu mai putu suporta.

— Nu înţeleg legătura cu tinereţea mea! se revoltă e.

Venisem aici să vorbesc despre un cal, sau mai curând…

Vocea i se frânse. Era incapabilă să meargă mai departe.

— Mai curând?

O fixă cu o privire întunecată.

— Eşti foarte enigmatică! Asta nu explică atracţia pe care o avem unul pentru celălalt. Dar ceea ce nu pot explica nu trebuie să fie ignorat, nu-i aşa?

Jeanne crezu că înnebuneşte. Tâmplele îi vâjâiau, capul o durea.

Făcu un efort să se concentreze, dar fu cuprinsă de ameţeală.

— Te rog, Charles… gemu ea într-o şoaptă.

— Te rog, Charles, repetă el cu un aer ironic.

Se apropie uşor de ea. Cum el ridica mâna, ea schiţă involuntar o mişcare de recul. Dar în loc s-o lovească, după cum se aştepta, o prinse de umeri şi o trase cu putere spre el.

— Asta, cel puţin, nu rişti să nu înţelegi! murmură el cu o voce surdă, prinzând-o în braţe.

— Nu!

Ţipătul sălbatic al Jeannei nu fu de-ajuns să-l facă să-i dea drumul. Ochii lui erau ca două pumnale care o străpungeau.

Buzele lui se apropiau implacabil de ale ei. Nu putea

face nimic ca să-l împiedice.

Abia îi atinse Charles gura şi ea uită totul. Un foc mistuitor puse stăpânire pe ea. Că situaţia se putea dovedi periculoasă pentru ea nici nu-i trecu prin minte. Într-un gest de totală încredere, îşi trecu braţele în jurul gâtului bărbatului şi se abandonă sărutărilor lui.

Prin cămaşa fină, simţea inima lui Charles bătând la unison cu a ei. Cât îl iubea! Tot ceea ce, până acum, nu fusese decât dorinţă carnală, se găsea idealizat brusc de descoperirea dragostei ei pentru el. Dar era oare reciproc? Violenţa sărutului lui, forţa cu care o strângea în braţe, totul indica s-o creadă. Totuşi…

Ca şi cum îi simţise iritarea, o eliberă brusc şi o obligă să-şi ridice capul. Surprinsă, văzu o licărire sarcastică în ochii lui.

Visul se schimbă brusc în coşmar când îl auzi spunând cu obişnuita lui stăpânire de sine:

— Înainte să ne lăsăm antrenaţi prea departe, Jeanne, ai ceva împotrivă să-mi spui exact cine eşti?

Clipa asta rămase gravată pentru totdeauna în memoria ei.

Rămânea acolo, mută de uimire, privindu-l cu ochii ei mari verzi.

Tranziţia fusese atât de brutală! Impulsionată de o

disperare amară, găsi în sfârşit puterea să vorbească:

— Toate astea pentru a-ţi satisface curiozitatea! Lydia te-a făcut oare atât de mult să suferi încât nu încetezi să te răzbuni pe alta?

— Ce naiba te-a apucat?

Ea nu prevăzuse această neaşteptată explozie de mânie, nici complicaţiile care puteau rezulta de aici.

Telefonul o salvă dintr-o situaţie care ameninţa să devină periculoasă. Soneria stridentă avea în încăpere efectul unei bombe.

O clipă, crezu că Charles nu va răspunde. Apoi, încet, fără s-o slăbească din ochi, ridică receptorul.

— High Linton, ascult.

Tânăra profită de ocazie ca să se îndepărteze. Sprijinită de birou, încerca de bine de rău să-şi revină, când îl auzi scoţând o exclamaţie înăbuşită. Veşti proaste, fără îndoială.

După câteva cuvinte de mulţumire, închise telefonul şi o privi pe Jeanne cu un aer gânditor. Apoi, ca şi cum se hotărâse brusc să-şi lase deoparte chestiunile personale, îi comunică trist vestea:

— Era poliţia. Marc a avut un accident de maşină şi a fost transportat la spitalul din Hexham. Aş face mai bine să mă duc imediat acolo.

Jeanne era consternată, dar nu lăsă nimic să se vadă, mulţumindu-se să întrebe dacă Lydia era cu el.

— Da, răspunse el tăios. Dar este teafără. Numai Marc a fost atins. La prima vedere, rănile lui nu sunt grave, dar ei refuză să se pronunţe înainte de un examen medical complet. De aceea, prefer să merg la faţa locului fără să pierd o clipă. Fireşte, vii cu mine.

Era un ordin, şi tânăra nu se lăsă înşelată. Părea foarte îngrijorat.

Fără îndoială, nu era pe deplin liniştit privitor la soarta Lydiei?

O bruscă emoţie îi strânse inima la amintirea modului cum o strânsese în braţe şi o sărutase. Şi când se gândea că acţionase astfel numai cu scopul s-o tulbure ca să-i descopere identitatea!

— Urmează-mă!

Îi prinse cu autoritate braţul şi o conduse spre uşă. Cuprinsă de panică, Jeanne se revoltă.

— Nu, Charles, eu rămân aici. Marie se va întoarce şi se va întreba unde sunt.

Slabă scuză.

— Îi vom lăsa un bilet. Lydia trebuie să fie încă sub şoc. Poate să aibă nevoie de o prezenţă feminină.

Lydia. Întotdeauna Lydia! Jeanne se desprinse cu o

mişcare bruscă. În absenţa lui, va avea tot timpul să-şi facă bagajele şi să plece. O altă ocazie poate nu se va repeta atât de curând… Şi la ce bun să încerce justificarea unei comportări pe care el o va considera cu siguranţă inacceptabilă? Simţea că nu mai are curajul să-i înfrunte dispreţul. Era preferabil să plece fără explicaţii.

— Te rog! murmură ea. Mă tem că nu voi fi de mare ajutor.

El păru să ezite o clipă, dar nu se enervă, cum se aştepta Jeanne.

Spre marea ei surpriză, se aplecă spre ea şi-i atinse buzele cu un sărut atât de uşor încât crezu că visase.

Apoi, ca şi cum nu se întâmplase nimic, se îndreptă spre uşă şi făcu loc să treacă.

— Ai fără îndoială dreptate. A fost o zi destul de epuizantă pentru tine. Te voi conduce la fermă.

Era atât de uluită, încât îşi uită vesta şi urcă în maşină fără un cuvânt. În timpul drumului scurt, se forţă să nu se gândească şi să-şi amintească numai momentul de inexprimabilă tandreţe pe care nu-l va uita.

Ultimele cuvinte ale lui Charles o derutară şi mai mult:

— Ce-ai spune, Jeanne, să reluăm mâine mica noastră discuţie?

Îţi promit să nu mă arăt prea curios. Noapte bună! Pe mâine.

— Noapte bună, Charles… murmură ea cu o voce inexpresivă înainte de a intra în casă tăcută.

* * *

Jeanne ajunse acasă la ea a doua zi spre sfârşitul după-amiezii.

Totul se desfăşurase cu o uşurinţă surprinzătoare.

Suportând efuziunile mamei, aproape regretase că nimeni n-o urmaşe. Idee absurdă, deoarece nimeni nu fusese pus la curent cu plecarea ei.

După ce o părăsise Charles, plecase în grabă, împrumutând maşina Mariei. Acesteia îi lăsase un mesaj în care îşi exprima regretele şi mulţumirile şi o informa că-i lăsa poştaşului grija de a-i aduce înapoi maşina a doua zi dimineaţă.

Îi rămânea s-o recupereze pe a ei de la garajul unde o lăsase în păstrare. Se dusese acolo a doua zi dimineaţă, după o noapte de insomnie într-un hotel din oraş. Călătoria de întoarcere se desfăşurase fără necazuri. Astfel încât vrusese să se frece la ochi ajungând în faţa casei părinteşti.

O scurtă oprire pe drum îi permisese să telefoneze la spital pentru a afla veşti despre Marc. I se răspunsese că domnul Fenwick suferea doar de un braţ rupt şi că, în consecinţă, starea lui nu mai inspira nicio îngrijorare.

Închisese telefonul, extrem de uşurată. Dacă din nefericire tânărul ar fi fost grav rănit, nu şi-ar fi iertat niciodată că refuzase să-l însoţească pe Charles la spital.

Pentru moment, trebuia să răspundă cât mai satisfăcător numeroaselor întrebări ale mamei ei. Încercă s-o inducă în eroare.

— Este atât de bine să te întorci acasă! murmură ea savurând o ceaşcă de ceai. În cele din urmă, această slujbă s-a dovedit neinteresantă şi începeam să mă plictisesc de moarte.

— După cum arăţi, exclamă doamna Brown, vom avea multe de făcut să te repunem pe picioare! Şi bietul tău păr… Voi rezerva imediat oră la Raymond, mâine dimineaţă.

Tânăra clătină distrată din cap. Nu merita atâta solicitudine!

După întoarcere, se simţea ca o străină în această casă.

Obiecte familiare din copilărie, încăperi decorate cu gust, care respirau sufletul călduros al mamei, de nimic

nu-i mai păsa. Nu mai aparţinea acestui mediu, nici acestei familii. Inima îi rămăsese în marele conac rece şi impersonal de la High Linton…

Tatăl, ca şi mama ei, fu încântat s-o revadă.

— Te-ai întors, în sfârşit! bombăni el cu bruscheţea obişnuită. Începeam să deznădăjduim! În orice caz, escapada nu pare să-ţi fi folosit.

O privire spre faţa palidă a fiicei sale fusese suficientă să-şi facă o părere.

Jeanne era foarte surprinsă. Se aşteptase la o mulţime de întrebări şi reproşuri, dar nu se întâmpla nimic. Domnul Brown era fără îndoială prea preocupat de propriile lui afaceri pentru a acorda multă importanţă problemelor fiicei lui. Judecând după atitudinea lui conciliantă, era gata să tragă o linie peste „fuga” ei, şi părea evident încântat s-o vadă revenită la sentimente mai bune.

Pentru el, nu mai încăpea nicio îndoială că se hotărâse să se căsătorească cu Felix şi să coopereze cu tatăl ei.

Dinspre partea ei, doamna Brown se arătă mult mai curioasă.

Voia să ştie totul: unde fusese fiica ei, ce făcuse, şi mai cu seamă de ce plecase atât de repede. Jeanne

ajunsese aproape să prefere indiferenţa tatălui ei.

— Era o treabă ca oricare altele, se încăpăţâna ea să repete.

De altfel, prefer să nu mă mai gândesc la asta.

„Uşor de zis”… se gândea ea cu disperare, într-o seară când se întorcea acasă, peste câteva săptămâni. Dacă îşi reluase postul în întreprinderea paternă, era provizoriu. Şi tocmai hotărâse să nu se mai întoarcă deloc acolo. O imensă oboseală pusese stăpânire pe ea – de care nopţile fără somn nu erau fără îndoială străine… Ce se va întâmpla oare cu ea? Nu se vedea petrecându-şi zilele rătăcind jalnic prin casă. Orice ar fi spus, mama ei nu mai avea nevoie de ea: călătoria în Canada făcuse minuni asupra stării ei de sănătate şi deborda de vitalitate.

Primele zile care urmaseră întoarcerii Jeannei acasă fuseseră un adevărat coşmar. Crezuse că înnebuneşte. Gândurile ei se întorceau fără încetare la High Linton şi la câmpia sălbatică de care se îndrăgostise. Uneori, noaptea, i se părea că aude vântul suflând în copaci şi vedea figura bună a Mariei aplecându-se asupra ei.

Şi peste toate plana figura impunătoare a lui Charles Grierson…

Atunci, deschidea ochii în întuneric pentru a alunga acea viziune.

Dar nimic n-o ajuta. Cu cât trecea timpul, cu atât o obseda mai mult gândul la acest bărbat. Faptul că nu-l mai vedea nu făcea decât să-i sporească dragostea pentru el.

În seara aceea, se întoarse acasă udă leaorcă. Maşina ei era în pană şi refuzase propunerea lui Felix s-o conducă. Să meargă prin ploaie îi amintea de ultima seară la High Linton. Pentru prima dată de când revenise, îşi permisese să retrăiască în cele mai mici detalii ultima ei oră cu Charles. Abia când ajunse în apropierea casei îşi dădu seama de stupiditatea comportării ei: părul şiroia de apă şi un firicel îi curgea pe spate.

„Brr… tremură ea grăbind pasul. Uitase că părinţii ei cinau în oraş şi că dacă n-o vedeau revenită înainte de plecarea lor, se vor nelinişti.

Atât de mare era graba ei, încât nu văzu limuzina neagră garată în faţa portalului. La intrarea în hol, păru că solul se prăbuşeşte brusc sub picioarele ei: un bărbat discuta însufleţit cu părinţii ei în ţinută de seară. Şi acest bărbat nu era altul decât Charles Grierson!

Inima Jeannei bătea atât de tare, încât trebui să se sprijine de o măsuţă ca să nu cadă. Oare cum îi descoperise Charles adresa?

Ochii lui se fixară asupra ei. Pironită locului, îl privea neputând să-şi creadă ochilor.

— Domnul Grierson a avut amabilitatea să-ţi aducă o vestă pe care ai lăsat-o acasă la el, o anunţă tatăl ei pe un ton suav.

— Şi ghiceşte ce am aflat? exclamă doamna Brown cu însufleţire.

Vărul tatălui său locuieşte la Dordogne!

Jeanne nu mai auzea… Avea impresia că evoluează într-o ceaţă în care zărea numai surâsul sardonic al stăpânului de la High Linton.

Cu o mână tremurătoare, începu să-şi descheie mantoul, înainte de a murmura cu o voce marcată de emoţie:

— Îţi mulţumesc că mi-ai adus lucrurile. Te duci fără îndoială la Londra? Presupun că trebuie să fii nerăbdător să-ţi continui călătoria. N-am vrea să te întârziem…

— Dă-mi voie!

Era deja lângă ea şi o ajuta foarte curtenitor să-şi dezbrace mantoul. Cum ea încerca să protesteze, crezu că vede mânie în ochii lui. De ce venise oare?

Afară se auzi un claxon.

— Trebuie să fie şoferul, spuse domnul Brown. Ne scuzaţi dacă vă părăsim atât de repede…

— Domnul Grierson îşi va petrece noaptea aici, Jeanne, adăugă mama ei îmbrăcându-şi mantoul. Am cerut

să vi se servească cina la ora şapte. Ai face bine să te duci rapid să te schimbi.

Dispărură fără să mai aştepte, lăsând-o pe fiica lor zdruncinată de veste. Charles, să-şi petreacă noaptea aici? Nu putea să-şi creadă urechilor!

În acelaşi timp, printr-un fenomen ciudat, era tentată să se cuibărească la pieptul lui, doar pentru plăcerea de a se asigura că era aievea acolo. Ca şi cum încercase acelaşi sentiment, îl văzu încleştându-şi maxilarele şi îndepărtându-se brusc.

— Contrar a ceea ce se pare că gândeşti, n-aveam nicidecum intenţia să mă duc la Londra. De aceea, am crezut că trebuie să accept când părinţii tăi mi-au propus să rămân. Şi acum, pot să-ţi sugerez să urmezi sfatul mamei tale şi să te duci să te schimbi? Nu mă văd oferindu-ţi un prosop în propria ta casă…

Aluzia era prea clară. Jeanne roşi de indignare.

— Eşti un monstru! îi aruncă ea înainte să dispară pe scară.

În timp ce se îmbrăca, după o bună baie caldă, tot soiul de întrebări se înghesuiau în mintea ei. Ce motiv îl determina să vină astfel s-o urmărească până acasă la ea? Avea oare intenţia să-i facă morală? În cazul acesta, nu era lipsit de îndrăzneală: să profite de ospitalitatea victimei

sale numai cu scopul s-o umilească!

Când să coboare, o lăsă curajul. Ca să se liniştească, aruncă o scurtă privire în oglindă… şi regretă imediat. Ce idee avusese să-şi pună cea mai frumoasă rochie? Spera să-l influenţeze cu asemenea artificii? Desigur, materialul fin din jerseu, iar culoarea, un albastru foarte plăcut, îi accentua şi mai mult albeaţa sidefie a tenului.

Dar, departe s-o liniştească, constatarea o făcea să-şi dorească să fugă cât mai departe!

Clopoţelul care anunţa cina o readuse la ordine. Dacă mai rămânea o secundă acolo, înnebunea. Şi la urma urmei, de ce să dispere? Seara aceasta neprevăzută cu Charles era poate şansa vieţii ei?

El o aştepta în salon. Când o văzu intrând, o licărire admirativă apăru în ochii lui. Pentru a-şi masca tulburarea, tânăra îl invită imediat în sufragerie unde îi aştepta o masă somptuos aranjată.

Conversaţia lâncezi pe toată durata cinei. Incapabilă să mai înghită ceva, Jeanne îşi împinse farfuria aproape neatinsă. Ar fi dat orice să aibă puţin din sângele-rece al lui Charles! Abia când reveniră în salon pentru cafea, riscă în sfârşit să-i pună întrebarea care-i ardea buzele.

— Aş vrea să ştiu cum m-ai găsit.

Ocupată să umple ceştile, evita cu bună ştiinţă să-l

privească.

— Găseşti poate că am întârziat puţin prea mult?

Ce impertinenţă! Jeanne fierbea de furie. Nu întâlnise niciodată un bărbat atât de plin de sine!

— Oricum, reluă el cu cel mai mare calm, ar fi o nebunie din partea mea să plec fără să-ţi ascult explicaţia! Recunoaşte că am avut de ce să fiu surprins: să părăseşti o biată copilă fără un ban şi să regăsesc o moştenitoare bogată… sau mă înşel, sau seamănă foarte mult cu un basm?

O scruta atât de intens, încât ar fi vrut să dispară sub pământ.

Se mulţumi să-şi plece ochii cu un aer abătut.

— Exagerezi, murmură ea.

— Găseşti? Eu, nu. Nu mi-ai spus că tatăl tău lucrează într-o uzină?

Era furios pe ea, nu era nicio îndoială.

— Şi ce-i cu asta? exclamă ea în defensivă. Munceşte la fel de din greu ca oricare dintre lucrătorii lui, să ştii!

— Nu te aştepţi totuşi să-ţi cânt în strună? replică el pe un ton suav. Tatăl tău n-are nimic dintr-un muncitor. Este unul dintre patronii de întreprindere cei mai puternici din această regiune!

Vorbeam tocmai despre asta când ai sosit…

— Nu mă poţi face răspunzătoare pentru asta.

— Nu, dar te acuz că ai abuzat deliberat de încrederea mea dându-te drept ce nu erai! Dar acesta nu este singurul scop al vizitei mele. Altfel, nu mi-aş fi dat atâta osteneală să te găsesc.

Nu se schimbase. Mereu acest gust de a vorbi prin enigme.

— Încă nu mi-ai spus cum ai procedat… riscă ea pentru a-şi satisface curiozitatea.

— Oh! Este foarte simplu… Vesta pe care ai uitat-o purta numele unui magazin. Iar Marie şi Hilda şi-au amintit că un comis-voiajor din Bradford crezuse că te recunoaşte. De aici până la a conchide că locuiai în acest oraş, nu mai era decât un pas…

Această revelaţie o lăsă fără glas. Şi ea care crezuse că dispăruse fără să lase urme! Cât trebuie să fi râs de ea… Un râs nervos i se opri pe buze. Din bravadă, încercă să glumească.

— Nu te-ai grăbit, nu? M-am întors deja de trei săptămâni…

— Este un reproş?

— Nu, nu asta voiam să spun…

La ce bun să se întreacă în şiretenie cu el? Nu va avea niciodată ultimul cuvânt. Trebuia să se resemneze.

— Trebuie să-ţi reamintesc că Marc a avut un accident?

Întrebarea căzuse ca o ghilotină. Se sperie de duritatea vocii lui.

— Am telefonat, zise ea pentru a se justifica. A doua zi dimineaţă.

Mi s-a spus că are doar un braţ rupt.

Charles îşi ridică imperceptibil sprâncenele.

— Mă miră o asemenea solicitudine din partea ta!

— Îţi face plăcere să mă ridiculizezi! exclamă ea în culmea iritării.

— Crezi? Să ştii că sunt lucruri care mă amuză mai mult.

Dar deoarece vrei să ştii motivul pentru care am întârziat, iată-l: nu puteam părăsi High Linton cu Marc în spital. De aceea, a trebuit să aştept să se restabilească. Şi acum, să revenim la tine. De ce ai plecat ca o hoaţă, fără să anunţi pe nimeni?

Întrebarea fatidică era pusă. Nu mai avea nicio posibilitate să dea înapoi. Cu inima bătându-i repede şi cu buzele uscate, se auzi ca prin ceaţă răspunzând:

— Certitudinea nu este una din calităţile pe care o apreciezi mai presus de orice? Nu mai puteam să te las să crezi că eram lipsită de resurse. Când mi-am dat seama,

era prea târziu.

— Prea târziu pentru ce?

Fu frapată de căldura tonului cu care fusese pusă întrebarea.

Înainte să-i poată prevedea gestul, el se ridică şi o trase cu putere spre el. Ea luptă din toate puterile să se desprindă, înainte de a se prăbuşi la umărul lui, gemând:

— De ce acest joc crud? Nu vei avea niciodată milă de mine?

În loc de răspuns, el se mulţumi să râdă încet, ascunzându-şi faţa în masa luminoasă a părului ei. Apoi îi ridică bărbia şi-i privi lung gura înainte de a-şi pune buzele pe ea… într-un sărut care n-avea nimic comun cu precedentele, dar fremăta de pasiune.

Jeanne nici măcar nu se gândi să se opună. Extazul care o copleşea îi anihila orice apărare.

Atunci, ca şi cum simţise pericolul, el se desprinse cu nesfârşită blândeţe.

— Dacă am începe cu începutul? murmură el. Ar fi preferabil, nu? Jeanne îşi ascunse capul la pieptul lui. Era învinsă.

— Ei bine, iată… După ce ţi-am citit anunţul m-am prezentat la High Linton, unde am fost primită de Hilda Dick. După spusele ei, înregistraseşi două eşecuri cu cele

care mă precedaseră.

Am conchis din asta că nu vei mai angaja niciodată o tânără de familie bogată. Îţi imaginezi urmarea… Pasionată de cai, visam dintotdeauna să am propriul meu centru ecvestru, dar tata refuza să mă ajute. Desigur, exista perspectiva moştenirii bunicii mele, dar cum să reuşesc fără experienţă? Postul acesta era pentru mine o şansă nesperată…

Considerând că spusese esenţialul, vru să se degajeze, dar el o împiedică.

— Nu. Nu înainte să-mi spui de ce ai plecat.

Descumpănită de blândeţea neaşteptată a vocii lui, izbucni în plâns.

— Pentru că te iubesc, nu înţelegi? Credeam că nu mă vei ierta niciodată…

— Şi n-ai găsit nimic mai bun decât să fugi?

O cuprinsese cu braţele, dar era însufleţit de o mânie surdă.

— Ai fi putut cel puţin să te explici! Mereu această blestemată impulsivitate…

Ea crezu că-i regăseşte faimoasa aroganţă care avea darul s-o scoată din sărite.

— De ce să mă umilesc în faţa ta când ştiam sigur că nu mă iubeai? se revoltă ea. De altfel, acum… te detest! Şi

toate astea nu mai au importanţă.

— Oh, nu! Nu mă deteşti…

Ar fi vrut să-l pălmuiască pentru că îndrăznea să râdă într-un asemenea moment. Dar el relua deja:

— Şi asta are o importanţă enormă! Deoarece tocmai de aceea am venit, draga mea, să-i cer tatălui tău mâna ta. Numai că a trebuit să recunosc că nu ţi-am cerut încă părerea…

Jeanne credea că visează. Voia cu siguranţă să glumească!

— Tu? Să te căsătoreşti cu mine? Cum aş putea să te cred după modul cum te-ai purtat seara asta?

— Ai fi vrut poate să te iau în braţe chiar în clipa când ai intrat?

O licărire diabolică dansa în ochii lui Charles.

— Dar, draga mea, firea umană are slăbiciunile ei, şi nu putem uita agonia pe care m-ai făcut s-o îndur după plecarea ta.

— Dar, bâigui ea cu ochii plini de lacrimi, ce i-ai spus tatii?

— Că te iubesc, Jeanne, foarte simplu. Îţi este de-ajuns?

Fără să-i aştepte răspunsul, o sărută din nou. Ardoarea cu care o strângea în braţe spunea destul despre

câtă nevoie avea de ea.

Tânăra i se abandonă fără rezervă. În sfârşit, avea răspuns la întrebarea ei.

Când se desprinse de ea oftând, ea îşi trecu şovăitor o mână peste faţa pe care visase de atâtea ori s-o mângâie.

— Te credeam îndrăgostit de Lydia…

El o privi surprins şi totodată furios.

— De unde ţi-a venit ideea asta?

— Într-o seară când eram la fereastra mea, am surprins o discuţie între tine şi Marc. Îl sfătuiai să renunţe la orice speranţă de căsătorie cu secretara ta. Nu voiam să fiu indiscretă… dar păreai atât de supărat!

Charles avu nevoie de câteva secunde pentru a-şi aminti incidentul. În sfârşit, zâmbi.

— Dacă ai fi fost puţin mai atentă, draga mea, ai fi auzit sfârşitul frazei mele: trebuia să renunţe la orice speranţă de a se căsători cu ea dacă nu-şi schimbă comportarea. Acum înţelegi?

— Oh!

Jeanne se ruşină de greşeala ei, dar cum ar fi putut să ghicească?

Străduindu-se să-şi recapete calmul, observă cu tristeţe:

— Dar în momentul acela nu mă iubeai.

Charles o strânse mai tare la piept.

— Poate nu la fel de mult ca acum, dragostea mea, dar destul.

Ţi-o ascundeam pentru că simţeam în tine un mister pe care voiam să-l dezleg, dar nu eram mai puţin atras irezistibil de tine.

Când te-am văzut întreţinând cele mai bune raporturi cu Marc, îţi imaginezi furia mea. Eu care făceam totul pentru a-i înlesni căsătoria cu Lydia, tremuram să-mi văd eforturile zădărnicite.

Marc a fost întotdeauna atras de mutrişoarele frumoase!

— Asta-i tot ce reprezint pentru tine? ironiză ea.

— Nu spune prostii! replică el râzând. Dacă ar fi fost astfel, nu mi-aş fi sporit eforturile să-i găsesc o fermă lui Marc. El a fost întotdeauna îndrăgostit de Lydia, şi acest accident pare să-l fi cuminţit definitiv. Căsătoria, o fermă, o femeie pe care o iubeşte: a înţeles subit tot ce fusese cât pe ce să piardă. De acum înainte, cred că nu vom mai avea de ce să ne facem griji pentru ei… Dar să revenim la tine, Jeanne Brown: iată o tânără care are darul să mă facă să trec brusc de la tandreţe la mânie; care îşi permite să-mi refuze propunerea pentru acel centru ecvestru, îmi încalcă instrucţiunile, aproape îmi aruncă în faţă cadoul… Când te-

am văzut galopând mâncând pământul pe Hammond, am crezut că te voi omorî!

— Şi m-ai sărutat… spuse Jeanne zâmbind. Nu ţi-a trecut niciodată prin minte că puteam să-ţi ascund ceva?

— În ziua aceea, nu mi-ai dat deloc ocazia…

Era rândul lui s-o tachineze.

— … dar m-am gândit la asta în mai multe rânduri. Numai că dragostea este oarbă, cum se ştie! Un sfat, totuşi… Să nu îndrăzneşti să mă mai minţi vreodată, altfel te scalpez, pe cuvântul meu de soţ! încheie el trăgând-o uşor de păr.

Un hohot de râs îi întâmpină declaraţia. Dar Jeanne nu-şi terminase întrebările.

— Ce reacţie a avut tata când l-ai anunţat că intenţionezi să mă iei în căsătorie?

— Linişteşte-te, draga mea, mi-a dat imediat binecuvântarea, adăugând că voi avea fără îndoială mare nevoie de ea… Dar n-am crezut un cuvânt! Odată revenită la High Linton, nu vei mai dori niciodată să fugi…

— Charles, dragul meu, murmură ea oferindu-i buzele. Cum aş putea să te părăsesc? Te iubesc atât de mult!

Ploaia bătea în geamuri, dar Jeannei nu-i păsa. În braţele lui Charles, nimic altceva nu mai exista pe lume.

Sfârşit